

GRATUIT thrillerul **Greuceanu** de Stelian Țurlea

FLACĂRA

SALA DE
CINEMA

Debransați
în vacanță

Știința și bunul
Dumnezeu

Războiul împotriva
bugetarilor

Veneția
secretă

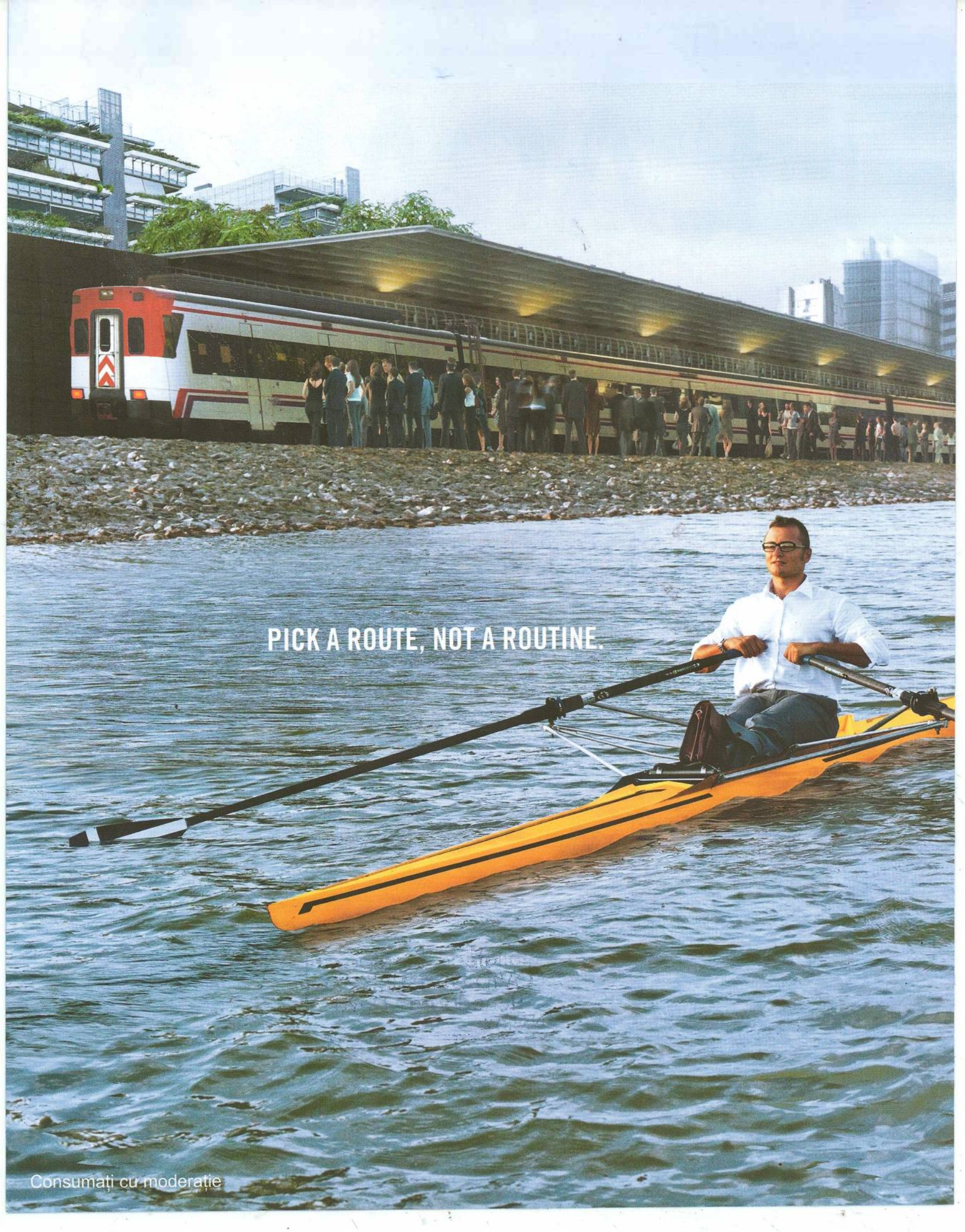
9,90 lei

SHOW

Paula Seling
fără prejudecăți

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

Consumați cu moderație

008
F63

PLAN *Ballantine's*®

LEAVE AN IMPRESSION

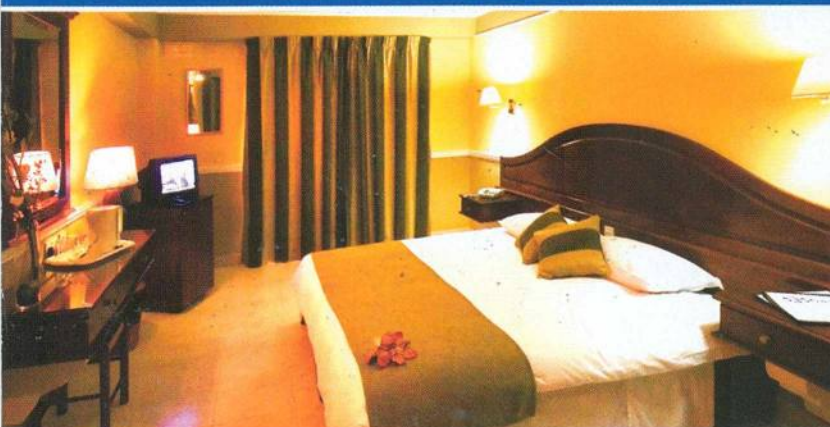
BONUS: CROAZIERĂ

Vara m

zbor de zi

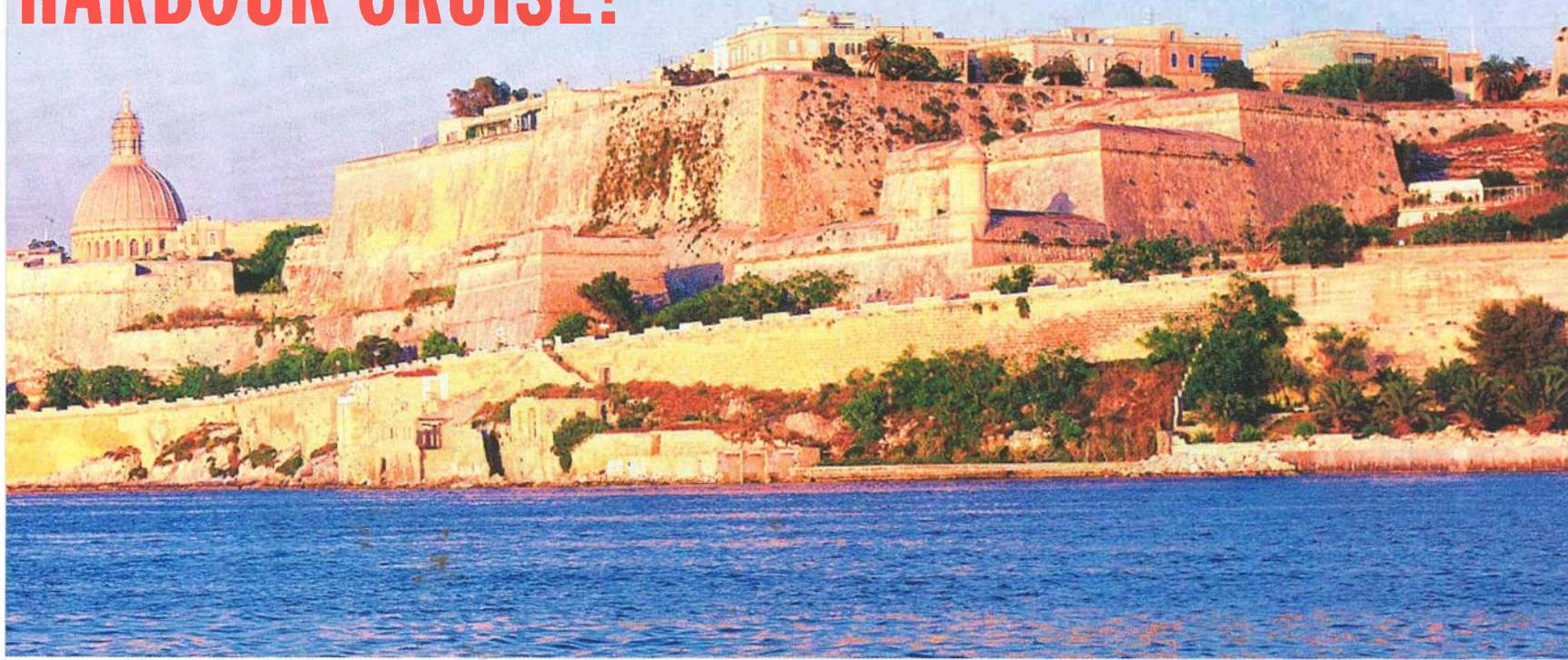

SOREDA 3* - de la **429** euro/pers
avion + 7 nopți cazare ALL INCLUSIVE

Malta Travel • str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1,
tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93, 0722.626.903

HARBOUR CRUISE!

Malta 2010

București (în spatele Cinematografului Patria)
maltald@malta.ro • www.malta.ro

SUNCREST 4* - de la **499** euro/pers
avion + 7 nopți cazare ALL INCLUSIVE

REPORTAJ

Vacanță de criză

O localitate ciudată. Pe roți. Apare primăvara, prin aprilie, după ultima ninsoare. Hocus, pocus și... dispare toamna, prin septembrie, după prima brumă. Să tot aibă în jur de 150 de locuitori. Modești, cumsecade, civilizați. Mai puțin nea Mitică și ai lui. Țștia răstoarnă tomberoane, caută prin gunoaie, sparg locuințe, fură mâncare. Dacă vrei să stai pe Valea Cerbului, lângă Bușteni, n-ai decât să-ți asumi și distracția asta. Deși a fost în zonă și e plină de idei „strălucite”, Elena Udrea nu a înființat, încă, un departament unde poți să reclami urșii!

O vacanță mai de criză decât asta n-am văzut niciodată! Soții Sufideanu au un Oltcit defect, de vreo câțiva ani. Că de unde bani de reparații? Au plătit pe cineva să-i tracteze, din București până în Valea Cerbului, ca să aibă un adăpost. Dorm în mașină, se spală în pârâu, gătesc și mănâncă sub foaia de cort. La cumpărături îi mai ajută vecinii. Dar măcar respiră ozon. Ce e drept, aerul nu s-a impozitat, încă. Doamna Ioana ne spune, cu tristețe, că la anul n-o să-și mai permită nici atât: „Nu mai avem cu ce, gata, până aici ne-a fost distracția!”

Ne-om debransa de la oraș și-om fugi în munți

text Liliana Petruș
foto Octavian Tîbăr

Încă e bine. Românii nu au ajuns la fundul sacului de... idei. Împotriva crizei, a sărăciei, a disperării de zi cu zi. Și uite-așa mai apare câte-o fugă, dar nu de Bach. Ci de creșterea prețurilor, via TVA. De îmbâcseala din marile orașe, în general, și din cutiile de chibrituri,

numite blocuri, în special. De televizoare cu băsești, diaconești și alte intenții criminale. În direct și la ore de vârf. Varianta Valea Cerbului chiar te rupe de toate astea. Îți încarci jumătate de casă, de la lingură la cățel, în rulotă și mașină. Și o tai înspre Caraiman. Dar nu înainte de-a te *debransa* de la toate costurile curente: întreținere, telefon, cablu, apă, lumină. O economie de cinci luni, aplicată pensiilor mai mult sau mai puțin amărâte, e de-a dreptul mană cerească. Apoi mai vin și alte avantaje: stai la aer curat, în natură, mănânci mai sănătos, nu

mai ai nici o taină cu stresul și schizofrenia socială din lumea de asfalt. Oamenii spun că, în aceste condiții, nu mai iau nici medicamente cu polonicul. Unii vorbesc chiar de vindecări miraculoase.

Cam asta ar fi jumătatea plină a paharului în comunitatea de rulotiști de pe Valea Cerbului. Cealaltă jumătate o vom vedea – sau doar o vom bănuî – la fața locului.

În Bușteni, căutăm un indicator spre Cabana Gura Diham. Iată-l, o luăm la stânga.

Locatară de la „Vila 2 butuci”, de șase stele și cu tricolor, doamna Antonela, strânge provizii pentru iarnă. În ziua documentării noastre s-a îndeletnicit cu zacusca.

Pe o vale plină de clădiri în construcție, mai mult sau mai puțin abandonate, și de pensiuni cu eticheta *De vânzare*. Prietenii știu de ce! Chiar și subiectul acestui reportaj este o dovadă. Oamenii stau în corturi și în rulote, aproape o jumătate de an, într-o zonă cu peste 200 de locații turistice (hoteluri, cabane, pensiuni). Păi, ăsta-i brand-ul de țară, domnilor, dacă tot aveți de gând să vă maimuțăriți la Shanghai! Și ieșeam mult mai ieftin decât cu frunza aia... tăiată la câini!

Mă rog, mai bine să admirăm peisajul. Pădure, pârâu, stânci. Căruță, mașină de colectat gunoiul, tomberoane răsturnate, toaletă eco-

logică. O barieră de care cică nu treci decât dacă achiziți taxa de campare de 10 roni pe zi. Ei, așa, de impresie artistică. Altfel, nu-i nimeni în jur. Ici un cort, colo un grătar, din loc în loc câte o rulotă. După vreo patru-cinci kilometri, surpriză, dăm peste o *mare aglomerare urbană*. Să tot fie vreo 60 de rulote, cu mașinile și corturile aferente. Așezate frumos, pe *străzi* perpendiculare pe șosea, până la marginea apei și a pădurii. Cu vedere la crucea de pe Caraiman, dacă nu e ceață. Oprim în *centrul civic*, dacă e s-o luăm așa. Vânzătorul de la chioșcul cu de toate, chiar și terasă, de o bere și de-o cafea, ne îndrumă spre *nucleul dur* al așezării: „Aia de vin pe

Ștefan Poenaru și-a încropit o gospodărie în toată regula. Un robinet improvizat, masă și scaune din bușteni, flori în ghivece.

zăpadă și pleacă tot pe ea, toamna, târziu. Mergeți mai înainte, pe dreapta”. Femeile deja se uită la noi cam ciudat. De după oalele în care fierbe ciorba, dintre rufelee întinse la uscat sau printre andrelele ajunse la jumătate de pulovăr. Bărbații, mai indiferenți, își continuă cărutul apei, în bidoane, sau jocul de table. Cu o atitudine de genul *hai, sictir, încă niște străini!* În fine, copiii chiar nu ne observă, sunt mult prea ocupați cu bicicletele și cu mingea. După binețe, împărțit reviste și câteva conversații de polițe, comunitatea se împarte în două: unii vor să stea la taclale cu niște ziariști, alții nici să n-audă. Sigur că nu intrăm peste oameni împotriva voinței lor. Mai ales că aproape fiecare gospodărie e împrejmuțată cu un gard improvizat, din sfori, și decorat cu puzderie de cutii goale, de bere, în speranța că zdrăngănitul lor ține la distanță ursul. Dar, totuși, de unde reținerea asta? Ne lămurește Eugeniu Georgescu, un fel de autoritate neoficială a locului. Un statut dat de vârstă, aproape 80 de ani, dar și de faptul că vine aici de prin 1990: „Păi, se feresc, doamnă, ca să nu scrieți că un fost colonel de securitate a ajuns să doarmă în rulotă, pe băutură, cum s-a mai întâmplat. Sau că domnul profesor universitar n-are bani de concediu și vine în pădure. Și nici preotul din Ciolpani nu-și dorește să-l fotografiați în pantaloni scurți și să-l dați așa la ziar. Au și oamenii un fel de rezervă a lor, lăsați-i în ea, că vă povestește tata tot ce vreți să știți. Eu n-am nimic de ascuns!”

Da, e un personaj nea Georgescu. A lucrat în justiția militară, 50 de ani. I-au plăcut, la viața lui, femeile, fotografiile, mașinile și munții. S-o luăm în ordine. A fost căsătorit, vreo 12 ani, dar soția i-a murit. După aceea, fără acte, de câte ori a fost să fie. Acum are o prietenă de 75 de ani, Victorița, rămasă în București, că-i bolnavă. „la, zi, guriță!”, îl auzi vorbind, la telefon, de câteva ori pe zi. Și cu pozele e pasiune grea, are și acum laboratorul foto acasă. Vacanțe, nunți, botezuri și alte cumetrii. Dar a lăsat-o mai moale, în ultimii ani, că au venit ăștia cu digitale, nu tocmai pe gustul lui. De mașină, ce să zicem, e a zecea. Nu vă așteptați la un bolid, dintr-o pensie de 1.500 de roni. Un Logan roșu, frumos și, mai ales, bun de tras pe Valea Cerbului. Și uite-așa am ajuns la vacanța de cinci luni, cel mai frumos amănunt din viața domnului Georgescu: „Mi-a plăcut muntele de

Unii vin cu cățelul, alții cu iepurele. Pe Rîlă cică îl paște o băută, probabil o doză de cognac, să se frăgezească, pentru grătar. Posesorii lui, soții Hoțoiu, nu prea sunt încântați de vacanța asta: „N-au amenajat nimic, nu știu ce fac din taxa aia. Eu lucrez la primărie, la sectorul patru, în București, îi miros din mers. Iau banii, fără chitanță, și îi împart între ei. Apoi spun că locul ăsta e nerentabil și se găsește cineva să cumpere toată valea”, susține Ion Hoțoiu.

Nea Georgescu
și copiii dau tonul
la petrecere.

când mă știu, am călărit toți retezații, cu un cort din ăla mic. Aici, așa, vin de vreo 20 de ani, dintre care 15 exact în locul ăsta, ca și când ar fi proprietate. Dacă ajunge cineva înaintea mea, mi-l ține ocupat. De vreo patru ani am rulotă, confortul e mai mare. Uitați-vă, pat dublu, care se strânge și se face masă, încă un pat simplu, de musafiri, dulap, frigider, căldură, butelie, wc ecologic, sticle și borcane pentru suc de roșii, dulceață, vișină, zacuscă. Da, toate le fac aici. Numai baie nu am, da' pentru asta mă duc la niște cunoștințe, în Bușteni, sau la cabană. În rest, natură, mâncare sănătoasă, parcă și piața e mai bună, gătim de toate. Ne cunoaștem între noi, ne ajutam și văd că suntem din ce în ce mai mulți. Or, asta spune ceva! Dacă vreți punem și de-o petrecere, că eu mă ocup și cu asta. Dau adunarea, luăm de-ale gurii, întind masa. La mine în hol încap 12 persoane numai pe scaune. Un dans, o palincă și... ducă-se pe pustii! Criza, necazurile, colesterolul, politica..."

Spre orele prânzului, localitatea de rulote e învăluită în miresme îmbietoare. Gospodinele gătesc ca și acasă, că nimeni n-are bani s-o țină în grătare. După miros, am ghicit și câteva meniuri: pește prăjit, ardei umpluți, mâncare de fasole verde. Vasilica Badea se împarte între oala cu ciorbă de vacuță și ligheanul în care spală rufe. E fericită, nevoie mare, că i-a venit și nepotul, Andrei, o mogâldeată de doar un an și

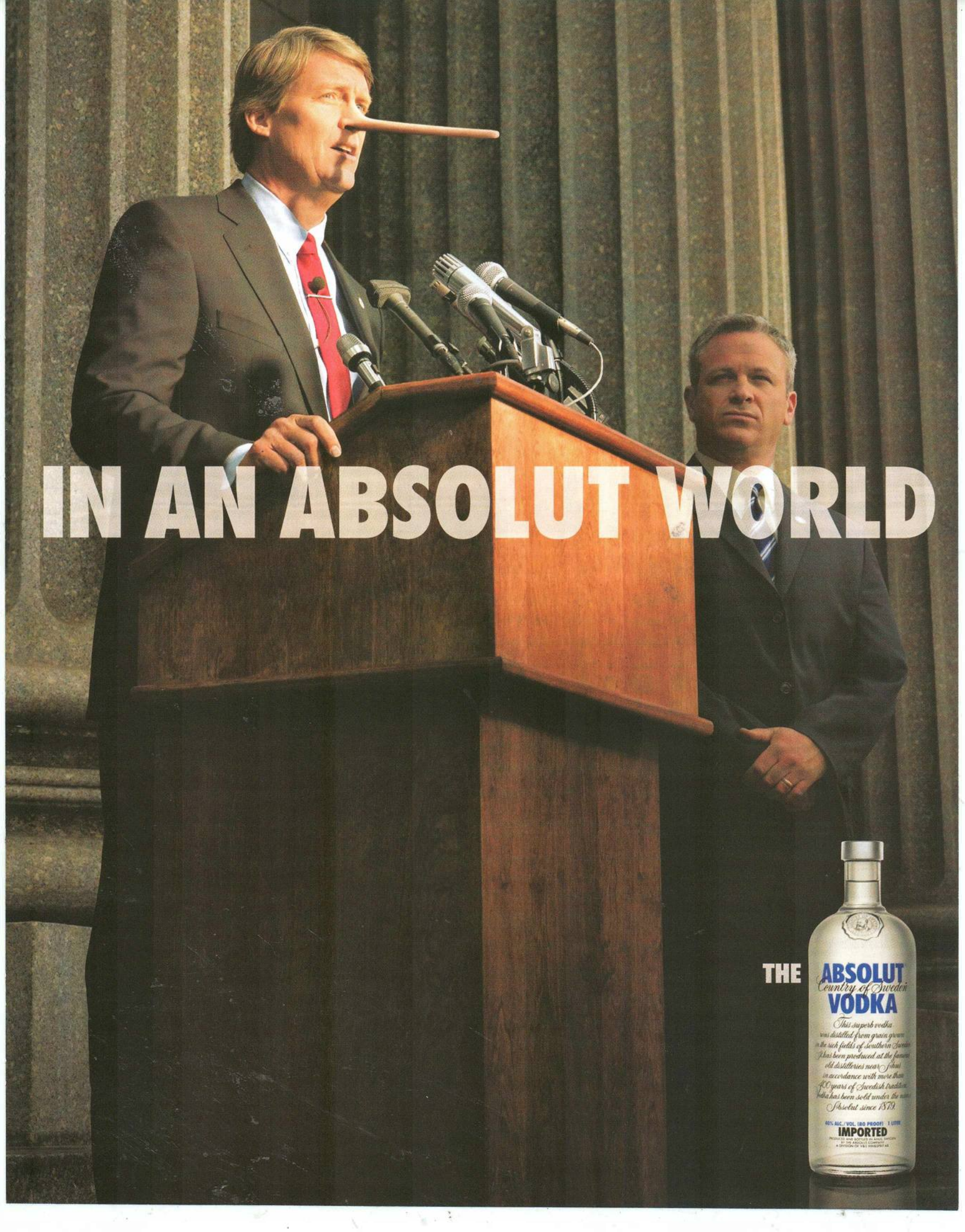
șase luni. Sigur că a mai fost aici, cu părinții. Se pare că vacanța în Valea Cerbului a devenit un pont bun de dat mai departe: „La un an de la căsătorie, le-am făcut cadou copiilor o rulotă. Credeți-mă că e un dar foarte bun pentru vremurile astea. Poți să-ți faci un concediu frumos, sănătos și cu bani puțini. Ideea asta a prins și la tineri, să știți, mulți își lasă rulotele aici și vin doar în week-end și în concediu. Nu se fură, nu dispare nimic, suntem oameni civilizați. Noi venim de vreo zece ani, chiar ne folosește. Avem de toate în rulotă, inclusiv baie. Și nici nu a costat o avere, 1.500 de euro, din târg, din București. Merită fiecare bănuț, că de atunci facem economii în fiecare vară: nu mai plătim cheltuieli la bloc, medicamentele le reducem la jumătate, piața din Bușteni e destul de rezonabilă. Altfel, creșterea prețurilor chiar se simte, mai ales la pensia mea, de 900 de roni, ca fostă asistentă medicală. Bineînțeles că îmi ajut vecinii, dacă e vreo problemă de sănătate. Am tensiometru, vin la mine ca la cabinet. De vreo trei ori am chemat Salvarea, pentru o indigestie, un accident și o colică biliară, și au fost foarte prompti. În rest, chiar nu sunt probleme. Avem și spectacol, în fiecare seară, după nouă. Ne strângem câteva femei și mergem în plimbare, să vedem urșii. Pe nea Mitică și ai lui. Dacă-i lași în voia lor, să cotrobie prin tomberoane, nici nu te bagă în seamă”.

Toți localnicii ne spun că aerul de aici,

încărcat cu ozon de brad, e sănătate pe pâine. Că de asta se simt mai în putere, iau medicamente mai puține, spre deloc. Au și exemple de însănătoșire, ba chiar și de vindecare miraculoasă. Cel puțin așa susține Elena Pădure, tanti Nuți, pentru cunoștii: „Când am venit, în aprilie, din Popești-Leordeni, soțul meu era o legumă. A făcut un accident vascular, cu pareză facială. Plus diabet, tensiune și toate cele. Acum e incomparabil mai bine, se mișcă, iese pe-afară, a renunțat și la cadru. Își mai ia doar un băț, așa, pentru siguranță. Îi gătesc la regim, fără prăjeli, fără grăsimi. Am lucrat amândoi la *Danubiana*, n-avem cine știe ce pensii, plus că ne seacă tratamentele. Dar, de ce să zic, încă mă descurc, sunt o femeie economă, nu stau în fripturi și în grătare. Avem de toate, de la baie până la panou solar pentru lumină. Chiar și cuptor, la un aragaz. Că vin și copiii, la sfârșit de săptămână și în concediu. Fata din Italia a fost și ea, m-a sunat din vama, că, *mamă, vreau sarmale și cozonaci*. I-am făcut. Și ce mai bunătați au ieșit!”

Sigur că am vrut să mergem și la Primăria orașului Bușteni, dar, din întâmplare, a venit un reprezentant al ei la noi. Florin Stan, administratorul zonei turistice Valea Cerbului, ne asigură că aici e o comunitate foarte civilizată: „Chiar nu sunt probleme, eu trec zilnic, lumea e mulțumită. Și de condiții, că am făcut o cișmea cu apă potabilă, am pus niște becuri, toalete ecologice și tomberoane de gunoi, și de prețuri, așa, ca pentru pensionari. Să-și permită și ei o vacanță, cu toată criza. Veteranii plătesc 40 de roni pe lună, ceilalți 10 pe zi. Și ne mai înțelegem, le mai dăm niște zile cadou, n-o să tragem pielea de pe ei. Cei mai mulți sunt din București și Ploiești, apoi mai vin din Constanța, Buzău, cam de peste tot. E viață grea la oraș, mai ales pentru pensionari, măcar un aer curat să-și permită și ei!”

După două zile de stat între rulotiști, m-am molipsit, așa, de un fel de resemnare mioritică. Și de-o fi să ne taie ăștia de tot, din salarii, din pensii, din viață, ne-om debransa de la oraș și-om fugi în munți. Valea Cerbului este, iată, o variantă. Oare?

A man with a long, thin nose, resembling Pinocchio, is speaking at a wooden podium. He is wearing a dark suit, white shirt, and red tie. Several microphones are positioned in front of him. Another man in a dark suit and blue tie stands behind the podium, looking on. The background consists of large, fluted columns.

IN AN ABSOLUT WORLD

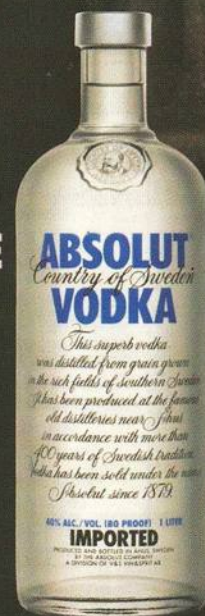
THE **ABSOLUT**
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of southern Sweden.
It has been produced at the famous
old distilleries near Åhus
in accordance with more than
400 years of Swedish tradition.
Vodka has been sold under the name
Absolut since 1879.*

40% ALC./VOL. (80 PROOF) 1 LITER

IMPORTED

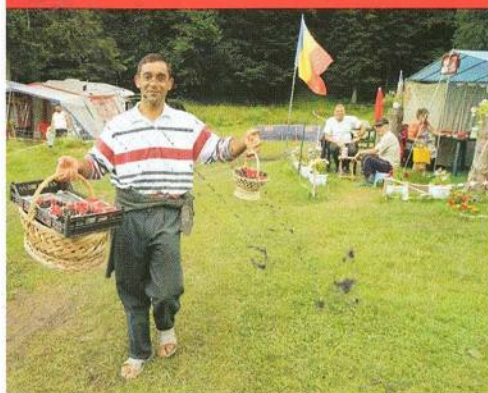
PRODUCED AND BOTTLED BY ABSOLUT VODKA
IN THE ABSOLUT COMPANY
A DIVISION OF V&S VIN&SPIRIT AB

REPORTAJ

**Vacanță
de criză**

p. 06

■ **Ne-om debransa
de la oraș și-om fugi
în munți** 10

ZOOM

p. 18

**Știința și bunul
Dumnezeu**

p. 24

**Războiul împotriva
bugetarilor**

PEOPLE

p. 46

**Paula Seling
culege vise**

FLACĂRA Nr. 8-9
august-septembrie 2010

REPORTAJ

Vacanță de criză 06

ZOOM

Știința și bunul Dumnezeu 18
Până unde controlăm viața? 22
Războiul împotriva bugetarilor 24
Correspondenții de război 28
Veneția ascunsă 32
Cod galben de ploaie,
cod roșu de filme! 36
Îndrăgostită de Budapesta 38
Mai punem de-o lustrație 40
Politica tabloid 44

PEOPLE

Paula Seling culege vise 46
Andi Moisescu: „N-am fost niciodată un
om al funcțiilor” 50

CULTURĂ

Hot stuff – La arme, scriitori! 54
Edith Kneift: „Îmi suprim agresivitatea
și teama scriind thrillere” 56
S-a relansat www.revistaflacara.ro 58
Teatru 60
Film 62
Top carte 64

LIFESTYLE

Auto 66
Info 68
Maratonul, ca o lecție de viață 70
Cafeneaua actorilor – actul II 72
Gadgets 73
Turism 76
USAMVB, în povești de succes 78

foto coperta 1: arhiva Paula Seling

FLACĂRA

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în con-
formitate cu Standardele Internaționale de Audit.
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență,
conform Studiului Național de Audiență, măsu-
rate în perioada octombrie 2008 – octombrie 2009

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro

REDACTOR-ŞEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

EDITOR – Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
SPORT – Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Mihai Belu, Claudia Golea Sumiya, Călin Hentea,
Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Mircea Pricăjan,
Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Raluca
Spătareanu, Bazil Ștefan, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tibăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tibăr
dtp@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Bardan

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:

Adina Dabija (SUA), Eugen Frunză (Canada), Anca
Motoianu (Londra), Luiza Palanciuc (Paris), Laurenția
Stelea (Olanda), Gelu Vlașin (Madrid),

CORRESPONDENȚI ÎN TERITORIU:

Marius Condrat (Sulina), Iulia Pană (Constanța)

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul
Registrului Comerțului București** sub nr.
J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 **Cod Unic de
Înregistrare** RO1582276 **S.C. PUBLICAȚIILE
FLACĂRA S.A.** este membru al **Biroului
Român de Audit al Tirajelor – BRAT**

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.angel@publicatiileflacara.ro

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu
Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44
Fax: 021.317.91.43

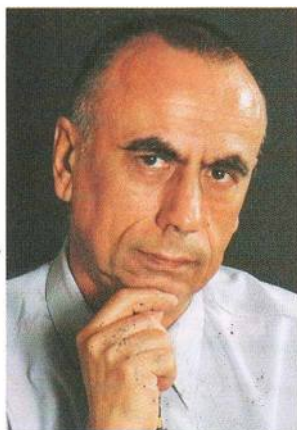
E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

S-a discutat și se va mai discuta despre acel logo buclucaș, lansat la Expoziția Mondială de la Shanghai, pentru a-i îndemna pe turiștii străini să descopere „Grădina Carpaților” care e România. Dar, poate, problema e alta.

Un logo horror

Duminică, 8 august, înainte de orele prânzului, mă îndreptam spre Pârâul Rece, venind de la Râșnov. Căldură deja sufocantă, chiar dacă pădurile nu erau departe. Șoseaua, pe alocuri peticită, nu îngăduia o viteză prea mare. Și, la un moment dat, mașina în care mă aflam cu mai mulți colegi a ajuns în urma altei mașini. Până aici, nimic neobișnuit. Dintr-odată, însă, ne-am pomenit într-un coșmar, într-un film horror. Fiindcă de bara din spate a autoturismului pe care îl ajunsesem era legat cu o funie un cal. Murgul se căznea să se țină după vehiculul care înainta cu vreo douăzeci de kilometri la oră. Nu mai avea nimic din splendoarea pe care o admirăm la una dintre cele mai frumoase creaturi de pe Pământ. Cu ochii ieșiți din orbite de spaimă, cu gâtul întins, numai spume, de-abia se putea ține pe picioarele care i se mișcau dezordonat. Copitele îi alunecau pe asfalt, mușchii i se încordau nefiresc, în orice clipă fiind amenințat să se răstoarne și să devină o masă însângerată de carne. Își smucea capul într-o parte și-n alta, încercând inutil să se elibereze, iar efortul acesta îi consuma și mai mult energia, și-i provoca și mai multă suferință. Priveam la o făptură jalnică, supusă unei pedepse cumplite, de neînțelese, sub un soare care strălucea indiferent.

Am fost atât de uluiți de scena neverosimilă, atât de revoltați, încât nici unul dintre noi n-a mai băgat de seamă ce marcă de mașină conducea demontul de la volan, și nici numărul ei de înmatriculare. Mai ales că s-a și oprit brusc în dreptul unei pajiști, iar noi am trecut mai departe, comentând, în continuare, cu indignare.

Și multă vreme ne-am întrebat ce-ar fi zis francezii, nemții și, mă rog, chinezii, îmbiați să ne viziteze țara, dacă ar fi văzut tabloul respectiv. În „Grădina Carpaților”, animalele sunt duse la păscut târâte în urma mașinilor! Pentru ei, imaginea unui autoturism care trage după el un cal înnebunit de durere și groază, ar fi înlocuit orice logo lansat cu tam-tam în cea mai simandicoasă ambianță. Merită, oare, să vii în vizită la un popor capabil de astfel de acte de barbarie?

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:
publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42
Șef Departament Distribuție:
Nicoleta Predescu
Distribuție: (021.317.91.37):
Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian
ADMINISTRATIV:
Constantin Balica, Julian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantine's®

Sfârșitul legendei

În ciuda așteptărilor emoționale, Jarosław Kaczyński nu a putut prelua ștafeta președinției Poloniei de la fratele său geamăn, Lech, dispărut în catastrofa aviatică de la Smolensk. Contracandidatul Bronisław Komorowski a câștigat alegerile cu 52,63% dintre sufragii.

Președintele SUA, Barack Obama, a declarat că „Alegerile din Polonia sunt un exemplu pentru întreaga lume” și l-a invitat deja pe omologul său polonez la Washington: „Dorim o colaborare strânsă cu președintele Komorowski și cu guvernul polonez în toate provocările comune ce ne așteaptă în anii care vor urma”. À bon entendeur, salut!

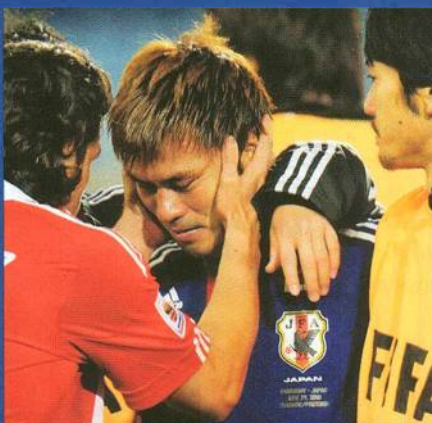
Precedente și consolări

La sfârșitul anilor '80, Marea Britanie și-a redus cu 30% numărul de bugetari. Ceva mai târziu, Noua Zeelandă a concediat 60% din personalul bugetar, iar Australia 17%. În zilele noastre, 60% dintre francezi nu sunt de acord cu reforma pensiilor, proiectată ca urmare a îmbătrânirii demografice. Cât privește TVA, în Marea Britanie crește cu 2,5%, iar băncile vor „dona” bugetului două miliarde de lire anual. Ajutorul financiar pentru copii va fi limitat la primul nou-născut și nu se mai trece la euro în actuala legislatură.

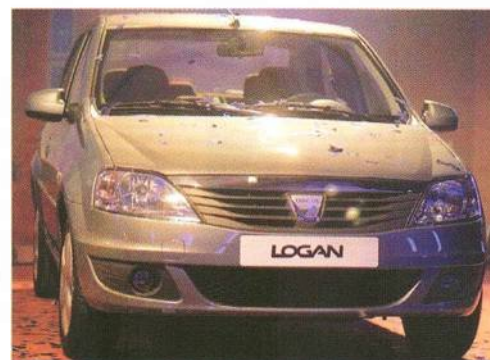
Ne-am dus

Oamenii de știință – de data asta nu britanici, nici americani, ci australieni – susțin că specia Homo Sapiens va dispărea în următorii o sută de ani. Mai exact, Frank Fenner, fost profesor emeritus de microbiologie la Australian National University, susține că acest lucru se va întâmpla din cauza schimbărilor climatice. „Noi, oamenii, urmează să dispărem. Tot ceea ce facem acum vine prea târziu”. Două întrebări: unu – facem ceva?; doi – care schimbări climatice?, că alți oameni de știință zic că vine o nouă eră glaciară.

Un gest minunat

Yuichi Komano, component al naționalei de fotbal a Japoniei, a ratat penalty-ul decisiv în optimile de finală ale Mondialului din Africa de Sud, în meciul cu Paraguay. Eșecul lui, pentru care au încercat să-l consoleze până și adversarii (vezi foto) a trimis acasă echipa niponă. Urmarea: guvernatorul prefecturii Wakayama, Yoshinobu Nisaka, a anunțat că îi va oferi un premiu special. Premiul ca premiul, dar motivația lui ne scoate cu totul din lumea pe care o vedem zi de zi: „Pentru că a dat oamenilor speranțe și emoții”...

Ce știm să facem...

În Germania, studiul JD Power măsoară satisfacția posesorilor de mașini noi. Anul acesta, Ford a ieșit pe locul 23, Chevrolet pe 24, iar Fiat pe 25. Pe primul loc, previzibil, se situează Mercedes. Mai puțin previzibil, pe locul doi e... Dacia, la egalitate cu BMW! Subliniem că nu este vorba despre un top al vânzărilor, necum unul privind prețurile – ceea ce ar mai fi cum ar mai fi – ci de satisfacție, adică de raportul calitate-preț. Iată că știm să facem ceva. Poate că e momentul să inventariem (n-ar dura mult!) ce altceva știm să facem și să dirijăm prioritar resursele spre acele domenii.

...și ce nu știm

Dacă aflați că regiunea Antalya, din Turcia, stoarce mai mulți bani de la români – chiar și acum, în plină criză – decât reușește Mamaia, o să spuneți poate că prima e mult mai mare decât a doua. Dar dacă auziți cifrele, o să cădeți pe gânduri: în fiecare vară, românii lasă în Antalya aproape 140 de milioane de euro! Oare de ce? E mult mai departe, e aproape obligatoriu să mergi cu avionul (chiar cu două zboruri diferite) și nici n-ai pe-acolo Parcul Tăbăcăriei și Acvariul din Constanța. Trebuie să fie altceva, de se duc românii acolo – și să nu vă gândiți la miliardari, că ăia sunt pe Coasta de Azur sau prin insule.

Mai pune și tu mâna pe un browser!

FLACĂRA

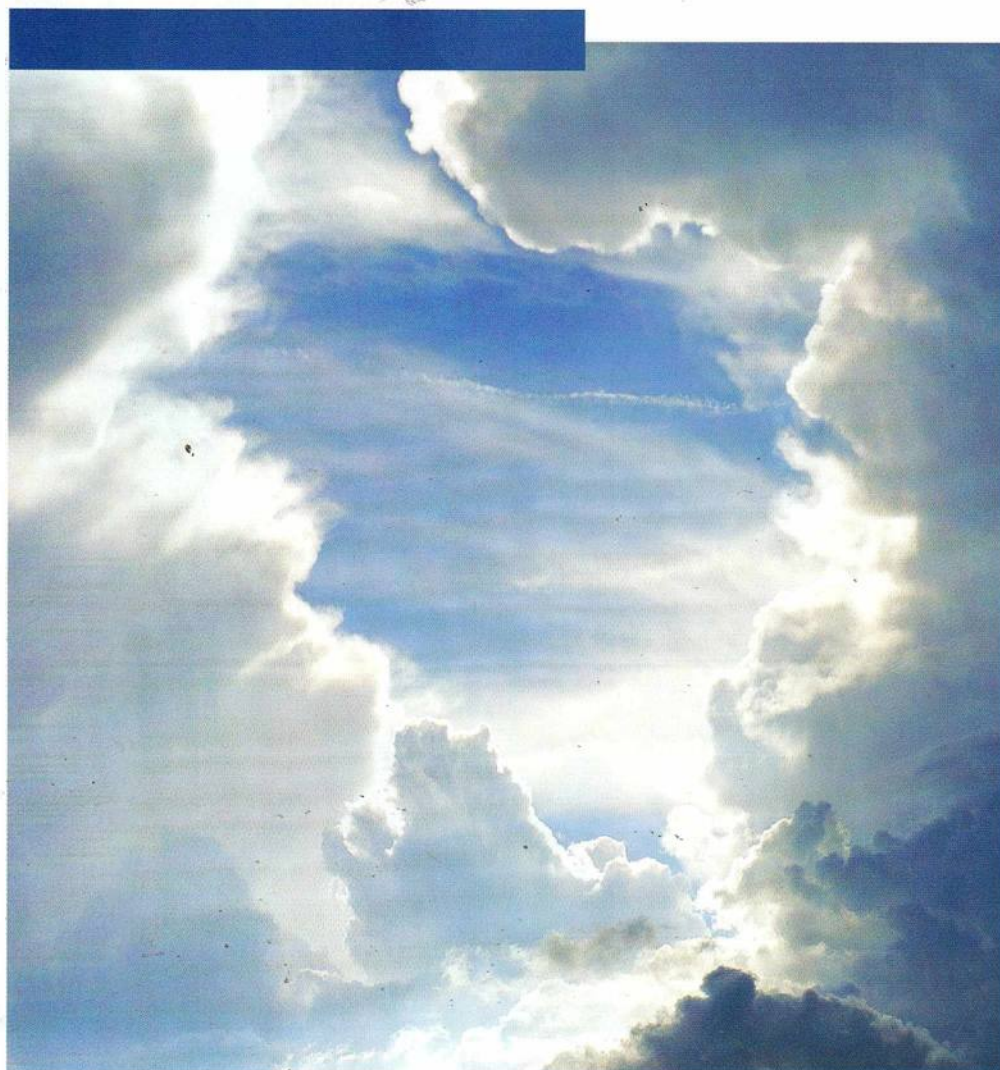
Intră, citește, spune-ți părerea!

www.revistaflacara.ro

Oare Dumnezeu o fi la curent cu ultimele descoperiri științifice? Și dacă da, o fi de acord cu ele? Și dacă nu, de ce nu le împiedică?

„Contradicția” dintre religie și știință e de toată mirarea, din cel puțin trei motive. Mai întâi, nu au același obiect de activitate. La fel ca o știre de presă, știința încearcă să răspundă la întrebările: Ce?, Cum?, Când?, eventual Cu ce efecte?, în vreme ce religia răspunde la cea mai grea întrebare dintre toate: De ce?

Știința și bunul Dumnezeu

Pe site-ul www.crestinortodox.ro se spune că religia nu are cum să excludă cunoașterea ori știința cât timp Iisus le-a spus oamenilor că adevărul îi va face liberi. Relația e simplă: religia dă sens științei.

text Tudor Călin Zarojanu

S

Știința și religia nu au același mediu de acțiune. De la Einstein încoace, știm că sistemul de referință e esențial. Or, știința operează în minte, în vreme ce religia se află în suflet.

În fine – dimensiunile temporale ale „schismei”. Homo Sapiens există de vreo 40.000 de ani. Conform calculelor lui Nostradamus, am fi în preajma anului 7000. Calendarul ebraic ne situează în anul 5770 – și aceasta e cea mai mică dintre cifrele care pot fi luate în calcul. Or, din cel puțin șase mii de ani de existență umană inteligentă, știința și religia au fost (parțial) despărțite doar câteva secole.

Basarab Nicolescu susține că ruptura a apărut în momentul în care știința a dorit să devină autonomă, ca să se dezvolte. Momentul de referință este Galileo Galilei. Principalul cap de acuzare n-a fost cine în jurul cui se-nvârte, ci teoria sa atomică, mai exact observația că materia își pierde proprietățile la nivelul atomului, ceea ce părea să-l excludă pe Dumnezeu. Cât despre heliocentrism, problema n-a fost teoria în sine, ci refuzul lui Galilei de a o prezenta drept un model posibil, și nu drept Adevăr absolut. Sigur că asta nu scuza excesele și crimele comise în numele „apărării” religiei în fața științei, dar clarifică punctul de plecare. Inclusiv detaliul că Galilei a fost interogat de Cardinalul Bellarmine, care era prieten cu el!

Știm acum toate acestea datorită faptului că în 1992 înțeleptul Papă Ioan Paul al II-lea a organizat rejudecarea procesului Galilei, invi-

Biserica.org, site al bisericii ortodoxe române „Sfânta Treime” din Los Angeles, subliniază că între religie și știință nu există opoziție, ci distincție.

Știința lămurește multe din tainele lumii, dar inițiativa ei este limitată, pentru că se sprijină numai pe rațiune. Or, cunoașterea adevărată înseamnă mult mai mult.

tând comunitatea științifică și punându-i la dispoziție documentele respective. Basarab Nicolescu a fost acolo.

La sfârșit, Ioan Paul al II-lea a spus ceva uimitor și fără precedent: epoca aceea era una a simplității, cea actuală este una a complexității, a adevărului plural! Era același păstor a două miliarde de creștini care avea să afirme că teoria lui Darwin merită studiată...

Părintele Doru Costache, stabilit în Australia, a făcut studii foarte serioase în care demonstrează că nu există contradicție între creaționism și evoluționism, între teologie și știință. „Conflictul” vine, după părerea lui Basarab Nicolescu, din *încrămenirea în texte*. N-a fost însă cazul cu aproape nici unul dintre oamenii de știință importanți:

Max Karl Ernst Ludwig Planck, Premiul Nobel pentru Fizică, 1918, creștin practicant, dar extrem de tolerant cu toate religiile, considera că savantul este un om cu imaginație și credință. De exemplu, principiul cauzalității nu e nici adevărat, nici fals, ci un act de credință!

Werner Heisenberg, unul dintre părinții fizicii cuantice, a ținut în fața Academiei Catolice din Bavaria (care îl premiase) un discurs intitulat *Adevărul religios și științific*.

Toma d'Aquino, la 48 de ani, a avut o experiență misterioasă, care a pus capăt activității sale de savant. Nu a mai scris sau dictat niciodată nimic, iar când secretarul său l-a îndemnat să-și continue lucrul, a răspuns: „Nu pot, pentru că tot ceea ce am scris mi se pare că sunt paie”.

Johannes Kepler, care a descoperit legile mișcării planetelor, îl recunoștea pe Dumnezeu drept „Creatorul plin de bunăvoință care a adus în ființă natura din nimic”. A mai spus: „Văd acum că, prin strădaniile mele, Dumnezeu este slăvit și în astronomie, întrucât cerurile spun slava lui Dumnezeu”.

Robert Boyle, pionier al chimiei moderne, a scris cărți religioase, invocând „patimile, moartea, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos și toate celelalte minunate lucrări făcute de El în timpul șederii Sale pe pământ, pentru a

Sir Isaac Newton: „Am convingerea fundamentală că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, scris de oameni insuflați de Dumnezeu. Studiez zilnic Biblia (...) Ateismul nu are sens. Când mă uit la sistemul solar, văd Pământul aflat la distanța potrivită de Soare pentru a primi cantitatea corespunzătoare de căldură și lumină. Așa ceva nu s-a produs din întâmplare”.

întări convingerea oamenilor că El este atât Dumnezeu cât și om”.

Sir Isaac Newton, care a formulat legile gravitației, legile mișcării și calculul matematic, a scris: „Am convingerea fundamentală că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, scris de oameni insuflați de Dumnezeu. Studiez zilnic Biblia (...) Ateismul nu are sens. Când mă uit la sistemul solar, văd Pământul aflat la distanța potrivită de Soare pentru a primi cantitatea corespunzătoare de căldură și lumină. Așa ceva nu s-a produs din întâmplare”.

Michael Faraday, inventatorul generatorului electric și al transformatorului electric, a fost un creștin care a trăit smerit, deși lua masa de prânz cu Regina Victoria. Prezbiter în biserica sa locală, a predicat adesea Evanghelia. Întrebat de un reporter ce speculații face în legătură cu ceea ce urmează după moarte, a răspuns: „Speculații?! Nici una. Am certitudini. Știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea.”

Samuel Morse, inventatorul telegrafului și al codului care-i poartă numele, a decis ca primele cuvinte transmise oficial să fie din Biblie: „**Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!**” (Numeri 23:23). Despre cariera lui a spus simplu: „**Este opera Lui**”. Nu considera că există vreun conflict între știință și credință.

Matthew Maury, oceanograf și hidrograf de frunte, implicat în proiectul Cablului Transatlantic: „Am fost acuzat (...) că citez Biblia drept confirmare a principiilor geografiei fizice (...) Biblia este adevărată și știința este adevărată, și de aceea, fiecare, citite corect, nu fac decât să o dovedească pe cealaltă ca fiind adevărată”.

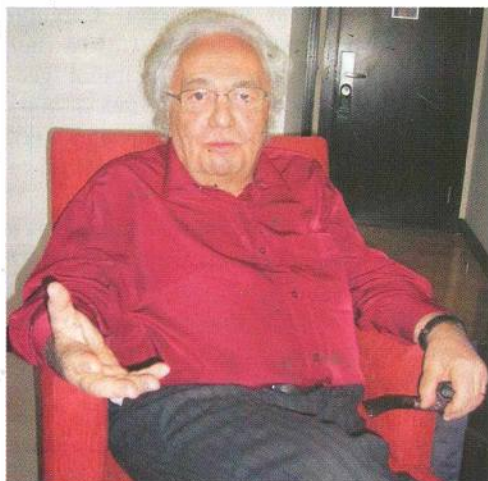
James Joule, fondator al termodinamicii, a semnat, în 1864, la Londra, alături de alți 716 oameni de știință, manifestul intitulat *Declarația studenților în științele naturale și fizice* în care își mărturiseau încrederea ce o aveau în **integritatea științifică a Sfințelor Scripturi**. Mai târziu, Joule a mărturisit: „După cunoașterea și împlinirea voii Lui Dumnezeu, următorul meu țel este să cunosc câte ceva

Marele accelerator de particule de la Geneva, unde oamenii de știință caută „particula lui Dumnezeu”.

De fapt, un jurnalist a botezat astfel, în scop comercial, bosonul Higgs, o particulă elementară virtuală care ar fi fost creată în momentul T_0 al universului.

Basarab Nicolescu este omul de știință român care, alături de Magda Stavinschi, se luptă cel mai tare pentru a desființa barierele artificiale dintre religie și știință.

despre atributele Sale – despre înțelepciunea, puterea și bunătatea Sa – așa cum sunt ele arătate de lucrarea mâinilor Sale.”

Peter Russell, matematician, fizician la Cambridge University și expert în computere:

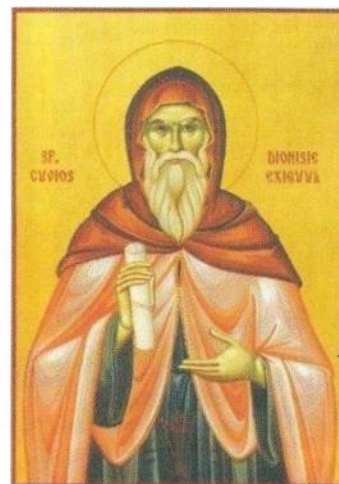
„Experimente care acum sunt celebre dovedeau faptul că mintea omenească, dorința, intenția, așteptările unui om influențează particule cum ar fi un foton. Eram om de știință și a trebuit să accept evidența: dincolo de orice fenomen fizic, ceea ce creează realitatea este conștiința. Universul nu mai este făcut din materia care ajunge să gândească, ci din gândirea care se poate materializa. (...) Deci, nu numai că știința nu este în contradicție cu spiritualitatea, dar orice om de știință onest, utilizând mijloacele științei, va descoperi substratul spiritual al universului. (...) Nu există nimic în fizică, chimie, biologie sau în oricare altă știință care să poată explica faptul că avem o lume interioară, subiectivă”.

Deepak Chopra, medic endocrinolog american de origine indiană, orientat spre medicina alternativă (ayurveda, spiritualitate și medicina sufletului), creatorul unei mișcări mondiale, a scris numeroase cărți dedicate spiritualității religioase.

Fritjof Capra, fizician american născut în Austria, a creat conceptul de Taofizică, demonstrând că taoismul conține ideile fizicii cuantice.

Louis Pasteur, părinte al microbiologiei și bacteriologiei, care a inventat vaccinarea, imunizarea și pasteurizarea, declara că „știința îi apropie pe oameni de Dumnezeu”. „Cu cât studiez mai mult natura, cu atât sunt mai uimit de lucrarea Creatorului”.

Charles Darwin – reacția la publicarea *Originii speciilor* a fost mult mai moderată decât se așteptase. Mai mult, în 1860, șapte teologi liberali anglicani au redactat un manifest numit *Essays and Reviews*, prin care susțineau teoria lui Darwin și afirmau că Biblia nu trebuie înțeleasă literal, în sensul strict al cuvântului, căci am ajunge la fundamentalism. Darwin a spus că nu se consideră ateu, ci doar agnostic. În zilele noastre, preotul prof. dr. Vasile Răducă a precizat că Darwin nu a folosit termenul „evoluție” a speciilor (pus în circulație de Jean Baptiste de Monet, cavaler de Lamarck), ci acela de „origine comună cu modificare”. În plus, Darwin n-a afirmat niciodată că omul se trage din maimuță! „Biserica ne învață că specia OM apare printr-o procedură deosebită a lui Dumnezeu, exprimată simbolic în primele pagini ale Sfintei Scripturi”. „În calitate de absolvent de Teologie (singura lui diplomă, de altfel), într-o lume care încă făcea comerț cu sclavi negri care erau considerați animale, Darwin are meritul de a fi arătat că oamenii, albi sau negri, sunt cu adevărat oameni, ba, mai mult, că omul se găsește

Comunismul a rupt relația știință-religie

Relația dintre știință și religie are, în România, o bună tradiție, încă de pe vremea sanctuarelor dacice. La jumătatea mileniului I, în Dobrogea se naște călugărul Dionisie cel Mic (*foto sus*), care a oferit întregii omeniri calendarul socotit de la nașterea Domnului (cu o eroare de circa patru ani, e drept).

În secolul al XV-lea a trăit un remarcabil teolog și om de știință, episcopul transilvănean Ioan Vitez, care a înființat la Oradea primul observator astronomic pe pământ românesc și a invitat să lucreze aici renumiți matematicieni și astronomi străini. Unuia dintre aceștia, Georg Puerbach de la Viena, i-a cerut lui să scrie o lucrare bazată pe principiile heliocentrismului, teorie care urma să apară abia câteva decenii mai târziu, în 1543, anul morții autorului ei, Copernic. Iar Universitatea din Bratislava a fost fondată de el la cererea lui Matei Corvin.

Hrisant Notara a fost trimis de Constantin Brâncoveanu să studieze la Constantinopol, Padova, Paris și Moscova. A ajuns patriarh al Ierusalimului, după ce a reformat Academia domnească de la București. Ca om de știință, a excelat în disciplina geografiei.

Preotul și cronicarul bănățean Nicolae Stoic, poliglot, a fost ofițer, învățător, astronom și apoi preot. Abia după 1859, secularizarea averilor mănăstirești și crearea primelor universități au dus la separarea dintre știință și religie. De scurtă durată, căci în prima jumătate a secolului al XX-lea existau destule personalități științifice cu credință în Dumnezeu, dar și teologi interesați de știință.

A urmat o altă ruptură, de data asta impusă politic de comunism. Pentru prima dată religia a fost exclusă din școală și relația dintre ea și știință a devenit imposibilă.

În 2008, la București a avut loc Congresul Internațional „Dialogul dintre știință și religie în lumea ortodoxă”. Preafericitul Părinte Daniel a adresat participanților un mesaj în care se spunea, între altele: „Există numeroase motivații teologice care dovedesc faptul că gândirea patristică răsăriteană are deschideri importante spre știința actuală. Prin urmare, dialogul dintre teologia ortodoxă și științele universului și ale vieții poate contribui la o mai bună cunoaștere a frumuseților Creației și a lucrării lui Dumnezeu în ea”.

într-un anume sens înrudit cu toate ființele de sub nivelul uman. El nu-l exclude pe Dumnezeu, dar, spre deosebire de unul dintre maeștrii săi, W. Baley, nu consideră că Dumnezeu intervine în toate detaliile dinamicii universului, ci că acesta își duce existența potrivit legilor pe care Dumnezeu i le-a dat. Printr-o asemenea viziune, Darwin dovedește formația sa în interiorul cosmologiilor occidentale și, mai ales, influența deismului iluminist”.

Concluziile sunt simple. Nu există nici o contradicție între religie și știință. Lupta este artificială, de dată relativ recentă și, din fericire, pe cale de dispariție, cel puțin în lumea civilizată. 90% dintre teoriile și aplicațiile științei sunt acceptate – fie și doar implicit – chiar de către persoanele cele mai habotnice, de vreme ce se uită la TV, merg cu mașina și iau medicamente. Clonarea și eutanasia rămân subiecte delicate, dar nu numai pentru credincioși! Avortul va ajunge să fie evitat prin generalizarea contracepției.

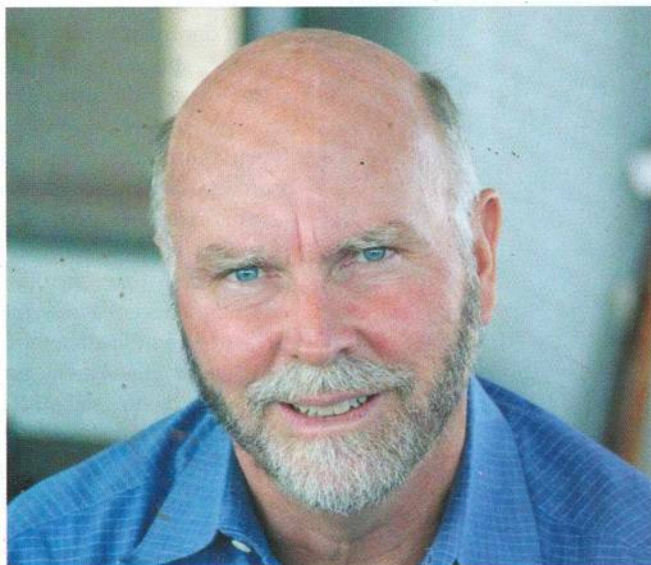
Biblia nu este un manual de istorie, nici unul de fizică. E ridicol să cauți confirmări „independente” ale întâmplărilor povestite acolo. Crezi sau nu crezi. În același timp, e cel puțin discutabil să iei *ad litteram* totul. Pildele lui Iisus au o extraordinară valoare filozofică, metaforică. Nu sensul propriu e esențial.

Copiilor trebuie să li se explice, la școală, dar și acasă, principalele teorii științifice și utilitatea lor. În același timp, să li se deschidă inima spre Dumnezeu, în tradiția familiei și a neamului lor. Arătându-le și cum este credința folosită de omul – filozofic, moral, mental, sufletește și practic.

Ce relație își vor stabili cu religia va fi, în final, alegerea lor și, da, au inclusiv dreptul de-a se îndrepta spre alta decât cea nativă sau către nici una – după cum au dreptul să se dezintereseze de Teorema lui Pitagora. În ambele cazuri pierderea e a lor, dar dragostea cu de-a sila n-are sens.

La 12 ani, Blaise Pascal, învățând geometrie de unul singur, descoperă că suma unghiurilor unui triunghi este egală cu 180 de grade. La 18 ani construiește un calculator mecanic. La 24 de ani demonstrează existența vidului. La 31 de ani are o revelație religioasă și renunță la cercetare. După patru ani, totuși, îi provoacă pe Wren, Laloubère, Leibniz, Huygens, Wallis, Fermat cu două probleme de geometrie. O provocare mult mai celebră este însă încercarea de a demonstra că Dumnezeu există folosind teoria probabilităților!

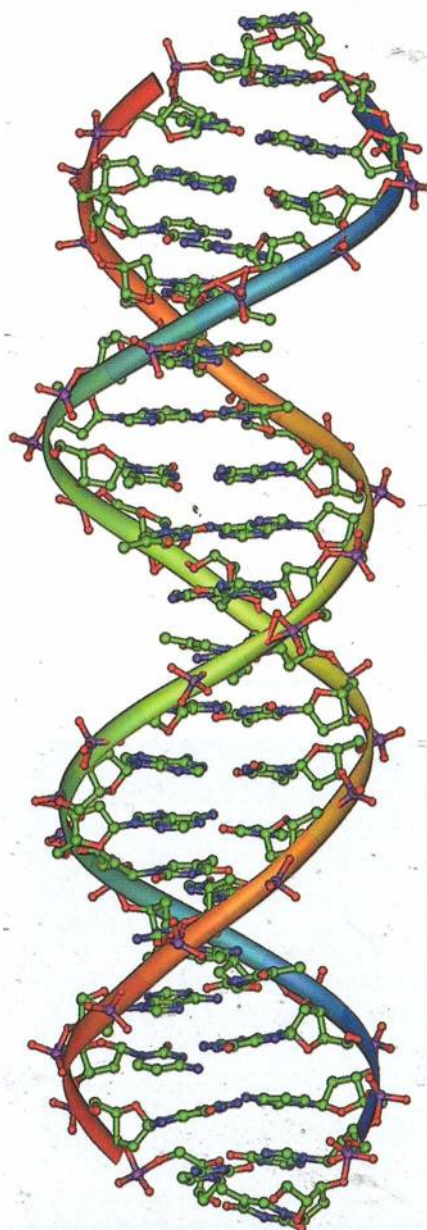

În urmă cu două luni, echipa condusă de biologul Craig Venter (foto) și de microbiologul Hamilton Smith (Nobel pentru medicină, 1978) a anunțat crearea primei celule sintetice. Revista Nature a afirmat: „Această realizare pare că distruge argumentul conform căruia viața are nevoie de o forță sau o putere specială pentru a exista”, iar The Economist a titrat pe copertă: „Și omul a făcut viața”. Spectaculos, dar cine l-a făcut pe om?

Acum câteva luni, o echipă condusă de biologul Craig Venter și microbiologul Hamilton Smith (laureat al Premiului Nobel pentru medicină în 1978) anunțau sintetizarea unui genom întreg pe baza unui soft computerizat și a unor substanțe chimice. Știrea a aprins imediat imaginația multor jurnaliști care s-au hazardat să spună că a fost conceput primul organism artificial.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr și arhiva

Până unde controlăm viața?

Deși recunosc meritele lui Venter și Smith, cercetătorii în domeniul geneticii vorbesc despre un entuziasm exagerat al presei internaționale vizavi de acest subiect. Fiindcă, spun ei, ceea ce a creat Venter este, de fapt, un genom sintetizat și copiat după cel al unei bacterii care se regăsește în natură și care a fost descifrat de om prin secvențiere, în era Genomicii. Performanța tehnică este în sine, realmente, extraordinară. Dar, de aici până a pretinde „a fi fost creată” o celulă vie este o distanță enormă.

„Numai prin sfat genetic se poate evita procrearea și perpetuarea unei tare ereditare, de la o generație la alta. În momentul în care există suspiciunea că acel produs de concepție este purtător al unei tări ereditare, mai bine intervii: ori previi ca el să fie conceput – cel mai fericit caz – și împaci și biserică și persoana fizică și societatea – or, dacă bebelușul a fost deja conceput și, la analizele genetice se constată că prezintă o aberație cromozomială, atunci se va preveni nașterea lui.” – prof. dr. Lucian Gavrila.

Și totuși! Încercarea echipei lui Venter a readus în discuție chestiunea eticii în domeniul geneticii și a tendinței omului de a se erija în Dumnezeu. De a decide cine și cum se naște.

Cât de mare este realizarea lui Venter și ce beneficii aduce ea omenirii, care sunt limitele geneticii și până unde putem să modificăm ceea ce Dumnezeu a creat, iată câteva probleme dezbătute cu prof. dr. Lucian Gavrila, directorul Institutului de Genetică al Universității din București.

„Povestea despre crearea unei celule artificiale e o chestiune de propagandă, numai cel care nu știe ce este o celulă poate spune că a fost creată o celulă, fie ea și artificială. O celulă, oricât ar fi de simplă, e mult mai complicată decât își imaginează mințile profane. Venter a pornit de la ceva ce există deja în natură, iar computerul doar l-a ajutat, nu a creat singur o ființă vie, așa cum s-a acreditat ideea în presă. Echipa lui Venter nu a creat vreo formă de viață nouă, iar cei care spun că se joacă de-a Dumnezeu, vorbesc despre o joacă fictivă, în scenarii SF și în vorbe, dar în fapte nu te poți juca cu materialul genetic”, spune prof. Lucian Gavrila. Pe de altă parte, cercetările echipei lui Venter, dar și ale altor geneticieni, sunt importante pentru progresul lumii în care trăim. Rasa umană se confruntă de milenii cu o serie de boli genetice cărora nu li s-au găsit soluții, dar pentru care se speră în viitor la o rezolvare sau ameliorare. Tot de la genetică se așteaptă îmbunătățirea rasei umane și selectarea indivizilor performanți. „În prezent este utilizată terapia genică, adică înlocuirea unei gene rele cu una bună respectiv normală sau de tip sălbatic, întâlnită în natură. Aceasta se realizează prin manipulări la nivelul celulelor embrionare. La organismul adult așa ceva este practic imposibil, pentru că trebuie să înlocuiești gena perfectă în toate cele aproximativ 14 miliarde de celule câte sunt într-un

„Profesorul Gavrilă consideră că un control genetic prenupțial în vederea căsătoriei ar trebui să fie obligatoriu, împreună cu acordarea de sfat genetic de către un medic genetician competent și să se facă anamneza familială, spre a se identifica dacă în familia respectivă există diferite tare ereditare. Este mai bine să nu ai copii în asemenea situații.”

„În România nu se poate hotărî încă sexul copilului și nici nu prea se poate interveni la nivelul materialului genetic care se transmite mai departe urmașilor. Pe plan internațional, utilizarea terapilor genice se referă strict la modificarea materialului genetic al celulelor vii diferențiate deja, cu scopul de a preveni o boală sau pentru a trata un individ nu spre a-l controla”, susține Vasilica Plăiașu.

organism uman adult. La nivel embrionar, însă, se poate realiza înlocuirea genei *rele* cu una *bună* pentru că înlocuirea se realizează în celula inițială și astfel poate să aibă loc inițierea dezvoltării unui organism cvasi-normal. Chiar și așa, înlocuirea unei gene *rele* cu o genă *bună* înseamnă pătrunderea în structura materialului genetic, iar aceasta reprezintă o acțiune invazivă: alterezi, modifizi împrejurimile. Vrei să înlocuiești gena rea cu una bună, dar alterezi pe cele din jurul ei, care sunt bune. Așadar, operațiunea de îmbunătățire nu se poate face decât la nivel de fenotip, adică la nivelul performanțelor, prin urmare poți să faci selecția celor mai buni și eventual să asiguri o reproducție selectivă a persoanelor cu dotări intelectuale deosebite, iar aceasta se numește *eugenie*, cu toate conotațiile negative legate de rasism, drepturile omului și încălcarea principiilor de bioetică”, ne-a explicat profesorul Gavrilă.

Desigur, perspectiva realizării unor indivizi cu calități intelectuale deosebite, un fel de elită umană, atâta imaginația multora dintre noi, doar că profesorul Gavrilă atrage atenția asupra următorului fapt: „Așa ceva nu este etic, pe de o parte, iar pe de alta nici nu este bine pentru specia umană, pentru că a merge pe o singură direcție este neproductiv, reducerea variabilității scade perspectivele evolutive ale speciei, potențialul său de adaptare și o împinge spre extincție. Societatea umană nu are nevoie numai de Einsteini, are nevoie și de oameni comuni, simpli, lucrători onesti care să muncească și la câmp și oriunde e nevoie. Dacă nu ar fi această diferențiere fizică și psihică între oameni, societatea umană ar ajunge în colaps, adică în impas economic, social, psihic. Natura realizează diversitatea prin reproducere. Demografia umană și condițiile economice

nu permit să se realizeze toate variantele genetice umane posibile pe care natura le poate realiza prin reproducere naturală, firească. Dacă noi am avea posibilitatea să asigurăm supraviețuirea tuturor combinațiilor genetice posibile s-ar putea naște ființe umane de o mare diversitate și într-o asemenea enormă demografie am întâlni mii de Einsteini, mii de Eminescu, Rembrandt, Leonardo da Vinci ș.a.m.d.”

Așadar, nici numai Einsteini, nici doar mediocri nu e bine! Și atunci ce se poate face? Doctorul Vasilica Plăiașu, medic genetician în cadrul Institutului de Ocrotire a Mamei și Copilului *Alfred Rusescu* din Capitală, ne spune că în prezent se pot realiza următoarele intervenții care pot determina îmbunătățiri genetice: „În primul rând, există așa-numitul diagnostic genetic prenupțial, care pe baza unor probe de sânge analizate genetic poate să împiedice căsătoriile între categorii de persoane care fac parte din grupuri cu mare risc de a avea boli genetice. Mai există diagnosticul preimplantațional, când deja se controlează o serie de aspecte înainte de instalarea sarcinii. Ar mai fi categoria de metode de diagnostic prenatal, adică în timpul sarcinii propriu-zise, sarcina este deja instalată și există posibilitatea să se facă o serie de testări. Aici intervine responsabilitatea prenatală a părinților, ei își asumă responsabilitatea pentru o serie de boli genetice depistate într-un fel sau altul la fetus. Un ultim diagnostic, pe care de fapt, în România, ne bazăm cel mai mult, este diagnosticul neonatal, când copilul e născut și avem posibilitatea de a face o serie de testări. Prin urmare, putem depista precoce o serie de boli genetice care se manifestă mai târziu în condițiile în care nu se intervine printr-un tratament adecvat.”

De patru luni de zile, din momentul în care Fondul Monetar Internațional a pus degetul pe rană și a confirmat situația economică fragilă, ca să folosim un termen delicat, în care se află România, Guvernul a declarat război bugetarilor.

text Silvana Pătrășcanu
foto Alice-Claudia Gherman
și Agerpres

Războiul împotriva bugetarilor

Prezentarea plastică a președintelui Traian Băsescu, aceea cu omul gras cocoțat în spinarea celui subțirel, a devenit emblematică, iar societatea s-a împărțit în două: bugetari și privați. Efectele reale, costurile sociale și umane, impactul asupra societății nu s-au calculat, fiindcă nu au fost bani pentru... audit!

Poate cel mai grav este faptul că situația din prezent pune, pe termen lung, sub semnul incertitudinii, sistemul de pensii. Valentin Lazea – economist șef al BNR, declară: „Statul român va avea dificultăți serioase în următorii 10–20 de ani în a plăti pensii. România, dacă vrea să rămână competitivă, trebuie să promoveze sistemul privat de pensii”.

D

Pentru a vedea care sunt forțele implicate în acest război, unde pe de o parte stau angajații din mediul privat, pe de alta cei din sistemul bugetar, care îi include și pe pensionari, este nevoie de cifre. România are o populație de circa 22 de milioane, dintre care mai puțin de 4,7 milioane muncește. În mediul privat activează circa 3,4 milioane de angajați, conform cifrelor publicate de consilierul primului – ministru, Andreea Paul-Vass, care aduc ceva mai mult de 70% din încasările la buget. Salariul mediu în zona privată este de 1.600 de lei. „La stat” muncesc circa 1.300.000 – 1.400.000 de persoane. Acești aproximativ 1,4 milioane de oameni, plătiți din bugetul de stat, sunt angajații din administrația publică, centrală și locală, angajații din educație – de la educator, la profesorul universitar, angajații din sănătate – medicii și cadrele medicale medii, polițiștii, jandarmii și pompierii, angajații din cadrul Ministerului Apărării Naționale. Bugetarii sunt și ei împărțiți în două mari categorii: salariații din sectorul public (administrație publică, educație, sănăta-

te și protecție socială) care cuprinde circa 1.000.000 de persoane și restul salariaților bugetari care include armata, serviciile secrete SRI, SIE, angajații din regiile autonome și companii naționale, administrația locală și centrală și magistrați. Salariul mediu în domeniul bugetar, în ansamblul lui, este de 2.800 lei, în timp ce salariul mediu în domeniul public este 2.300 lei, iar salariul mediu în sectorul bugetar, în afara domeniului public, adică pentru cea de a doua categorie, este de 4.000 de lei. Ca valoare de referință trebuie luat salariul mediu pe economie care este de 1.883 lei.

Acestei categorii i se adaugă pensionarii care primesc bani din fondurile de asigurări sociale, adică bani gestionați de stat. În prezent, conform datelor oficiale ale Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, în luna februarie a acestui an, în România erau 5.525.600 de pensionari. Dintre aceștia, 4.763.500 sunt beneficiari ai asigurărilor sociale de stat (inclusiv ajutor social/venit minim garantat), iar 762.100 erau pensionari agricultori. Pentru prima categorie pensia medie este de 735 de lei, pentru a doua 308 lei. (Valorile și cifrele prezentate sunt date oficiale ale Institutului Național de Statistică – n.a.) Două precizări sunt necesare, pentru ca informațiile să fie complete și, implicit, corecte. Prima este aceea că în

raport cu alte state europene, numărul bugetarilor, la 1.000 de locuitori, este de 80, ceea ce plasează România în coada Europei. A doua este faptul că numărul salariaților bugetari a urcat de la 800.000, câți erau acum trei ani, la 1,4 milioane, iar ponderea în PIB a cheltuielilor cu salariile bugetarilor a crescut cu 50% în același interval de timp, fiind în prezent de peste 9%.

Această radiografie, în cifre, arată un imens dezechilibru care a afectat grav bugetul de stat, și a produs deficitul masiv pe care îl are de dus România, deficit care se ridică la circa 6,8% din PIB.

Măsurile de austeritate, neunitare și incomplete (prin lipsa măsurilor de relansare economică), cu reveniri și corecții de ultim moment (vezi creșterea TVA) au încercat, într-un mod grosier și empiric, să reducă aceste dezechilibre. Reducerea salariilor din mediul bugetar cu 25%, creșterea TVA cu 5%, creșterea impozitelor, devalorizarea monedei naționale, creșterea țintei de inflație, concedierea prognozată a circa 150.000 de bugetari, dintre care 59.000 vin din administrațiile locale și centrale, au bulversat societatea și au afectat, practic, pe fiecare cetățean în parte. Efectele? Economistii, cei cu greutate, cum este guvernatorul BNR, susțin că șansa de relansa-

re economică este anulată, cel puțin doi ani de acum încolo, iar riscul conflictelor sociale majore, crește.

Plecând de la teoria omului gras, cocoțat în spinarea celui slab, enunțată de președinte, România s-a împărțit în două. Bugetarii, susținuți de sindicate, pe de o parte, și angajații din mediul privat cu patronii, investitorii și oamenii de afaceri, critici la adresa statului, inefficient, incapabil să gestioneze resurse și prea mare consumator, pe de alta.

După seria protestelor publice din cursul lunii mai și iunie, terminată în coadă de pește, ca urmare a deciziei Curții Constituționale, care a mai tăiat elanul legilor austerității lui Boc, a venit tranșa de bani de la FMI, apoi vacanța de vară (făcută, de cei mai mulți, la țară la bunici, pentru că bani de concediu nu prea au mai rămas), inundațiile, telenovela unei vedete sinucigașe și revenirea neașteptată a soților Ceaușescu în prim-planul actualității, toate făcând ca problemele economice și nemulțumirea mocnită a bugetarilor să cadă pe locul doi.

În parte, realitatea este descrisă de liderul „Cartel ALFA”, Bogdan Hossu, care afirmă că aplicarea măsurilor de austeritate va însemna „o lovitură foarte dură” pentru bugetari, întrucât veniturile acestora se vor diminua cu până la 32 la sută: 25 la sută prin măsura de reducere a salariilor, cinci la sută prin majorarea TVA, la care se adaugă alte corecții care se vor produce odată cu aplicarea noilor măsuri. „La anul salariile vor fi corectate, în cel mai bun caz, cu cinci sau zece la sută. Blocajul apare de la fondul alocat sectorului bugetar, care nu permite mai mult. La acestea se adaugă efectele colaterale ale disponibilizărilor”, a mai spus Hossu.

Lucian Croitoru, consilierul guvernatorului Băncii Naționale a României, afirmă că finanțele publice sunt sufocate, de ani întregi, de birocrăție, care s-a opus reformelor și care, în final, a dus la recesiune și la stoparea creșterii economice. „Birocrația din România s-a opus reformelor. Echilibrele politice au făcut ca interesele pe termen scurt să predomină, în detrimentul economiei reale”.

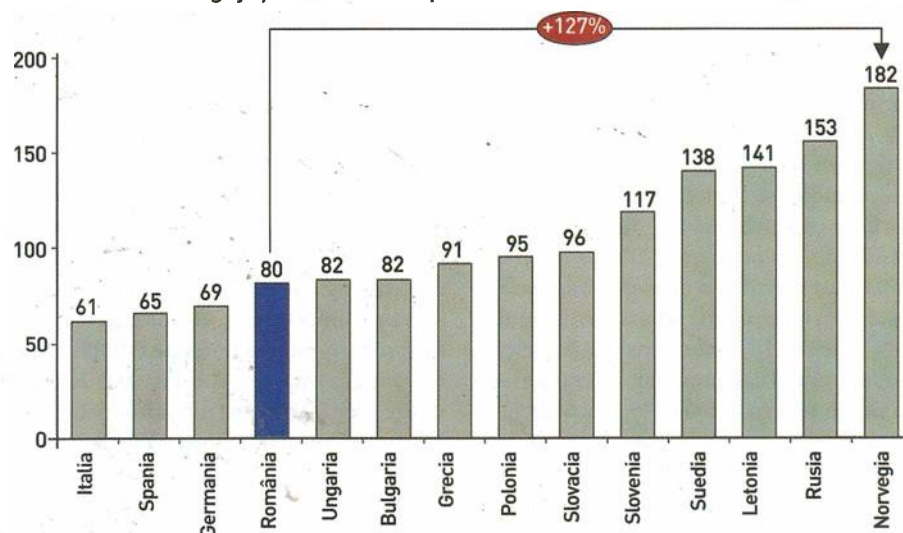
De partea cealaltă se află patronii și reprezentanții mediului privat. Aceștia au aplicat, în cursul anului 2009, o serie de măsuri de austeritate, în principal reduceri salariale și de personal, pentru a-și putea menține activitatea. La unison, mediul privat acuză bugetarii, acuză ineficiența statului și proasta gestionare a fondurilor. „Bugetarii au trăit în complicitate cu politicienii. Reforma sectorului bugetar este esențială. Eu sunt sătul de protestele din sectorul bugetar. Mediul privat a suportat efectele crizei, am trimis oameni acasă, am scăzut salariile, iar angajații *mei* au înțeles că este criză și că asta este singura soluție. Oamenii *mei* au fost foarte deranjați de apelurile sindicatelor care cereau solidaritate din partea mediului privat, cu bugetarii. Nu îmi aduc aminte ca bugetarii să fi făcut ceva pentru oamenii afectați, pentru mediul privat, când noi ne luptăm să rezistăm, când noi ne zbatem să supraviețuim. Plus că, niciodată, statul nu a luat nici o măsură care să vină în susținerea mediului privat, ba chiar din contră. Mediul privat a fost stors, iar banii muncii de noi s-au dus pe salarii nemeritate ale bugetarilor. Acum s-au trezit că nu mai sunt bani. De ce aș fi solidar cu ei?”, spune într-o declarație la Antena 3, omul de afaceri Ioan Niculae, patronul grupului *Interagro*, cea mai mare companie românească, din industria chimică, cu peste 6.000 de angajați. „Vreme de 20 de ani bugetarii nu au avut nici un fel de probleme. Au cerut salarii, au primit salarii, dar nimeni nu s-a întrebat de unde vin banii. Mediul politic și sectorul bugetar au trăit într-o complicitate reciprocă, susținută de interese de partid, de afacerile cu statul, ale politicienilor și de stimularea financiară pentru bugetari, mai ales în perioadele electorale. A venit scadența. Nu doar pentru bugetari. Pentru toți!”, a continuat argumentația sa, Ioan Niculae.

„Am ajuns o țară de asistați social. De 20 de ani, ne-am obișnuit să fim plătiți și să nu muncim. Nimeni nu și-a pus niciodată problema reformei sistemului bugetar, iar acum costurile le suportăm toți. Nu doar bugetarii sunt afectați. Este în continuare sacrificat și mediul privat, deși acesta este cel care a dus greul și anul trecut, și o să-l ducă și anul acesta”, a declarat, pentru *Mediafax*, Adrian Porumboiu, patronul *Racova Group*, unul dintre cei mai mari investitori din agricultură și industria alimentară.

Un diagnostic, pe care bunul simț îl califică drept corect, a pus Cristian Pârvan, secretarul general al Asociației Oamenilor de Afaceri. „Nu susținem Guvernul care este, fără nici o urmă de îndoială, incompetent. Dar, indiferent cât de incapabil este Guvernul, măsurile de restructurare din sectorul bugetar trebuie luate. Avem un aparat bugetar umflat, iar tăierile de cheltuieli și de salarii sunt obligatorii.

Numărul de angajați din sectorul public la 1.000 de locuitori variază semnificativ în țările europene

Numărul de angajați din sectorul public la 1.000 de locuitori în 2008

Despre cum se fac, dacă măsurile sunt corecte, aceasta este o altă discuție. Statul, ca entitate, este supradimensionat. De ce avem nevoie în fiecare județ de Prefectură, de subprefecți, de Consiliu Județean, de alte și alte instituții, autorități și oficii? Aș vrea să existe o singură autoritate de stat, un oficiu de finanțe și poliția. Ar trebui desființate mii de instituții care nu fac altceva decât să plimbe acte și să încaseze bani de la buget", a spus Cristian Pârvan, pentru *Mediafax*.

În fața acestor argumente, replicile sunt puține, iar simpla identificare a cauzelor și a vinovaților (Boc, Băsescu, Tăriceanu, interesele de partid, miza majoră a câștigării celui de al doilea mandat de către Băsescu, cu orice sacrificii ulterioare, interesele protejate ale celor din cercul imediat apropiat puterii, minciuna ca politică de stat), nu mai sunt nimănui de folos.

Pentru reducerea cheltuielilor bugetare, Emil Boc a redus schema secretarilor de stat și a subprefecților. Economii la buget prin plecarea celor 35 de subprefecți și 17 secretari de stat reprezintă... 2 milioane de euro, iar pentru 2011 economiile sunt de... 4,5-5 milioane de euro. Dar, subprefecții Mioara Mantale, de la Prefectura Capitalei, și Mircea Nistor, de la Prefectura Dolj, eliberați din funcție, au fost numiți imediat, după disponibilizare, pe „criterii de competență”, zice Boc, în funcția publică de inspectori guvernamentali. Tot competența a stat la baza numirii lui Dan Cărlan, secretarul de stat din cadrul Ministerului Mediului, în fruntea autorității nou-înființate pentru Inundații și Managementul Apelor. Secretarul de stat din Ministerul Economiei, Tudor Șerban, a primit funcția de consilier al ministrului Economiei, Adrian Videanu, iar Marin Anton, fost secretar la Economie, a plecat de la Transporturi, la Ministerul Mediului. Lista poate continua.

„România are deficite structurale, de durată, foarte greu de corectat.

Suntem în faza de preludiv pentru un cerc vicios, întreținut de neîncrederea și reținerea piețelor. Realitatea este cinică, banii nu pică din cer, este nevoie de muncă și de efortul întregii colectivități.

Românii trebuie să înceteze să mai aștepte salvarea din exterior, de la Guvern, de la FMI sau Uniunea Europeană”, susține Mugur Isărescu, Guvernatorul BNR.

Ponderea bugetarilor în diverse sectoare

Industrie	România	Bulgaria	Spania	Italia
Agricultură, vânătoare și silvicultură	1,61	1,32	0,32	0,03
Pescuit	-	-	0,00	-
Minerit și industrie extractivă	2,17	0,97	0,04	-
Fabrici	2,54	1,68	0,23	0,01
Electricitate, petrol și alimentare cu apă	3,69	4,52	0,26	0,09
Construcții	1,53	0,82	0,24	0,04
Piața de en-gros și en-detail, reparații auto, bunuri de larg consum	1,00	0,12	0,08	0,02
Hoteluri și restaurante	-	0,68	0,13	0,03
Transport, depozitare și logistică	7,48	8,93	3,05	0,21
Tranzacții financiare	0,89	0,24	0,06	-
Imobiliare, activități de business	2,05	3,00	1,09	1,85
Administrație publică și apărare, securitate socială	22,10	17,22	27,44	22,78
Educație	17,33	22,51	16,06	21,56
Sănătate și asistență socială	14,64	13,95	14,64	12,52
Alte activități și servicii	2,73	6,19	1,69	1,42

Portrete de bugetari

Adriana P., 37 de ani, căsătorită. Are un copil de cinci ani și este funcționar public la Direcția de Evidență a Populației, din sectorul 6: „Lucrez 10 ore pe zi. Nu primesc sporuri sau bani pentru orele suplimentare, deși fac munca a trei oameni la birou. Leafa mea a fost în iulie de 775 de lei. Am rate la bancă, pentru casă. Soțul meu lucrează la *Metrorex*, și acesta a fost norocul nostru. Salariul meu se duce integral la bancă. Este frustrant ce se întâmplă. Aș vrea să plec, și să găsesc ceva de muncă, la privat. Din păcate, simplul fapt că afirm că lucrez la stat, și că sunt funcționar public, îmi blochează orice șansă. Am eticheta de bugetar și sunt considerată o paria. Sunt situații în care am o oarecare jenă să spun ce fac, și că sunt bugetar”, povestește, pentru *Flacăra*, Adriana P.

Gheorghe C., 45 de ani, căsătorit. Are doi copii, unul de șase ani, altul de 20. Este funcționar public în Ministerul de Finanțe. „Sunt bugetar de când mă știu. Nu cred că aș putea să mă adaptez la privat. Am o reticență instinctivă față de mediul privat. Lucrez în Ministerul de Finanțe din 1988. Alternative? Nu am. Îmi duc crucea și mă rog să nu fiu unul dintre cei disponibilizați”, afirmă Gheorghe C.

Mirabela B., 35 de ani, doi copii – unul de opt ani, altul de 10. Educator suplinitor la o grădiniță de cartier din Titan, București. „Am patru milioane pe lună, ca suplinitor. Post cu normă întreagă, ca să am șase milioane, nu există. Sau există, dar se obține cu bani, pe care eu nu îi pot da. Poate că pare puțin, dar la reducerea de salariu am pierdut un milion. Pentru mine este enorm. Mă gândesc să găsesc un copil și să fac baby-sitter. Aș câștiga opt, nouă milioane, aș avea un singur copil în grijă, nu 20!”, spune Mirabela B.

Monica T., 29 de ani, angajată în Primăria Capitalei. Nu are copii și nu este căsătorită. „Am terminat ASE-ul. Am venit la Primărie prin concurs, pe care l-am câștigat. Sunt total nemulțumită. Pierd bani și muncesc enorm. Faptul că am lucrat la stat, în administrație, este un handicap pentru o viitoare angajare în mediul privat. Sunt sigură că o să fiu concediată, pentru că spun ce gândesc și pentru că sunt un om competent. Vor rămâne cei slabi. Primăria este compusă din pile și relații. Nu poate nega nimeni asta, decât dacă este ipocrit sau este pila cuiva. Se înființează posturi speciale pentru unul sau altul. Mă rog, se făcea așa, acum s-au potolit. Politica făcătoare de lege este incompetența, lenea și alimentarea comenzilor pentru firmele de partid. Una peste alta, am să plec din țară. Oriunde”, se mărturisește Monica T.

Îi urmărim cu sufletul la gură, deși întotdeauna ne aduc vești rele: morți, răniți, pagube, dureri. Ei ne spun cum este la război. Uneori cu un curaj vecin cu nebunia. Sau chiar cu prețul vieții!

text Călin Hentea
foto arhiva autorului

Corespondenții de război

Din păcate, finanțarea, de cele mai multe ori foarte costisitoare, a unui corespondent special în zone de risc maxim, a fost și este privită de mogulii presei românești drept o excentricitate, un lux informațional și nu o datorie de a-i informa pe cei care le asigură tirajul sau ratingul.

D

Pe vremea lui Ceaușescu aflam despre corespondenții de război doar din cărți, reviste sau filme străine (de neuitat ziaristul interpretat de Yves Montand din filmul lui Claude Lelouch, *À trăi pentru a trăi*, care făcea reportaje riscante în războiul din Vietnam). Treaba în străinătate a jurnaliștilor români din acele vremuri era limitată la elogii, deloc riscante, privind vizitele lui Ceaușescu sau, dimpotrivă, la demonizarea cât mai la obiect a Occidentului imperialist și decadent. În decembrie 1989 nu prea i-am remarcat pe occidentalii care ne fotografiau și ne filmau, pentru că despre misiunea corespondenților de război, aceea de a vedea și a transmite realitatea războiului, așa cum o trăiau ei direct pe front, românii au aflat abia după 1990, în timpul primului război din Golful Persic împotriva lui Saddam Hussein. Nici atunci nu ne-a fost prea clară treaba pentru că Televiziunea Română Liberă, unica existentă, nu-și putea permite să trimită o echipă în Golf, sau poate nici nu merita, dat fiind mult mai palpitantul „război” politic și social ce se desfășura în țară, cu mineri, cu liberalizarea prețurilor, cu regele Mihai... etc. Nici cruntul

război civil din Bosnia-Herțegovina din perioada 1991–1996, cu toate atrocitățile, bombardamentele și luptele lui nesfârșite, nu a adus în memoria publicului român numele unor corespondenți de război, deși, așa cum observa reputatul jurnalist britanic Martin Bell, acolo știrile apăreau unde erau jurnaliștii.

Corespondenții de război români au început să se formeze cu încetșor și pe terenul cald oferit de participarea militarilor români la misiuni internaționale post-conflict, sub egida ONU și NATO, în Angola, Bosnia, Albania, Kosovo și Afganistan. Din delegațiile oficialilor români, militari și civili (generali burtoși și politicieni ipocriți), ce-și făceau imagine pe seama transpirației peace-keeperilor, au făcut parte, atunci, în a doua jumătate a anilor '90, entuziaștii jurnaliști Doru Dragomir, Monica Szlavik, Alina Grigore, Cristina Dumitrescu, Radu Dobrițoiu și Dona Tudor. În anii 2000 au urmat Nicolae Melinescu și Cristina Liberis din TVR. Departe de orice ton belicos sau vindicativ, reportajele și corespondențele lor au fost pline de amănunte exotice de culoare locală și întotdeauna extrem de binevoitoare la adresa „băieților noștri”. Abia în timpul războiului dintre NATO și Iugoslavia lui Miloșevici, din primăvara anului 1999, s-au afirmat ca individualități jurnalistice temerare și talentate Sorin Bogdan (de la ProTV) și regre-

tatul Mile Cărpeneșan, care au transmis timp de trei luni din Belgradul bombardat de aviația aliată corespondențe și relatări ce contraziceau adesea poziția și atitudinea oficialilor de la București. Ziaristul român care a adus, însă, meseria de corespondent de război la standarde occidentale este Adelin Petrișor (care a făcut echipă cu cameramanul Dan Gecui), a cărui stea a început să urce și să strălucească cu putere începând din 1999 prin transmisiuni și interviuri difuzate în buletinele de știri, la ore de maximă audiență pe *Antena 1* și apoi pe *Realitatea*. Intervențiile jurnalistice erau pe cât de spectaculoase, pe atât de sincere și cinstitute față de realitatea dură din Iugoslavia, Afganistan, Irak, Teritoriile Palestiniene, Guantanamo... Cu prețul unor autentice sacrificii personale, multilaureatul premiilor APTR Adelin Petrișor a oferit în sfârșit românilor un reper credibil de prestație jurnalistică de calitate.

Primul corespondent de război a fost britanicul William Russell, trimis de ziarul *The Times* pentru a scrie despre luptele contingentului britanic în Războiul Crimeii din 1853–1856. Relatările sale foarte critice la adresa condițiilor de igienă, hrană și sănătate ale soldaților britanici și modului defectuos în care erau conduși în luptă de către lordul Raglan au

Adelin Petrișor nu face parte dintre „recitatorii” care patetizează, lăcrimează, poezesc, cabotinează de-a-n picioarele în fața camerei, înveșmântați asortat cu decorul, agățați de microfon ca de mânerul dușului în baie, reușind doar să obtureze secvențele cu adevărat tulburătoare din spatele lor. El este un profesionist autentic, poate cel mai bun reporter al momentului, mereu preocupat să transmită publicului expresia feței locului, starea de fapt, nu stările lui personale.

[Cristian Tudor Popescu, 2007]

dus la căderea guvernului Aberdeen. A urmat o așa-numită „Epocă de aur a corespondenților de război” care au putut scrie despre războiul civil din Statele Unite, despre războiul franco-prusac din 1871, sau despre războiul burilor din 1900–1902, fără nici o restricție din partea autorităților politice și mai ales militare. În această perioadă, care a coincis cu apariția presei ieftine, populare – s-au împământat în lumea anglo-saxonă și legile nescrise ale concurenței mediatică, ale cursei nesfârșite a jurnaliștilor pentru a afla și publica primii știrea de maxim interes.

Primul Război Mondial a schimbat regulile jocului. Autoritățile britanice și franceze au instituit o nemiloasă cenzură a presei interzicând inițial orice acces al corespondenților de război în zona frontului. Ulterior, la presiunea americanilor, care militau pentru libertatea presei, aliații franco-britanici au acceptat așa-numiții *jurnaliști de castel* – cei atașați comandamentelor și statelor majore și *jurnaliștii tranșelor* – cei din primele linii. De fapt, toată presa din Primul Război Mondial, atât cea din țările Antantei, cât și cea a Puterilor Centrale, a practicat o propagandă fără limită în exagerări, demonizări și argumentații patriotice pentru mobilizarea la luptă și menținerea unui moral combativ al populației și soldaților, adesea fără nici o legătură cu realitatea. O atitudine la fel de partizană a avut-o presa și, implicit, corespondenții de război din ambele tabere ale celui de-al Doilea Război Mondial, cu notabila particularitate că aliații anglo-americani, conștienți de excesele din prima conflagrație, și-au fixat drept obiectiv să nu mai mintă, chiar dacă nu puteau spune întreg adevărul. Războiul rece, caracterizat printr-o acerbă luptă propagandistică, a cunoscut aceeași presă înregimentată politic sub sloganurile regimului liberal sau comunist, războaiele fiind interpretate la fel de ideologic. Un caz aparte l-a reprezentat războiul din Vietnam, despre care militarii americani au crezut multă vreme că l-au pierdut datorită libertății presei, care, transmițând publicului tot ceea ce se petrecea acolo, a subminat încrederea opiniei publice în victorie și în cauză, determinând politicul să decidă retragerea trupelor când războiul era deja câștigat de armata americană.

Emiterea și aplicarea ulterior războiului din Vietnam a unor *guidelines*-uri ce restricțio-

nează și limitează activitatea corespondenților de război în teatrele de operații a părut perfect justificată atunci când acestea serveau doar pentru protejarea legitimă a unor secrete militare ale luptelor și implicit a vieții soldaților. Cu toate acestea, în baza unor ordine politice și militare, *guidelines*-urile au fost și sunt folosite adesea pentru camuflarea în fața opiniei publice naționale și internaționale a unor excese ale războiului, atrocități, eșecuri sau dimpotrivă, pentru proiectarea unei imagini excesiv și nemeritat favorabile privind propriile trupe și corpul de comandă militară. Pe de altă parte, chiar în timpul controverselor privind libertățile presei în timpul războiului din Irak din

1991, presa americană (*The Washington Post*, revista *Time*) nu a ezitat să publice sondaje de opinie care arătau că ai lor conaționali aveau mai multă încredere în militari decât în corespondenții de război, iar opinia publică era în majoritate de acord cu cenzura impusă presei pe considerente de securitate.

Pentru a credibiliza o campanie mediatică de importanță vitală în contextul politic internațional foarte tensionat al celui de-al doilea război împotriva Irakului, din 2003, a fost reinventată și aplicată, cu aprobarea secretarului american al apărării, Donald Rumsfeld, formula „jurnaliștilor încorporați” (*embedded*

Barbu
Delavrancea,
corespondent
în Războiul
Balcanic

Corespondent
german în al
Doilea Război
Mondial

Un jurnalist încorporat în unitatea lui – fie aceasta o divizie de tancuri sau o brigadă – nu poate avea o perspectivă de ansamblu asupra frontului.

journalists), menită să înlocuiască *media pool system* din 1991. Această expresie argotică din limbajul mediatic desemna acei jurnaliști care fuseseră încorporați temporar, pe timpul desfășurării operațiunilor militare, în cadrul unor unități operative ale armatei americane dislocate în Golful Persic pentru a transmite știri, reportaje, interviuri etc. din războiul Coaliției conduse de SUA împotriva Irakului. O soluție oarecum asemănătoare fusese experimentată cu succes de armata americană în timpul operațiilor sale de pe frontul vest-european din cel de-al Doilea Război Mondial, sub forma jurnaliștilor acreditați pe lângă diferite comandanamente operaționale. Potrivit acestei scheme, circa 600 de jurnaliști din două sute de instituții mass-media, dintre care cel puțin teoretic 20% neamericane, au fost încadrați pe lângă unități militare luptătoare, în baze aeriene, pe navele de război americane și britanice.

În conflictul din Golful Persic, corespondenții de război au trebuit să semneze un angajament de păstrare a secretului și restricțiilor operaționale și să efectueze un stagiul de pregătire privind regulile și specificul mediului militar respectiv, fiind instruiți, printre altele, să nu poarte arme și haine strălucitoare și să-și scrie grupa sanguină și numărul asigurării sociale pe gheata stângă.

Toți corespondenții de război au fost repartizați la diferite unități luptătoare, unii chiar având deja o consistentă experiență jurnalistică de război în spate, bucurându-se de statutul de mare star de televiziune, precum Dan Rather – anchor-man la *CBS Evening News*, Peter Arnett de la *MSNBC*, Christiane Amanpour de la *CNN*, Sam Brokaw – prezentatorul emisiunii *Good Morning America*, Terry Lloyd de la britanicul *ITV*, David Bloom, vedeta canalului de televiziune american *NBC* (care a decedat în timpul războiului ca urmare a unei embolii pulmonare, nu departe de Bagdad) și mulți alții. Ei urmau să-i însoțească pas cu pas pe militari, având chiar permisiunea – conform

unei directive a infanteriei marine americane – de a transmite în direct de pe linia întâi a frontului, fără nici o cenzură (rămânea doar angajamentul de confidențialitate semnat anterior) din partea autorităților militare. Calculele de risc mediatic ale Pentagonului s-au dovedit a fi în mare măsură corecte, șansele reduse ale unei mediatizări negative fiind confirmate de evoluția evenimentelor. Pentagonul a mizat pe o victorie militară sigură, rapidă și clară, inclusiv cu predări masive din partea irakiană și revolte populare anti-Saddam, ceea ce ar fi implicat automat reportaje favorabile. Totodată, a fost avut în vedere și efectul de intimitate emoțional-afectivă, inevitabil în condițiile de viață în comun (masă, cazare, protecție, pericole, confesiuni, prietenii) dintre jurnaliști și militari. În schimb, un recul operațional militar sau un număr mai mare de pierderi umane ar fi însemnat o catastrofă mediatică având repercusiuni imediate pe plan politic. *Sunt cetățean american și-i iubesc pe acești tineri băieți și fete pentru ceea ce fac*, afirma Ted Koppel de la televiziunea *ABC*, încorporat pe lângă deja celebra Divizie 3 Infanterie americană, dar aceasta nu înseamnă însă că nu-mi pot păstra obiectivitatea de jurnalist. Pe de altă parte, Ron Martz (reporter la *The Atlanta Journal-Constitution*), a recunoscut că *Mai întâi de toate sunt o ființă umană și apoi un jurnalist*. În sfârșit, Walter Rogers, corespondentul *CNN*-ului, cel care a trecut prin botezul focului irakian pe malul Eufratului, cot la cot cu tanchiștii americani, a admis cu onestitate că *Nu se poate să nu existe efect asupra oamenilor atunci când împărtășesc alături de cineva experiența unui pericol de moarte*.

Rezultatul aplicării pe scară largă a formulei jurnaliștilor încorporați a constat într-o mediatizare predominant pozitivă a operațiunilor militare ale unităților americane și britanice. Aceste reportaje au beneficiat în plus și de extrem de importantul argument al credibilității maxime: telespectatorii sau cititorii urmăreau relatările unui participant direct la eveni-

mente. S-a produs însă și efectul pervers: o suprasaturație de imagini de război, care, pentru prima dată, au fost filmate sau fotografiate pe viu și transmise în timp real. S-a ajuns astfel la ceea ce Miruna Munteanu a numit *Reality show extrem* în care televiziunea – grație echipamentelor de telecomunicații de ultimă generație – a inundat căminele oamenilor de pe întreaga planetă cu imagini violente de război adevărat, transmis live, la fel ca și interviurile sau comentariile în direct ale reporterilor din linia întâi, de unde se trăgea asupra pozițiilor irakiene. Avalanșei de reportaje dramatice și imagini cutremurătoare de război furnizată timp de trei săptămâni pe toate marile canale de televiziune din lume de către jurnaliștii încorporați, le-au urmat, inevitabil, reacțiile de suprasaturație și de respingere din partea omului de rând nu numai din Europa, dar chiar și din Statele Unite, nemijlocit implicate în conflict. Conform unui studiu efectuat de *Pew Research Center*, 42% dintre americani credeau, în primele zile ale lui aprilie, că este *prea multă realitate la televiziune*, care, datorită omniprezenței sale crea pericolul percepției războiului de către copii drept un nou și performant joc video, care, în plus, inducea și o senzație de frică reală. În fine, un alt efect „pervers”, dar inevitabil, al jurnalismului încorporat a fost cel al viziunii limitate, secvențiale, asupra desfășurării generale a operațiunilor militare. Jurnalistului încorporat i-a fost dat să trăiască și să relateze niște întâmplări de război – dramatice desigur. De cele mai multe ori, însă, acele întâmplări aveau doar o semnificație locală, de nivel tactic asupra războiului în general, dar care prin mediatizarea lor internațională puteau căpăta în orice moment dimensiuni strategice.

Donald Rumsfeld a sesizat această limită a jurnalismului încorporat, care nu poate avea o perspectivă generală asupra operațiilor militare: *Ceea ce vedem nu este războiul din Irak. Sunt doar felii ale războiului din Irak*.

Între clișeul mediatic comercializat în filme, cărți sau reportaje și realitatea prozaică, **Veneția** nu e doar San Marco, Turnul Piața sau Palatul Ducal. Dincolo de toate astea se ascunde o altă lume, o lume pe care turistul nu știe să o exploreze.

text și foto Oana Stoica-Mujea

Veneția ascunsă

Cu taxiul pe apă ai parte de aceleași senzații tari ca în traficul bucureștean. Doar că noi ne mișcam.

Teși din aeroport mirosind aerul sărat care îți dă târcoale. N-ai cum să-l îndepărtezi, mai ales că abia se oprișe ploaia și o păclă nimicitoare începea să-și facă apariția. Dar e doar o senzație, pentru că nu se instalează o păclă adevărată. Organismul o percepe așa, de fapt, abia ce începi să te obișnuiești cu nordul Italiei și clima capricioasă. Bălți peste tot, oriunde te-ai uita. Ai zice că doar în România se întâmplă lucrul ăsta, dar în Veneția, până la urmă, e chiar de înțeles.

Urcăm în taxi pentru a face fix douăzeci de secunde până la port. Am fi putut la fel de bine să mergem singuri, fără a arunca cincisprezece euro încă de când am pus piciorul în orașul de pe Adriatică, dacă cineva ne-ar fi spus că singurul mijloc de transport de la aeroport în oraș e taxiul pe apă.

Invenție remarcabilă taxiul pe apă. Dacă stați bine cu nervii și cu stomacul s-ar putea chiar să vă și placă. La drept vorbind, și dacă sunteți pescari și plecați uneori cu șalupe în căutarea prăzii, s-ar putea să înțelegeți senzația. Cu toate că, indiferent de câtă experiență ați avea în domeniu, nu o să puteți înțelege cu cine se ia la întrecere marinarul. Poate cu vântul?

În momentul în care taxiul oprește în fața hotelului nu mai ai puterea de-a admira priveliștea. Amețea și răul de stomac îți spun că tocmai ai făcut o cursă prin iad, dar în loc de flăcări ai dat de apă. De cum am intrat în hotel, recepționarul, trecut bine de patruzeci de ani, ține să ne explice cum că *Metropole* e

singurul restaurant din Veneția cu două stele Michelin. De parcă după cursa nebună pe apă fi mai ardea cuiva de stele Michelin și de mâncare. Poate o plimbare în aerul sărat nu ne-ar strica după atâta zbucium.

Oricât ai vrea să eviți principalele puncte turistice nu ai cum. Piața San Marco este ca un fel de punct zero. Oriunde ai vrea să ajungi sau de oriunde ai veni, tot ajungi în puzderia turistică din San Marco. La Palatul Ducal sunt cozi interminabile. O fi mentalitatea mea de român care a prins cât de cât cozi la pâine și lapte, dar la drept vorbind nu am avut nici o clipă intenția de-a mă așeza la acea coadă pentru a vedea ceea ce filmează și fotografiază mii de turiști. E adevărat, piața e impresionantă, mare, o orchestră simfonică se produce în aer liber. Clădirile par a fi din altă lume și poate că peisajul ar fi cu adevărat mirific, dar e greu să observi ceva în puzderia de oameni care nu pare a vrea să se miște din locul cu pricina. Nu contează ora, nu contează aproape nimic când e vorba de San Marco, turiștii stau acolo ca vrăjiți, de parcă ar fi singura piață din lume, singurul Turn și singurul Palat Ducal. Obositor și nesfârșit.

Să ne oprim o clipă. Să stăm pe loc și să tragem aer în piept. Să respirăm. Poate că după toată această agitație ni s-a făcut foame. Încotro? Restaurante și terase sunt peste tot. Nu ai cum să treci prin San Marco sau străduțele lăturalnice fără a-ți ieși în cale un restaurant sau o terasă. Fiecare are oferte care mai de care mai tentante. Pizza, spaghetti și fructe de mare, că doar suntem la Adriatică, iar fructele de mare sunt la ele acasă. E greu să alegi din paleta largă și colorată de restaurante, dar mai bine înghiți în sec și nu o faci. Poate doar dacă foamea te pune la pământ și

Nu-ți trebuie decât câteva ore în Veneția ca să înțelegi că aici toate drumurile duc în sau vin din Piața San Marco.

nu mai poți pur și simplu. Toate aceste locații sunt pentru turiști. Odinioară ele aparțineau venețienilor, dar vremurile s-au schimbat, ca peste tot, și acum tot ceea ce e turistic aparține chinezilor. Nu mai aveți parte de aceeași bucătărie sau de aceeași servire. Totul este pur comercial și, dacă nu ești suficient de atent, riști și o toxinfecție alimentară de toată frumusețea. Oriunde vedeți ospătari din India, China sau Japonia trebuie să vă puneți un mare semn de întrebare.

Adevăratele restaurante venețiene au un ritual cam ciudat, dar sunt recomandate. Am aflat de cum am ajuns că ei mănâncă de trei ori pe zi la ore fixe sau, mai bine spus, între ore fixe. Și anume: micul dejun de la șapte la zece, prânzul de la douăsprezece la paisprezece, iar cina de la nouăsprezece la douăzeci și două. Între aceste ore poți da cu tunul pentru că nici unul dintre restaurantele ținute de italieni nu-și deschide porțile. Uneori, dacă ai noroc, poți primi o cafea și un fresh între aceste ore, dar probabilitatea e mică. Dacă vrei să mănânci la un astfel de restaurant vă recomand un ghid care să conțină informațiile necesare și un număr de telefon. Fără o rezervare nu o să reușiți să vă atingeți de vreo masă nici dacă restaurantul e pustiu. Regula casei. După ce ați hotărât în ce restaurant sau *trattoria* doriți să mănânci, ar fi bine să vă cumpărați și o hartă a Veneției, altfel nu aveți nici o șansă să-l localizați.

Restaurantele venețiene *trattoria* sau *ostaria* vă oferă pe lângă mâncarea proaspătă și răsfăț de lux. Aceste mici locații au parte de un lucru inedit, cel puțin pentru România. Patronul gătește, patronul servește, patronul întreține atmosfera. Mai are nu mai mult de două ajutoare, *piccoli*. Spectacolul e garantat, atmosfera relaxantă și plăcută, iar mâncarea pare să aibă gust dumnezeiesc, chiar dacă nu

vă omorâți după felurile oferite. Dar cel mai important, nu vedeți nici urmă de turist gălăgios. Așa că puteți mânca în liniște bucurându-vă de clipe de relax.

În topul preferințelor rămâne *Ostaria Boccadoro*. O să vă rătăciți și o să treceți pe zeci de străduțe nerecomandate claustrofobilor, dar merită, garantat. Calitatea se ridică mult deasupra celor două stele Michelin de la restaurantul *Metropole*.

Imediat ce reușești să treci de mărețele puncte turistice ajungi pe străduțe mici și înghesuite care te ademenesc până te pierd în pântecul venețian. Canale, piațete, restaurante, magazine, oameni – nu la fel de mulți ca în San Marco, dar suficienți pentru a simți că nu mai poți respira – hoteluri ascunse pe sub bolte ce par să cadă dintr-o clipă în alta și, piesa de rezistență, chinezi.

Dacă nu s-ar fi gândit cineva la turiștii din orașul labirint ce își duce existența pe Marea Adriatică, am fi fost pierduți. Pe fiecare zid există săgeți care te îndrumă ori spre San Marco, ori spre o altă destinație. Turistul rătăcit nu are decât să urmeze indicațiile pentru a fi salvat și, cu toate astea, uneori săgețile salvatoare mai dispar, iar atunci te trezești niciunde, fără suflet de om în jur care să te îndrume. Aici începe adevărata aventură, pentru că străduțe sunt în toate părțile, poduri ce trec peste apă, piațete atât de mici că ai impresia că te sufoci, dar în ce parte s-o apuci?

Dacă ajungeți să vă puneți întrebarea: „în ce parte să mă îndrept?”, atunci răspunsul e

simplicu. Urmați liniștea. Nu pentru a vă feri de turiști, ci pentru a descoperi locuri care ar merita cu prisosință să fie trecute în ghiduri și, cu toate astea, nu sunt.

Urmând liniștea, dar, sinceră să fiu, și indicatorul care ne spunea ceva despre „Spitalul Municipal”, am ajuns la librăria cu pisici. Un afiș mare te întâmpină de cum intri în mica piațetă: *Welcome to the most beautiful Bookshop in the World*. Și știți ceva? Cine a scris cuvintele astea a spus adevărul. Treceți de afiș și de măsuta mică pe care sunt așezate câteva cărți. Undeva în dreapta găsiți două coșuri suspendate ca paturile pentru copii, doar că aceste coșuri aparțin celor doi motani, proprietari ai librăriei, le-am putea spune. Motanii nu erau disponibili chiar atunci, pentru că dormeau în cămăruța lor din spate, iar turistul curios care, poate, din întâmplare a auzit de minunata librărie și pisicile ei, nu are voie să deranjeze felinele în timpul siestei. Lucru care mi se pare de bun simț.

După ce vă lămuriți dacă felinele sunt disponibile sau nu, vă sfătuiesc să vă duceți drept la cărți. De afară librăria pare mică, dar în interior se schimbă situația. Cu toate că nu ați avea cum să vă dați seama, clădirea este așezată chiar pe malul apei. Și, mai mult, în nici o altă locație venețiană nu am văzut apa atât de sus. Nu m-a surprins să văd cărțile puse în minigondole sau în căzi. Proprietarul ne-a explicat că locația e inundată des și asta e singura lui soluție de a salva cărțile. Chiar și rafturile unde sunt ținute romanele polițiste sau *Gialli* sunt așezate pe căzi imense. Nu m-am întrebat cum nu le clatină apa, pentru că

sunt convinsă că așa ceva nu se întâmplă. Altfel întreaga colecție de *Gialli* ar fi arătat de-a dreptul deplorabil.

Începeți să explorați. După ce treceți peste toate întrebările banale, cu siguranță cărțile vă vor atrage atenția. Colecții întregi: *Gialli*, *Fantasy*, *SF*, *Romance*, *Fumetti*, în majoritatea lor cărți vechi de anticariat. Există un colț cu tomuri de colecție. Cărți destul de scumpe. Dacă un *Giallo* îl puteți găsi la un euro și un pic, o astfel de carte de colecție, veche, cu pagini ponosite ce miros a mucegai, costă și trei sute de euro. Dar eu zic că și merită fiecare cent dacă sunteți un iubitor de artă.

Nu vă încântă cărțile de anticariat? Nu-i nimic. Veți observa imediat gondola roșie care găzduiește cele mai noi apariții. Cărți ce nici măcar n-au apucat să se integreze în atmosferă. Le veți recunoaște nu numai după coperte, dar și după miros, pentru că au un iz de proaspăt ce nu se potrivește locului.

Poate că nu știți italiană și atunci nu are rost să dați banii pe minunățiile astea. Dar chiar și așa, o carte de colecție parcă tot merită. Dar nu e asta o problemă, pentru că veți vedea gondola albastră și cada de lângă, unde găsiți cărți în engleză și franceză. Nu, ne pare rău, în română nu sunt. Dar trebuie să vă mulțumiți cu ce aveți.

Dacă vreți să ajungeți la „Cea mai frumoasă librărie din lume”, întrebați la un hotel cu personal din partea locului, pentru că nu o veți găsi nici pe hartă, nici în ghiduri, iar strada respectivă nu are nici un nume, pur și simplu se pierde în peisaj. Tot ceea ce vă pot spune e că în loc să urmați săgeata ce vă duce

Hotelul Danieli este preferatul vedetelor.
O cameră costă de la o mie de euro în sus.

Nimic nu se compară cu o cină la două stele Michelin. La Metropole, de pildă. Merită să vedeți cât de mult suferă snobii!

spre Spitalul Municipal și să mergeți undeva în stânga trebuie s-o țineți tot înainte, iar librăria vă va găsi cu siguranță. Oricum, e capăt de drum, unde altundeva ați putea nimeri?

Știu, ce v-ar putea atrage la un spital de orice fel sau tip ar fi el? O clădire în care oamenii bolnavi își duc suferința. Nimeni nu e prea curios când e vorba de așa ceva. Și, la drept vorbind, de ce ar fi? La ce ar vrea turistul să vadă Spitalul Municipal din Veneția? Mai bine, vorba aia, Doamne ferește să nu aibă nevoie.

Cu toate astea curiozitatea m-a împins într-acolo. Oricum, nu mai era nici o săgeată care să te îndrume spre San Marco. Am părăsit librăria întorcându-mă pe același drum. Săgeata cu Spitalul Municipal mă chema. Mă striga. Am decis să merg. De ce nu? Dacă străzile te cheamă e bine să te lași purtat de ele.

Drumul spre spital e mic și înghesuit. Abia de are loc o singură persoană pe străduțele acelea. M-am întrebat dacă o să dau într-un fel de fundătură pe care să scrie „Spitalul Municipal” și eventual să fiu anunțată că s-a desființat cu ani în urmă. Dar iată că străzile încep să se lărgească până când ajungi la un fel de fortăreață în jurul căreia se află un lac, destul de mic, dar cu indicații precise: „Stai departe de mine”. Clădirea e imensă, construită în secolul șaisprezece. De o frumusețe rară, cum rar am mai văzut alta. În fața ei e un mic parc pe ale cărui bănci puteți observa oameni în halate. Abia atunci ridicându-mi privirea am dat de pancarta pe care scria mare *Ospedale Municipale*. Nu am văzut turiști în zonă, poate doar câțiva rătăciți care se mirau la fel ca

mine. Restul ori făceau parte din personalul spitalului, ori erau internați.

Spitalul se poate vizita, cel puțin holul principal, care este cu adevărat măreț. Un spital cu vitralii, marmură și stâlpi ce par stăpânii lumii, mai rar ai ocazia să vezi. Curiozitatea m-a împins spre saloane, dar fără o dovadă că aveți pe cineva internat acolo nu se poate pătrunde.

Revin la vechea Veneție, cea pe care o știți și o vede toată lumea. Cu toate astea, turistul simplu nu are curaj să încerce totul. Cine nu a auzit de marele hotel *Danieli*? Hotel în care vedetele internaționale ca Madonna se aciuiesc. O cameră costă de la o mie de euro în sus. Probabil că e un adevărat festin, dar asta nu am de unde să știu. *Danieli* deține o terasă spectaculoasă la ultimul etaj, terasă de pe care se poate admira un peisaj superb. Puteți vedea aproape toate insulele din jur: Murano, Burano și Torcelli. Dar, dacă vă uitați atenți, mai ales prin lentilele unui teleobiectiv, veți observa și insula Lido. Insulă unde se petrece viața de noapte venețiană și singurul loc din jur unde se poate face plajă și baie.

Puteți lua liniștiți prânzul pe terasa hotelului *Danieli*, nu e nici mai scump, nici mai sofisticat ca în alte părți. Și cu toate astea, numai cine știe „crudul” adevăr se aventurează până acolo.

Dacă vreți să terminați sejurul vostru în Veneția într-un mod regal vă sfătuiesc să renunțați la Operă, chiar dacă spectacolul v-ar umple sufletul de bucurie, nimic nu se compară cu o cină la două stele Michelin. O cină pentru care o să stați pe lista de așteptare cel puțin două zile, iar când o să ajungeți

acolo o să constatați că restaurantul nu e așa de plin precum v-ați fi așteptat. Nu vă întrebați de ce, încet, încet, veți afla singuri.

Nu contează dacă veți comanda meniul special cu unsprezece feluri de mâncare sau veți lua o cină „obișnuită”. Pentru că, la drept vorbind, orice ați comanda tot trei ore și jumătate veți sta la masă. Vi se pune imediat în vedere să nu vorbiți la telefon în timpul mesei și să nu fumați. Partea cu fumatul nu e chiar atât de rea cum pare, pentru că în imediată apropiere a restaurantului *Metropole* există o terasă pe care o puteți vizita ori de câte ori doriți.

Cina în sine e un spectacol cu multe feluri pe care abia de le vezi în farfurie. De fiecare dată când vi se aduce un fel de mâncare, vi se și explică ce veți mesteca. Nu cumva să aveți un șoc. Dar la cât de mici sunt porțiile va fi cam greu să vă dați seama ce gust au, asta până nu vi se aduce ceva suficient de amar pentru a crede că v-au dat fierea bucătarului. Dar nu vă speriați, e doar un fel de spumă de șampon. Da, așa cum ați auzit. Finalul e apoteotic: Cărbuni pentru digestie. Cărbuni, cărbuni. Și, credeți-mă, oamenii chiar îi mâncau.

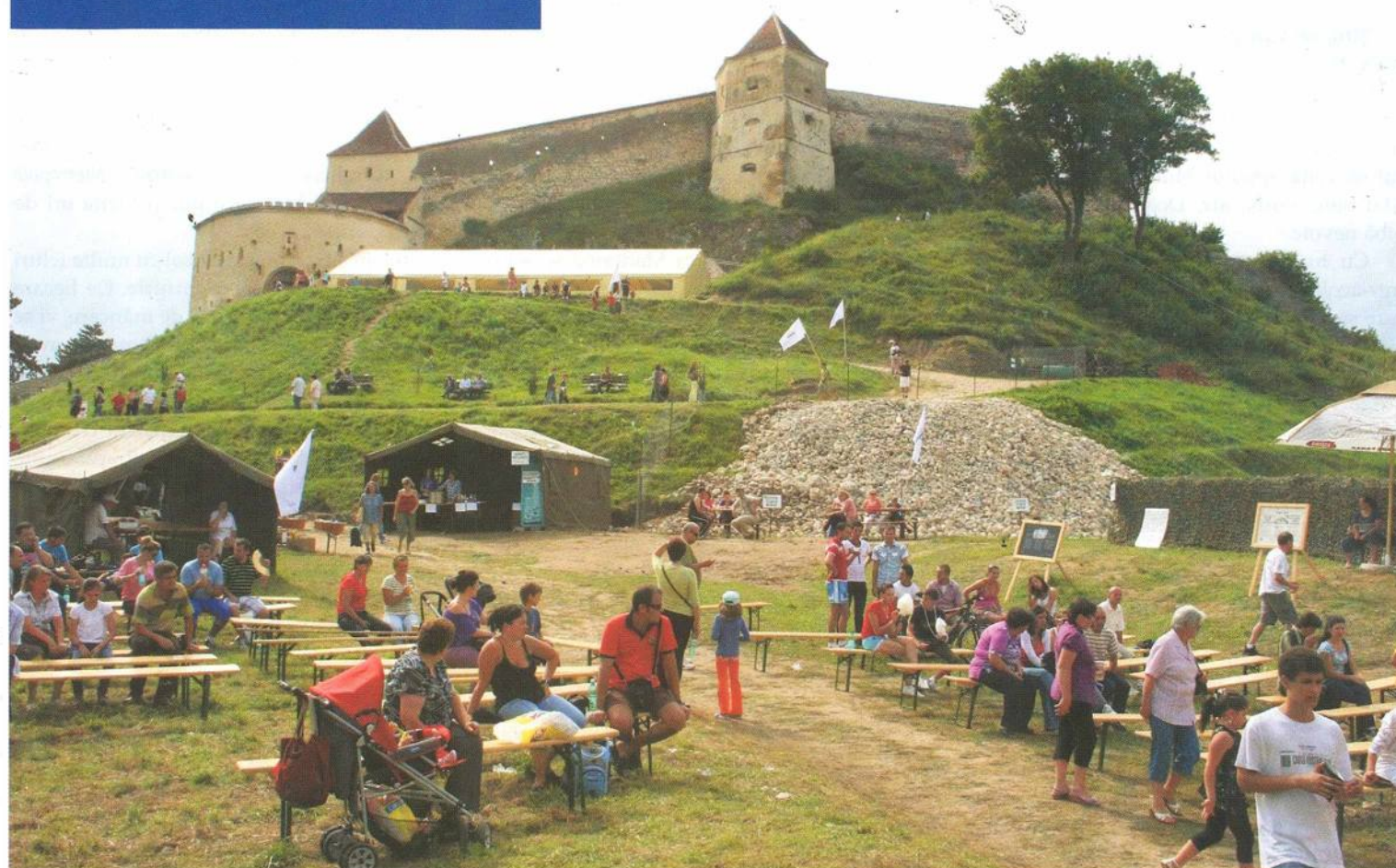
Bine, poate că totuși Opera ar fi mai digerabilă și o cină la *Ostaria Boccadoro*.

Povești bizantine despre Veneția ați tot auzit. Poate că ați și văzut orașul în toată splendoarea lui. Dar dacă vreți cu adevărat să trăiți o experiență interesantă, lăsați-vă purtați de instinct. Lăsați străzile să vă conducă spre necunoscut, pentru că acolo veți cunoaște adevărata Veneție.

Festival de film? Cine mai vede filme într-o sală, azi când poți sta cu laptopul în brațe în pat?! Festival de film istoric? Asta-i prea mult – filme istorice?! Nu mai interesează pe nimeni! Festival de film istoric la Râșnov? Prea de tot! Cine se duce acolo să vadă filme? Cinematograf în Râșnov? Proiecții în cetate? Basme? Nu crede nimeni...

text Bogdan Hrib
foto Bogdan Hrib,
Bogdan Chesaru, arhiva FFIR

Cod galben de ploaie, cod roșu de filme! FFIR 2010

Cetatea și-a regăsit vizitatorii – ziua la plimbare, seara la film.

Am încercat să aflu de unde a pornit totul... Cred că la început a fost bătălia pentru fortăreață. Și nu mă refer la Evul Mediu, ci la ultimii ani când primăria orașului Râșnov s-a luptat pentru a... recuceri cetatea din mâinile unui investitor străin. Nu comentăm. Au mai fost și alte exemple celebre: Apoi, de undeva din mentalul colectiv au răbufnit amintirile... În cetatea țărănească Râșnov au fost turnate multe filme istorice. Cum ar fi să revezi *Nemuritorii* chiar aici știind că în față ai ecranul pe care apar zidurile de necucărit, iar în spatele tău există chiar zidurile reale? Cel care a rostit ideea a fost Nicolae Pepene, directorul direc-

Despre „Ziua fiarei” (Den zverya, 2010) ar fi multe de povestit. Regizoarea adjunctă a filmului, Iana Fetescu, a transmis un mesaj al regizorului principal Mihail Konovalciuc. O prezență firavă, dar pasională. Timidă în fața sălii, dar dezinvoltă cu jurnaliștii. Un film fără dialog, dar cu o muzică divină. Un „art movie”, cum mi s-a explicat! O premieră absolută în România și în lume... „Mă bucur că acest film a fost prezentat pentru prima dată în afara Rusiei, la mine acasă, în România”, a spus Iana.

ției de cultură și, în mod firesc, directorul festivalului. Un istoric, evident. Și de la idee s-a născut festivalul.

Inițial organizatorii se gândiseră la patru zile, apoi filmele au început să se adune și a fost nevoie de mult mai mult. Două teme principale – 65 de ani de la încheierea celui de-al Doilea Război Mondial și 135 de ani de la nașterea Reginei Maria, o țară invitat de onoare – Marele Ducat al Luxemburgului, aniversând 100 de ani de relații diplomatice, filme noi, foarte proaspete, peste 60 de pelicule, dintre care 23 în premieră.

Greu de ales despre ce să vorbești și despre ce nu. Ar fi de povestit despre documentarul nou-nouț de la National Geographic Channel, *Al Doilea Război Mondial*, producție 2010, în 6 episoade de o oră – o bijuterie de film care pornește de la o peliculă inedită filmată în timpul războiului, refăcută și colorată... Ar fi de vorbit despre filmele venite dinspre est – *Amiral* (Admiral), regia Andrei Kravciuc, Rusia, 2008 și despre *Țar* (Tsar), regia Pavel Lunghin, Rusia, 2009 sau despre filmul polonez *Elite speciale* (The Dark and Silent Ones), regia Pawel Kedzierski, 2008.

Ce este „Ziua fiarei”? Un film având la bază o poveste reală de război, când un lunetist german a urmărit zile în șir o familie rusă, până când dragostea...

Cei mici au avut parte de *Pistruiatul* și cei nostalgici de *Noi cei din linia întâi*, *Pe malul stâng al Dunării albastre*, *Valurile Dunării*, *Stejar, extremă urgență* sau *Porțile albastre ale orașului* – varianta originală neciopârțită de regimul comunist la fiecare fugă a unui protagonist al peliculei. A prezentat filmul Ion Caramitru! Noua cinematografie românească a fost reprezentată de *Amintiri din Epoca de aur 1 și 2* (2009), proiectate în grădina cetății până la ore târzii și cu permisiune de la ploaie care a așteptat finalul filmelor pentru a se dezlănțui cu tunete și fulgere! Au urmat apoi *Cocoșul decapitat* (2008) și *Călătoria lui Gruber* (2009)...

Ar mai fi multe de povestit, despre filmele din Ungaria sau din Italia (*Mediterraneo* a fost o surpriză nemaipomenită...), despre concertele de muzică medievală, clasică, conferințe. Ar mai fi multe de spus despre a doua temă principală – Regina Maria, dar ne păstrăm plăcerea să revenim într-un număr viitor.

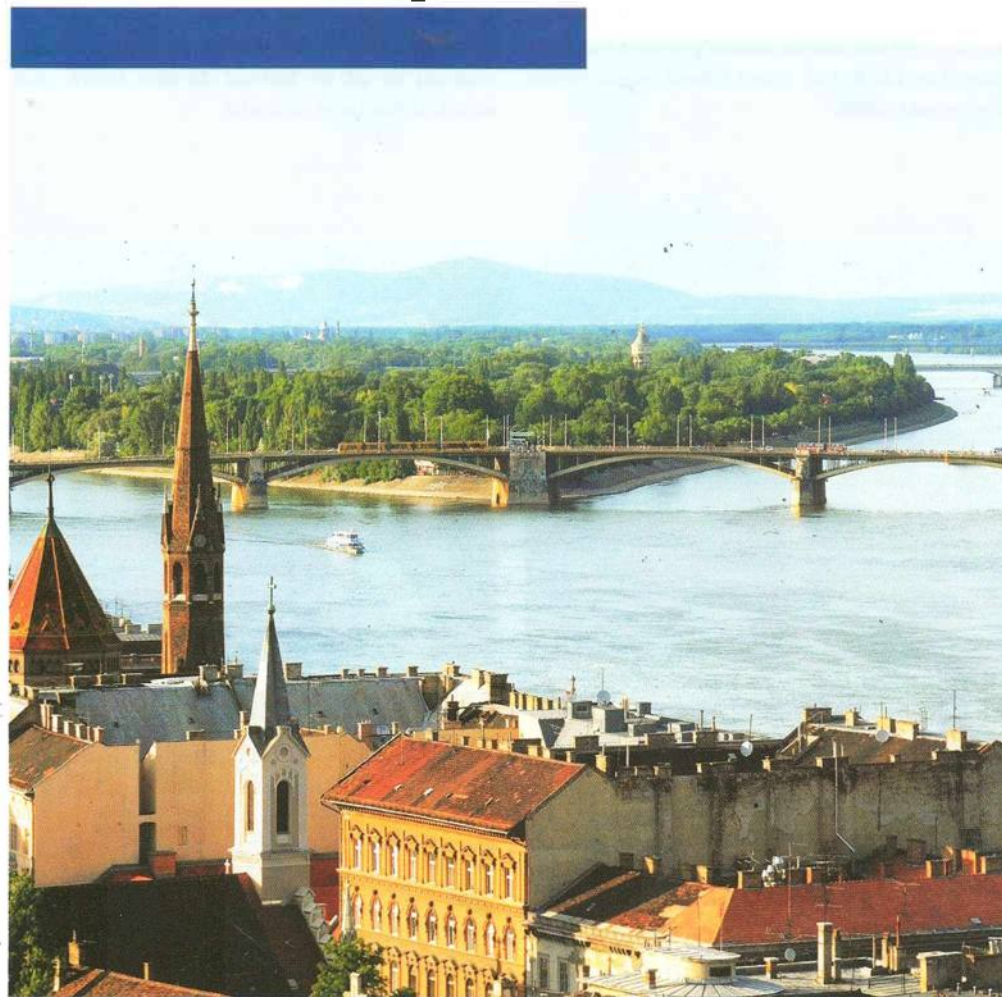
Un regal și un maraton în același timp. Să sperăm că o inițiativă de această anvergură nu se va împotmoli până la anul. Ar fi păcat, unele zvonuri zic că un festival de film istoric mai există în Franța și cam atât.

Chiar dacă ploaia a alungat tot publicul din grădina cetății, în noul cinematograful din centru melodiile interbelice au cucerit aplauze îndelungate și scandări de bis și bravo... O clipă am simțit un frison, semănau cu aplauzele sacadate din vremea... Dar nu, pe atunci se scanda altfel! „Irina Sârbu & The Band” cu recitalul „București, mon amour” au salvat o sâmbătă seară. Să nu uit, a urmat pelicula „The Reader”. Pentru cunoscători!

M-am îndrăgostit de Budapesta când aveam 20 de ani. Sunt 14 ani de atunci în care nu am lăsat să treacă 12 luni consecutive fără să mă reîncarc cu energia senzațională a acestor meleaguri scăldate de Dunăre. Și, asemenea unei relații la distanță, Budapesta pare că se pregătește cu înfrigurare pentru întâlnirea cu mine, oferindu-mi de fiecare dată noutăți care-mi taie respirația.

Îndrăgostită de Budapesta

Când organizația pentru care lucram m-a anunțat că trebuie să plec la o conferință în Budapesta, mi s-a strâns un pic inima. Oare ungerii vorbesc engleza? Oare dacă spun că sunt româncă se vor uita ciudat la mine? Oare mă voi descurca? Oare voi reuși să văd în doar patru zile toate obiectivele turistice de care auzisem?

text și foto Roxana Iliescu

Am aterizat noaptea și am ținut ochii închiși tot drumul spre hotel. Mi-era frică să nu stric mirajul orașului. Dar o lumină puternică mi-a atras atenția și așa s-a întâmplat că prima mea amintire din capitala Ungariei este celebrul Pod cu Lanțuri. Mi se părea ireal ceea ce vedeam: Dunărea mea dragă, dichisită în straie de sărbătoare, făcea Sena de rușine. Era mai semeată și mai impozantă, străjuită de o parte de toată istoria Budei, mândră de toate monumentele ei, și de cealaltă parte de Pesta, cu faimosul Parlament, copie fidelă a celui britanic. Totul era luminat ca în poveștile cu zâne și auzeam chiar de pe pod vocile ghizilor care explicau în toate limbile pământului turiștilor aflați pe diversele vase de scurtă croazieră povestea insulei Margareta sau legenda lui Attila.

A doua zi de dimineață, temerile mele s-au spulberat. Am pornit pe jos să descopăr minunile Budei, având ca primă destinație biserica Mattias, despre care știam că este una dintre cele mai impresionante clădiri gotice din lume. Aveam doar o hartă în mână, dar m-aș fi descurcat și fără. Indicatoarele turistice abundă, iar localnicii, chiar dacă știu doar o boabă de engleză, se întrec în a-ți explica orice și oricum: îți vorbesc în germană, în maghiară, îți desenează, îți fac semne... oricum, nu te lasă până când nu ești pe deplin lămurit. Iar când, în Piața de fructe și legume, am spus că sunt româncă, îmi înșirau toți fotbalistii pe care-i bănuiau de origini mioritice, doar ca să mă simt ca acasă... însă... eu mă simțeam chiar mult mai bine... mai ales că-mi dădeau să gust din toate delicatesele lor, de la pepenăși murați la cârnați picanți și dulciuri cu marțipan absolut irezistibile.

Piața Centrală a fost mereu un punct de atracție și relaxare în toate excursiile mele la Budapesta, mai ales că tot acolo se țin pentru turiștii gurmanzi cursuri rapide de pregătit gulaș și, credeți-mă, nimic nu se compară cu gustul perfect al gulașului ieșit chiar din mână

ta sub îndrumarea pricepută a bucătarilor maghiari.

La primele mele vizite în Budapesta eram absolut fascinat de clasicele obiective turistice – Bastionul Pescarilor, Piața Eroilor, Citadella, dealul Gellert, Palatul Regal, basilica Sfântul Ștefan etc. – și de zona pietonală *Váci Utca*, plină de magazine de tot felul. Apoi am descoperit plăcerea răsfățului suprem în nenumăratele centre SPA din oraș, binecuvântate de apa termală prezentă din belșug în subteranele orașului. Și mă închipuiam asemenea romanilor care se desfătau aici în celebrele băi termale ale căror rămășițe străjuiesc și acum mai toate gurile de metrou din preajma Dunării. Locul meu preferat este însă Insula Margareta. În cei 2,5 kilometri ai săi reușești să uiți că te afli într-una dintre cele mai mari metropole ale Europei. În afara senzaționalelor băi termale, parcurilor interminabile și impecabil întreținute (fapt ajutat și de legislația ce interzice circulația mașinilor în zonă), Insula Margareta devine vara cea mai animată parte a orașului datorită nenumăratelor concerte ce au loc aici.

Când aveam șansa să mă bucur de compania celor de la oficiul de turism al Ungariei, îi rugam să mă ducă la Szeged, „Snagovul Budapestei”, superbul orașel ținut ca o bijuterie de meșteșugarii de acolo. De altfel, cele mai frumoase suveniruri de acolo le am. De la costume populare migălos decorate, ceramică de excepție și accesorii ce-ți iau ochii, la conserve cu *foie gras* făcute în casă, lungi șiraguri de paprika și murături de tot felul. Iar restaurantele de acolo sunt parcă făcute anume să sucească mințile bieților turiști îndrăgostiți de bucatele ungurești. La numai câțiva kilometri, poți uita de civilizație într-o pustă tradițională, întâmpinat fiind cu palinka, pâine și sare. Țin minte și acum prima mea vizită acolo. Am rămas cu gura căscată în fața superbilor cai aparent sălbatici, dar totuși atât de blajini în fața stăpânului lor... astfel încât muntele de om înarmat cu un bici înfiorător m-a chemat în fața grupului și... am mai auzit doar asprul șfichi în

aer înainte să văd teribila armă încolăcită în jurul trupului meu. Nici acum nu înțeleg cum a făcut să nu simt nici măcar o jenă, darămite vreun pic de durere.

Între timp, însă, am devenit mămică și am vrut să văd ce are de oferit Budapesta prichindeilor. Nu am avut mult de așteptat. Poate cel mai bun loc pentru o evadare de weekend – fără să-ți bați capul cu aproximările metereologice – este *Aqua World Ramada*, cel mai mare parc acvatic acoperit din Europa de Est. Zeci de tobogane, piscine de toate formele și mărimile, surf pentru pici, saune pentru mămici, ce mai, paradisul copiilor, dar și al părinților, pentru că după câteva ore de bălăceală intensă, până și cel mai hiperactiv copil doarme neîntors muuulte ore...

Dar, pentru că fetele mele iubesc animalele și natura, am plecat în căutarea grădinii zoologice... și când am găsit-o nu aș mai fi vrut să plec. Un parc imens, o combinație senzațională între grădină botanică și zoologică, presărată ici și colo cu locuri de distracții pentru copii. Incredibil este faptul că nu ai nici o clipă sentimentul că acele animale ar fi captive. În limitele dictate de siguranță, copiii pot interacționa cu majoritatea patrupedelor: există un ȋarc cu multe neamuri de căprițe în mijlocul cărora poți „ateriza” printr-o intrare ingenios făcută astfel încât animalele să nu evadeze, apoi cămilele pot fi hrănite liniștit cu fân proaspăt. De altfel, spre amuzamentul fetelor mele, una dintre cămile și-a și continuat prânzul cu măneca prea largă a bluzei mele.

Iar după vizita la ZOO ne-am oprit... în copaci... adică într-un spectaculos parc de aventuri, plin de tiroliene, traversări și balustrade demne de urmașii lui Tarzan de toate vârstele. Și asta pentru că toate aventurile sunt pe două etaje, unul inferior, pentru copii, altul, mult mai înalt, pentru distracția părinților.

Ați înțeles de ce iubesc cu din ce în ce mai multă pasiune Budapesta? Pentru că nu-mi oferă doar distracții pentru copii, ci ține unită întreaga familie, într-o bucurie fără sfârșit!

Cardul Budapesta oferă utilizatorilor, pe lângă acces gratuit la transport, și discount-uri importante la cele aproape 150 de puncte acceptate. Puteți economisi astfel până la 5.000 HUF pe zi.

Top 10 locuri pe care trebuie să le vedeți în Budapesta

Opera: Auditoriumul Operei din Budapesta poate găzdui 1.200 de oameni. A fost proiectat în stil renascentist de către Miklós Ybl. Cele trei niveluri ale auditoriumului sunt decorate cu frunze din aur de 24 de carate, în timp ce picturile murale ale celor mai mari pictori unguri împodobesc holurile și foaierele clădirii.

Biserica parohială din centrul orașului: biserica barocă situată la marginea din Pesta a Podului Elisabeta este un loc în care se amestecă cu eleganță diverse contribuții artistice adunate de-a lungul celor 1.000 de ani de existență: elemente romane și gotice, altare renascentiste, o capelă în stil turcesc sau artefacte clasice, art-nouveau și contemporane.

New York Cafe: cea mai vestită cafenea din Budapesta, foarte la modă în anii care au precedat Primul Război Mondial. Celebrități precum Alexander Korda (regizorul filmului *Hoful din Bagdad*) și Michael Curtis (*Casablanca*) erau oaspeții obișnuiți ai acestei locații, la fel de interesantă și de frecventată și în ziua de astăzi.

Marea Sinagogă din strada Dohány: cea mai mare sinagogă din Europa, construită în stil maur, poate primi în cele trei aripi ale sale 3.000 de credincioși. Muzicieni precum Franz Liszt și Saint-Saëns au cântat aici la orga care joacă în fiecare an rolul central în Festivalul Evreiesc.

Vederea din Bazilica Sfântul Ștefan: cea mai înaltă biserică din Budapesta răsplătește vizitatorii care ajung la capătul celor 320 de trepte ale domului cu o priveliște ce-ți taie răsuflarea. Nu vă îngrijorați: puteți urca și cu liftul.

Muzeul de Istorie a Căilor Ferate: aici puteți să aruncați o privire în vagonul-restaurant din Orient Express-ul celebrei Agatha Christie sau să vă jucați cu un tren electric enorm, cât o întreagă încăpere.

Baia Turcească Rudas: situată la capătul din Buda al Podului Elisabeta, această baie turcească a fost construită de către Pasha Sokoli Mustapha în 1560 și funcționează și în ziua de astăzi.

Piața Mare: marile piețe au dispărut din cele mai multe orașe ale Europei, însă, din fericire, nu și din Budapesta. Aceasta este cea mai mare și cea mai impresionantă dintre piețele construite la începutul secolului XX care au supraviețuit până în ziua de astăzi.

Sfânta Coroană și Bijuteriile Coroanei: clădirea Parlamentului merită să fie vizitată nu numai pentru arhitectura impresionantă, ci și pentru frumoasa colecție a Bijuteriilor Coroanei care cuprinde obiecte spectaculoase precum Sfânta Coroană și sceptorul.

Jancsi Rigó și Dobos: indiferent ce cafenea alegeți pentru a vă petrece câteva momente de relaxare și răsfăț, veți găsi cu siguranță în meniul prăjitura de ciocolată numită după Jancsi Rigó, un cântăreț rrom vestit pentru povestea sa de dragoste, și vestita prăjitură cu caramel care poartă numele creatorului său, József C. Dobos.

Legea lustrației a fost adoptată la cinci ani de la depunerea în Parlament a proiectului de lege. Până s-a ajuns aici, a stârnit multe controverse, acuzații, chiar greva foamei. Totuși, nu a apucat să producă efecte, deoarece a fost declarată neconstituțională de către Curtea Constituțională.

text Raluca Spătăreanu

Mai punem de-o lustrație

În iunie 2005, Mona Muscă, Eugen Nicolăescu, Viorel Oancea și Adrian Cioroianu au depus în Parlament proiectul Legii lustrației. După aproximativ un an, a trecut de Senat și a ajuns la Camera Deputaților, for decizional. A stat în sertarele de acolo patru ani. Mulți au făcut o legătură între faptul că Bogdan Olteanu, președintele Camerei până în noiembrie 2008, era nepotul unei frunțase comuniste, Gisela Vass, și amânarea punerii pe ordinea de zi a acestei legi în vreuna dintre sutele de ședințe pe care le-a condus. Ruperea Alianței D.A. și supraviețuirea guvernului Tăriceanu cu suportul parlamentarilor social-democrați a fost factorul esențial al amânării adoptării legii. PSD a fost un etern adversar. Președintele de onoare al acestui partid, Ion Iliescu, a catalogat-o drept „o prostie, o lege de factură stalinistă”.

Lustrația (în latină *lustratio*) era în

Antichitate un ritual de purificare. Același lucru s-a dorit și în zilele noastre, în sensul limitării accesului foștilor lideri comuniști sau informatori ai poliției politice comuniste la funcțiile de conducere în stat sau chiar la alte poziții în serviciul civil.

După ce CNSAS a fost aproape desființat prin admiterea unei excepții de neconstituționalitate în procesul Dan Voiculescu vs. această instituție, a apărut primul semn că lustrația nu avea mari șanse de reușită. Deconspirarea activității de informator a Monei Muscă sub numele conspirativ *Dana* a fost folosită de detractorii Legii lustrației. Scandalul a pornit de la dezvăluirile Laviniei Șandru și a sfârșit odată cu demisia lui Muscă din Parlament în martie 2007. Muscă a renunțat la politică și s-a luptat în justiție împotriva verdictului de colaborator al Securității dat de CNSAS. Am mai auzit de ea doar când a venit să o încurajeze în campanie pe Teo Trandafir sau când a călcat pe o gură de canalizare instabilă și și-a rupt piciorul.

Întrebarea pe cine afectează lustrația s-a tot pus. Schimbat de la conducerea Institutului de Investigare a Comunismului, Marius Oprea spunea că știe cel puțin doi securiști aflați în Guvern. Se referea la Silviu Ionescu, comisa-

rul-șef al Gărzii de Mediu, și la Aurel Teodorescu, director al Oficiului Român pentru Imigrări și soțul Secretarului General al Guvernului, Daniela Andreescu.

Teodor Mărieș, președintele Asociației 21 Decembrie, a făcut chiar greva foamei pentru adoptarea acestei legi, timp de 78 de zile, la începutul lui 2010. Nu s-a oprit până ce Roberta Anastase, președinta Camerei, și deputații liberali nu i-au promis ferm adoptarea legii până pe 20 mai. Și s-au ținut de cuvânt.

„Important este că Legea lustrației a fost adoptată. Pe o bucatăică de segment de societate românească poate face, în sfârșit, bine”, spunea în ziua adoptării inițiatorul Eugen Nicolăescu. După sesizarea formulată de 87 de parlamentari PSD, Curtea Constituțională declară neconstituțională legea pe motiv că încalcă dreptul de a fi ales. Mai mult, arată judecătorii CCR în motivare, Legea lustrației aduce atingere și principiului potrivit căruia legile nu pot dispune decât pentru viitor. „Legea se aplică pentru fapte și acțiuni săvârșite după intrarea ei în vigoare. De aceea nu se poate pretinde ca, respectând legile în vigoare și acționând în spiritul lor, cetățenii să aibă în vedere eventuale reglementări viitoare”, potrivit motivării CCR.

Adoptarea acestei legi aproape că a trecut neobservată, în contextul în care subiectul principal de discuție pe agenda publică era tăierea pensiilor și a salariilor. Unii colegi liberali ai domnului Nicolăescu au spus că nu este nevoie de ea în această perioadă. Alții s-au întrebat ce rost mai are lustrația dacă vine la 20 de ani de la Revoluție.

Asociația 21 Decembrie a trimis, de la declararea legii ca neconstituțională, patru somații la CCR și un apel Robertei Anastase pentru modificarea textului legii. Ea a promis că va ține cont de rugămintele. Purgatoriul Legii lustrației continuă până ce va avea un conținut inatacabil pe motiv de neconstituționalitate. Golirea ei de conținut este, până atunci, pericolul cel mai mare.

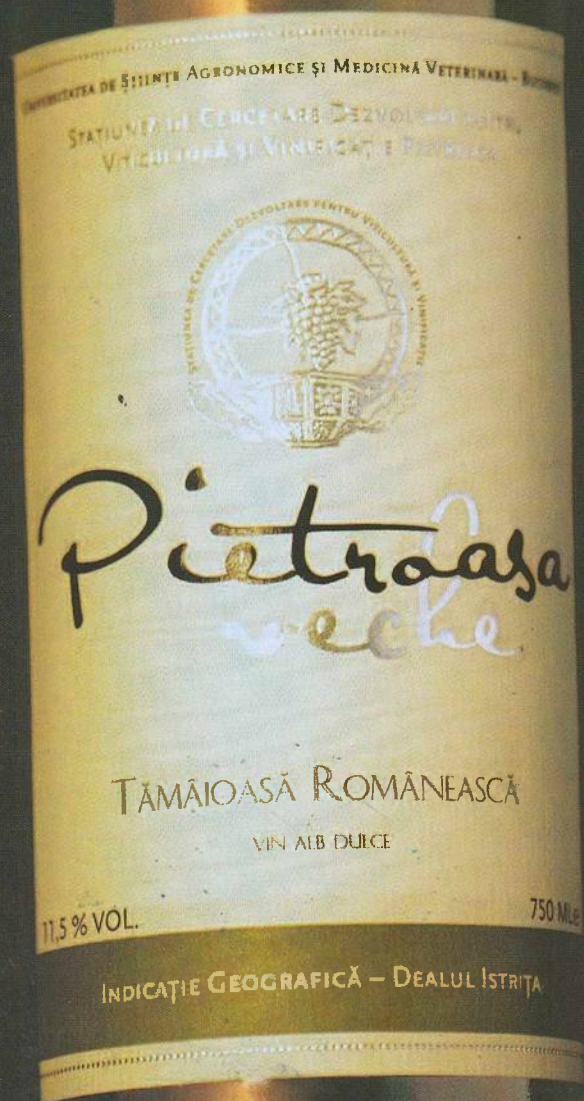
Roberta Anastase l-a salvat pe Teodor Mărieș de la greva foamei promițându-i adoptarea Legii lustrației.

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

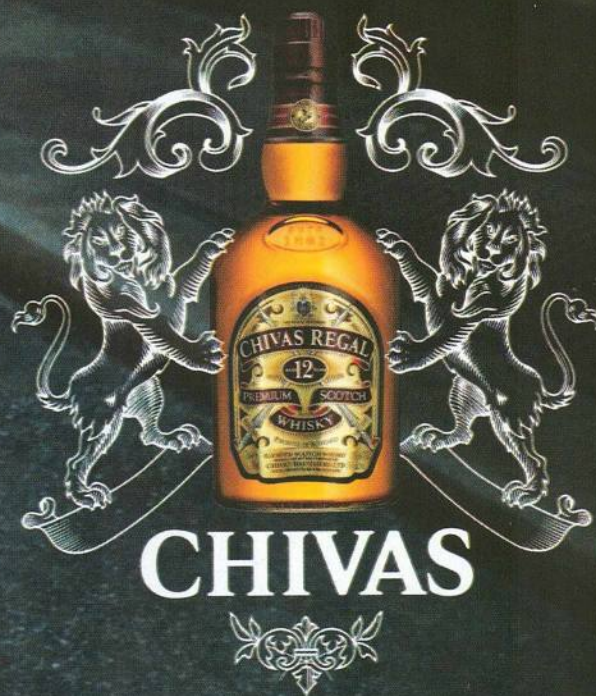
S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and white shirt is adjusting the lapel of a woman in a red dress. They are standing on a city street at night, with a brick building and a bridge in the background. The man is looking at the woman, and she is looking back at him. The scene is lit with warm, low-key lighting, creating a romantic and sophisticated atmosphere.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

În luna iulie, politica s-a făcut, mai degrabă, sub maniera de tabloid. A fost un fel de politică așa, cam ca... à la Mădălina Manole. Cu drame și melodrame de sezon, cu dramolete... Cum altfel poți să caracterizezi apariția lui Traian Băsescu pe sticlă, precum lupul care a mâncat oaia, a înghițit-o până-n prăsele, iar acum îi face plângerea, pe marginea gropii. Ce își închipuie el? Că lumea uită? Că îi mai poate păcăli, pe toți, încă o dată?

text Mihail Gălățanu
foto Agerpres și Intact Images

Politica tabloid

După tot ce a făcut la guvernare, Partidul Democrat Liberal este mort și îngropat. Un cadavru politic. Și la fel este și Traian Băsescu. Un fel de schelet ambulant care, din când în când, își dă speranțe sieși că este viu, speranțe deșarte. Și atunci apare pe sticlă, se bagă în discuții. Se bagă în seamă. Dar, în realitate, aduce cu scheletul de la *TALES FROM THE CRIPT*, care își ițește capul din mizeria și sărăcia noastră cea de toate zilele. Am pierdut, recunosc, o carte mare pe mâna lui Băsescu, care a demonstrat, cu strălucire, cu prisosință, că nu el este *Președintele*. El și-a epuizat toate figurile.

Cam așa arată politica tabloid.
Confundă sensurile, nuanțele.
Răstălmăcește totul.
Mânjește tot.
Deturnezează valorile.
Bagatelizează guvernarea.

Și Boc este
(de trimis) în
vacanță. Cu capul,
măcar.

Guvernul Boc te face nostalgic după Tăriceanu. Nici plânsul în stilul lacrimilor de crocodil de la dezertarea lui Stolojan, omul de paie, nu l-ar mai ajuta acum.

Încep să am nostalgii privind guvernarea lui Călin Popescu Tăriceanu.

Asta era un geniu în raport cu acest Guliver care e „domnul Boc”. Rar un premier mai inapt, pus în mai inapte situații. Cum este și criza. Cel mai nepotrivit individ, în circumstanțele cele mai nefavorabile, asta ar fi „sinteza zilei”.

România e aproape neguvernată.

Rareori o momâie mai nefericită a stat pe scaunul de prim-ministru.

Chiar dacă suntem secătuiți și fără o lețcaie în buzunar, speranța mea șade tot în alegerile anticipate.

Este ultima soluție.

Rași de acolo, cu toții.

Avem nevoie de o primenire generală.

Și, stai să vezi, că încă nu e *gata*.

Vine, în curând, toamna, cu tot cortegiul ei de sărăcie, disperare, sinucideri.

Abia atunci se va simți unda „băsesco-bociană” a tăierilor și gurilor de foc.

Atunci, nu vom avea nici vreascuri să ne încălzim – și ne vom face acoperiș din bancnote de zece mii de lei vechi.

Un ultim sondaj de opinie a relevat că (aproape) două treimi dintre români ar vota,

la un eventual referendum, pentru demiterea lui Traian Băsescu. Nu este cel mai urât, poate, președinte al românilor, dar este, cu siguranță, acela care și-a încălcat cel mai flagrant limitele, îndatoririle – și chiar sloganul său. „Să trăiți bine” a ajuns „să fiți eutanasiați”. A fost pus în faptă sub forma lui „mai bine să nu mai trăiți deloc”. O populație adusă la exasperare asistă, fără alternativă, la maimuțările unui guvern marionetă, cu un prim-ministru care își clamează incapacitatea.

Tocmai, la un post de televiziune – declarație care a fost preluată, ulterior, de mass-media de pe net – Emil Boc se oferea la un concediu. Nu preciza dacă este fără plată sau nu. Asta în cazul în care nu mai are sprijin politic. Politic nu știm, dar popular nu prea mai are. Și, politic vorbind, trăim chiar un paradox: avem un premier pe care clasa politică încă îl mai susține, cu chiu-cu vai, dar pe care poporul l-ar arunca de mult în stradă.

Emil Boc nu spune că măsurile lui sunt total anti-populare, în timp ce Băsescu afirmă că s-au luat măsuri „îndrăznețe”. Ce înseamnă „îndrăznețe”? Măsuri care îțiucid poporul în masă? Măsuri îndrăznețe înseamnă să te sacrifici tu, prim-ministru, tu-președinte, tu-guvern, tu-pedele. Dar ce măsuri îndrăznețe pot fi atunci când pedeliștii au devenit ade-văratul și singurul partid-căpușă al momentului?

CHIVAS CHIVAS CHIVAS

În acest an, România a repetat isprava din 2005 de la Eurovision – când Luminița Anghel și „Sistem” au urcat pe podium –, clasându-se pe un meritoriu loc 3. Eroii noștri la Oslo, unde a avut loc finala concursului: Paula Seling și Ovi Cernăuțeanu. La mai bine de două luni după unul dintre cele mai importante evenimente din viața ei, Paula n-are timp de odihnă. Continuă să colinde lumea, în turnee, și să facă muzică.

text Radu Pocovnicu
foto arhiva Paula Seling

Paula Seling CULEGE VISE

„Perioada asta e foarte plină, repetăm pentru spectacolele pe care le susținem, Ovi și cu mine, împreună, dar lucrăm și la piese noi, încercăm să scriem cât mai multe cântece pentru albumul nou pe care îl vom lansa tot împreună.” Și în privința proiectelor artistice imediate, interpreta ne pregătește ceva. „În câteva zile vom lucra la o nouă piesă, un duet – *You got something*, pe care o vor realiza, în România, niște producători suedezi.”

Pentru mulți dintre compatrioții noștri, *Eurovision* nu e altceva decât un aranjament politic, în care câștigă cine trebuie; de unde și ideea că vezi tot mai puțină muzică și câștigători tot mai controversați. Ce a reprezentat pentru Paula Seling, care a „jucat în horă”, acest eveniment? „Pentru mine a fost un moment foarte important. Toată perioada în care am muncit pentru prestația noastră, am lucrat gândindu-ne la momentul de pe scenă, la ce anume ar putea să transmită tuturor celor care ne urmăreau. De aceea nu ne-am propus să ne concentrăm pe câștigarea unui anumit loc, ci toată energia ne-am canalizat-o asupra pregătirii, cu dorința de a-i face pe toți românii

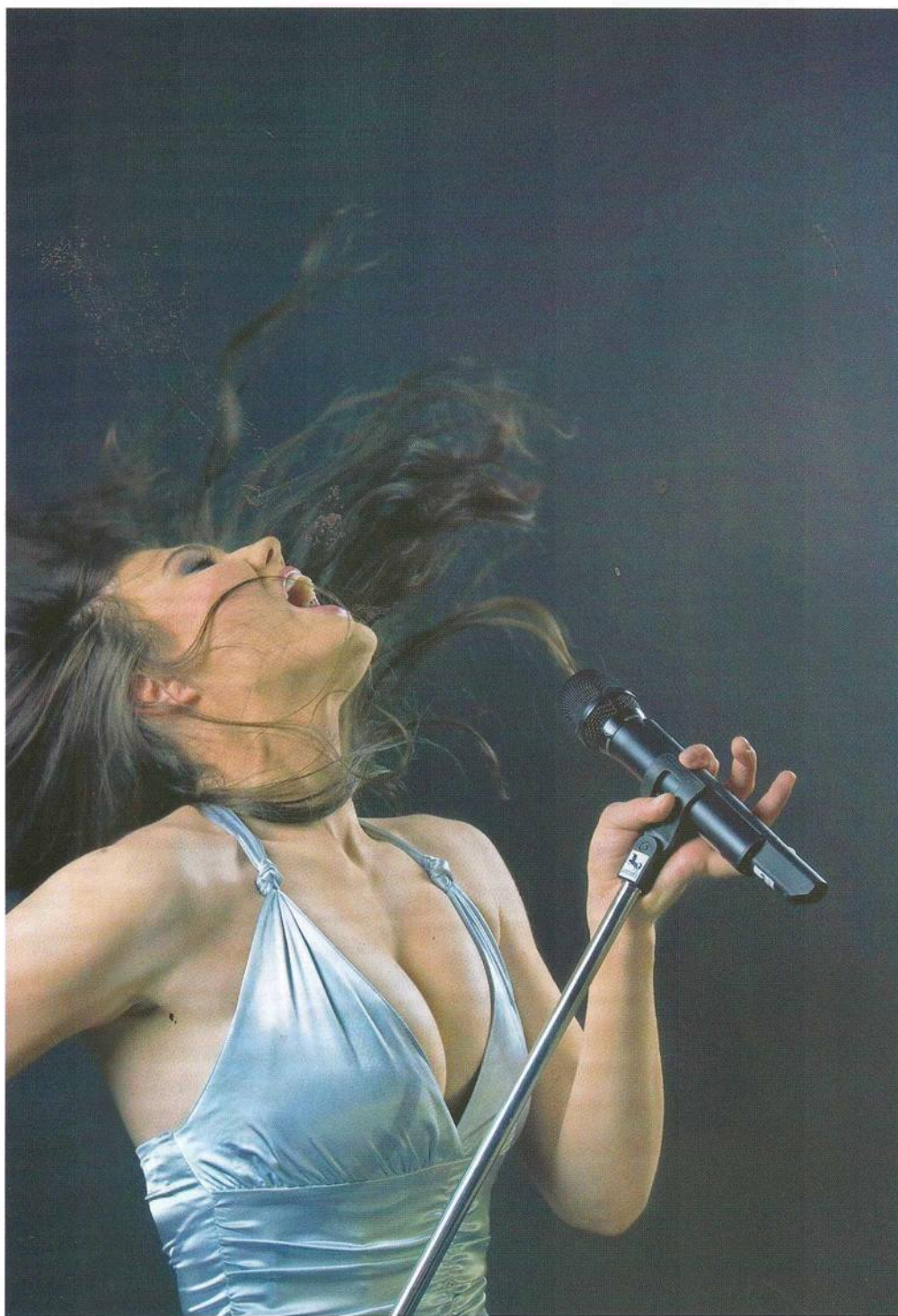
mândri de noi și de prestația noastră, indiferent de locul obținut. Cu tot votul geo-politic, am reușit să primim puncte de la majoritatea țărilor și Dumnezeu a făcut să ne clasăm pe un loc bun.”

Un astfel de concurs atrage, indiscutabil, atenția tuturor. Este unul dintre cele mai importante evenimente muzicale europene, fiind foarte bine poziționat mediatic. Devine astfel o curiozitate ce câștiguri materiale aduce performanța de a te clasa între primele locuri. „*Eurovision*, pentru noi, a fost o investiție. Cred că prea puțini știu că la *Eurovision* nu se plătește nici prestația și nici nu există premiu pentru locul obținut, e un lucru asumat. Nici nu ai cum

Paula Seling a ieșit pe locul doi în topul celor mai sexy cântărețe de la Eurovision. Distincția a flatat-o pe Paula, care a rămas însă modestă. „Știu că am fost desemnată una dintre cele mai frumoase soliste, dar ăsta nu e meritul meu. E meritul Celui de Sus și al mamei mele”. De altfel, artista recunoaște că este o persoană mult prea pudică și că n-ar poza niciodată într-o revistă dedicată bărbaților.

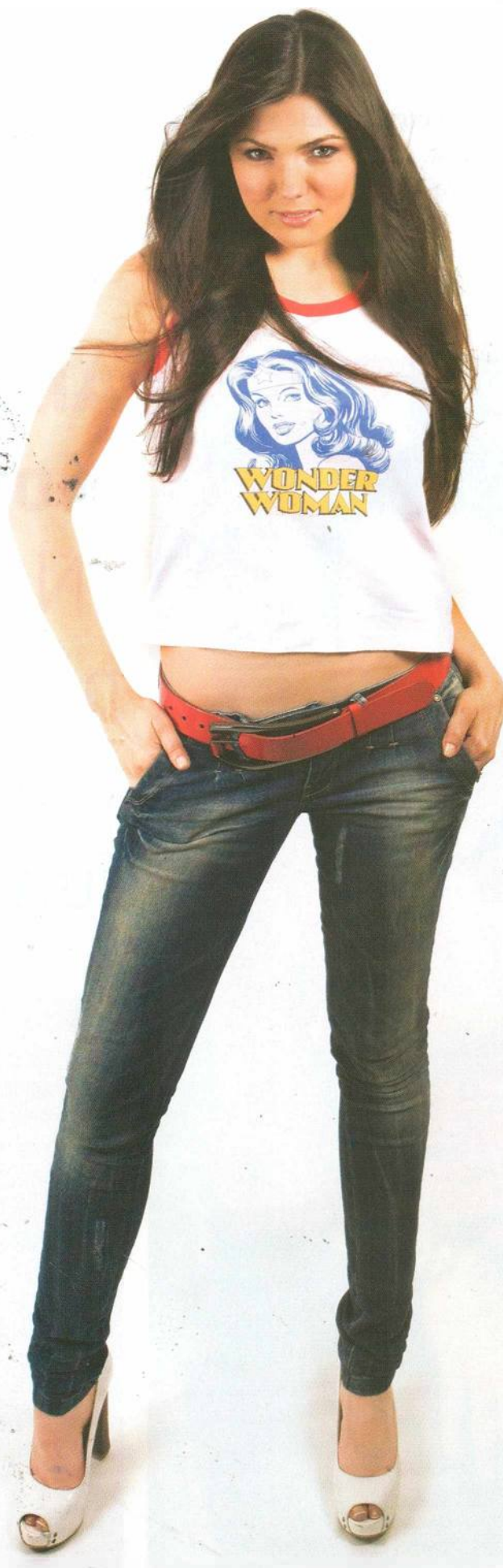
În urmă cu doi ani, interpreta a inflammat spiritele prea ortodoxe, declarând că va cânta în cadrul unui spectacol de manele, susținând în același timp „inițiativa domnului Florin Salam de a deschide o academie de muzică.” „Cred că în România oamenii se lovesc încă de prejudecăți și de discriminare. Am fost de acord să fiu prezentă în acest spectacol pentru că îmi pasă de aceste probleme și sper ca, prin acțiunile mele, să pot schimba ceva”, declara, la acea vreme, artista, precizând că ea, personal, nu agreează manelele și nici nu le va cânta vreodată.

să câștigi milioane atâta timp cât nu ești compozitorul piesei, care poate câștiga, din difuzări, bani pe drepturi de autor, iar interpretul, eventual, din spectacole. Până acum am avut câteva spectacole în străinătate și sperăm să mai avem.”

A ajunge în vârf – este evident cea mai arzătoare dorință a oricărui artist, dar și o poziție incomodă, deoarece succesul se cere permanent alimentat, obligându-te să ții ștacheta sus. În realitate, puțini sunt cei care reușesc să rămână în topuri, intrând încet-încet într-un con de umbră. Va reuși Paula să confirme? S-a gândit ea la o strategie de carieră pentru viitor? „Absolut. Este o perioadă la fel de importantă ca și începutul carierei. De altfel lucrăm, acum, la spectacole, facem niște investiții care să creeze atât impact vizual cât și auditiv, comparativ cu ceea ce ne închipuim că ar putea să fie spectacolele noastre, într-un nou început.” Deși inițial declarase că nu mai are în vedere participarea la *Eurovision*, ulterior, artista și-a schimbat părerea și a declarat că nu exclude această posibilitate. „Nu știu, pentru moment m-am hotărât să nu mă gândesc la asta, pentru că ar fi bine ca și alți colegi să treacă prin această experiență, să simtă bucuria pe care am simțit-o noi pe această scenă. Dar nu e bine să spui... niciodată”.

„Aș vrea din suflet să convingem lumea că România este un pic altfel decât s-a obișnuit Europa” – spunea Paula, mizând pe impactul evenimentului de la Oslo. Nu e singurul român care și-a propus să fie mesagerul adevăratelor valori naționale, sau care încearcă cu vorba, cu fapta, sau iată, cu muzica, să schimbe ceva din percepția străinilor despre obscura Românie. Totuși, poate schimba un concurs muzical – fie el internațional – opinia italienilor, de pildă, că românii sunt niște hoți? „Nu știu dacă o poate schimba, știu însă că poate participa la încercarea de a modifica această opinie...” De altfel, Paula este bună prietenă cu celebrul interpret italian Al Bano. Poate că, mai mult decât super-mediatizatele competiții internaționale, gen *Eurovision*, un duet cu interpretul italian ar fi mai eficient în schimbarea acestor opinii negative. „Cânti divin, și sunt convins că vei învinge. Ai toate calitățile, un cântec potrivit pentru o interpretă ca tine și sunt sigur că rezultatul ar trebui să poarte numele victoriei”, o încuraja Al Bano, cu puțin înainte de *Eurovision*. „Probabil că da, un duet cu Al Bano ar fi util în acest sens, chiar avem în plan să mai colaborăm”, recunoaște artista potențialul unei astfel de colaborări. De altfel, duetele au jucat un rol important în cariera artistică a solistei. Așa cum performanța de la Oslo n-ar fi existat fără Ovi, tot așa, lansarea sa către muzica mare ar fi întârziat, poate, dacă n-ar fi fost colaborarea cu Nicu Alifantis. Cine nu-și aduce aminte de melodia care făcea un popor întreg să descopere atât o voce, cât și o

Toată lumea cunoaște foarte bine piesa celor doi reprezentanți ai României la Eurovision, „Playing with fire”. Mai puțin cunoscut este cel mai recent album al artistei, care se numește „Culeg vise”. „Eu sunt, pe lângă interpret, și compozitor, și scriitor de versuri. Îmi place să mă inspir din viața mea, dar și din a celor care mă înconjoară. De aceea muzica pe care o fac este diversă, de la un cântec la altul, de la o poveste la alta. Ultimul album l-am scris, compus și orchestrat eu însămi în peste șase ani, și veți vedea ce spune muzica aceea despre mine.”

prezență încântătoare – *Ploua în luna lui marte?* O alăturare de nume pe care Paula ar dori să se repete într-o zi. „Am rămas, după primele colaborări, în termeni foarte buni și aș fi onorată, la un moment dat, dacă ar dori să mai lucrăm împreună.”

Dacă profesional a ajuns în vârful carierei, când vine vorba de performanțe pe plan personal, interpreta preferă să păstreze proporțiile și să fie modestă: „Pe plan personal nu ai cum să faci performanțe, ci poți doar să speri că vei fi fericită, și asta se întâmplă dacă vrea Cel de Sus.”

Ce-i drept, nu se poate plânge, mariajul său cu Radu Bucura stând atât sub semnul completitudinii personale, cât și profesionale, soțul ei fiind cel care orchestrează partea tehnică din muzica Paulei. De altfel, cei doi se și prezintă ca un cuplu care dorește să pună accent pe profesie și pe lucrurile pe care le fac împreună muzical, și mai puțin pe aspectele personale ale vieților lor.

Rămânând în plan personal, nu se putea să nu ne întrebăm ce alte pasiuni are Paula Seling, în afară de muzică. „Sportul, plimbările, drumețiile, grădinăritul, scufundările.” Pentru a se menține în formă, cântăreața și-a impus un stil de viață model, lipsit de orice fel de excese. În timp ce multe vedete se luptă cu kilogramele în plus și fac coadă la saloanele de înfrumusețare, pentru a combate celulita, ea a găsit o soluție mai simplă și mai eficientă. Face fitness de trei ori pe săptămână, merge foarte des pe bicicletă și practică scufundări. „Sportul te disciplinează, pentru mine nu este o corvoadă, este un stil de viață”.

De asemenea, Paula este pasionată și de actorie sau, mai nou, de dans. În legătură cu acestea din urmă, am întrebat-o dacă nu ar tenta-o meseria de actriță și dacă a primit propuneri să joace în filme... „Până de curând nu m-am gândit la asta, însă dacă mi s-ar propune, ar trebui să nu îmi ocupe prea mult din timpul dedicat muzicii și studiului, deoarece, pentru mine, muzica este preocuparea principală”.

„Altceva, ce crezi că e important legat de persoana ta, dar lumea nu cunoaște?” – am mai întrebat-o pe Paula, iar ea a răspuns: „Cred că multă lume a reușit să mă cunoască după atâta timp, iar lucrurile importante se știu deja”.

În urmă cu puțin timp, actorul Mihai Bendeac mărturisea că a văzut-o pe cântăreața la volanul unei mașini care abia se ținea pe roți, manifestându-și uimirea că reprezentanta României la Eurovision conduce o rablă. O franchețe la care Paula răspunde cu o... franchețe. „Așa a spus despre buburuza mea? N-aș da mașinuța asta pentru nici o altă mașină, o am din 2000 și a fost cadoul părinților mei, pentru mine este o mașinuță minunată, merge perfect și acum și am să o mai conduc mulți ani. Are valoare sentimentală...”

Mai Țineți minte filmul „Doisprezece oameni furioși“? Erau jurații unui proces... Andi Moisescu va fi și el... jurat. La „Românii au talent“, pe PRO TV. Dar Andi nu este furios... Va fi oare un jurat bun?

text Bogdan Hrib
foto arhiva PRO TV

Andi Moisescu: „N-am fost niciodată un om al funcțiilor.“

„Din păcate, Bucureștiul n-a reușit să mă înduioșeze până acum cu nimic. E un oraș care arată din ce în ce mai înfricoșător, datorită invaziei betonului și a unui gust arhitectural care mă depășește. Prefer să-i las pe alții să laude dacă au ce, ca să nu dau eu cu barda...“

T

I *Te-ai născut în București... cum te simți ca bucureștean? Mândru, resemnat, bucuros, frustrat?...*

– M-am născut în București, dar am copilărit încă de la vârsta fragedă de două săptămâni în Mangalia. Drept urmare, pentru Mangalia am un sentiment aparte. Mă mai duc din când în când acolo și trec prin toate locurile care mi-au marcat copilăria. De la faleză și până la alimentara lui Gheorghiuță (exclusiv pentru cunoscători) de unde cumpăram un șerbet cum azi nu mai există.

I *De unde și până unde media audio-vizuală? A existat în copilărie un declic, un moment special?*

– E posibil. Am fost un showman al blocului în care locuiam, mai întâi. Cel puțin așa își amintesc și bunicii, și mama. Nu mi-a cultivat nimeni pasiunea pentru spectacol, așa c-a trebuit să mă ocup singur. Mai întâi m-am remarcat la serbări, mai apoi în defuncțiile brigăzi artistice și mai apoi în mult gustatele petreceri, unde eram și DJ și MC. Mi-a plăcut spectacolul de mic, de ce să nu recunosc.

I *De ce ai început cu un post de radio? Presa scrisă nu te-a tentat?*

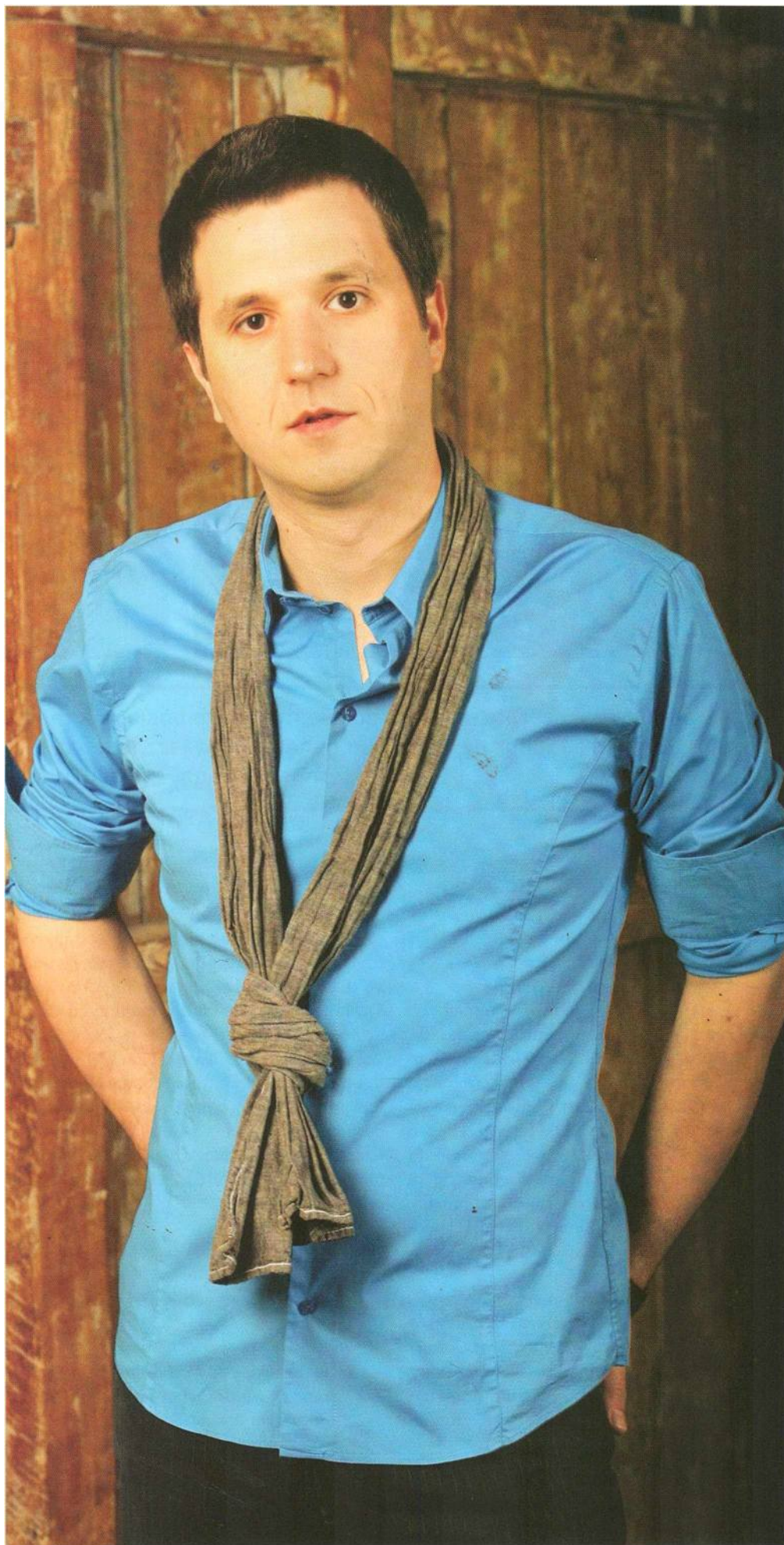
– Am fost și rămân un mare ascultător de muzică. Din postura asta, cu background-ul de care tocmai am povestit, radioul mi-a venit mână. Eram tot un fel de DJ. Doar că în loc să-mi văd publicul, mi-l închipuiam. Presa scrisă a venit oarecum inclusă, pentru că radioul presupune mai întâi scris și mai apoi vorbit. De altfel, în perioada radioului am început să și scriu prin presa scrisă, pe teme muzicale firește, dar sub pseudonim, ca să nu-mi pun lumea-n cap.

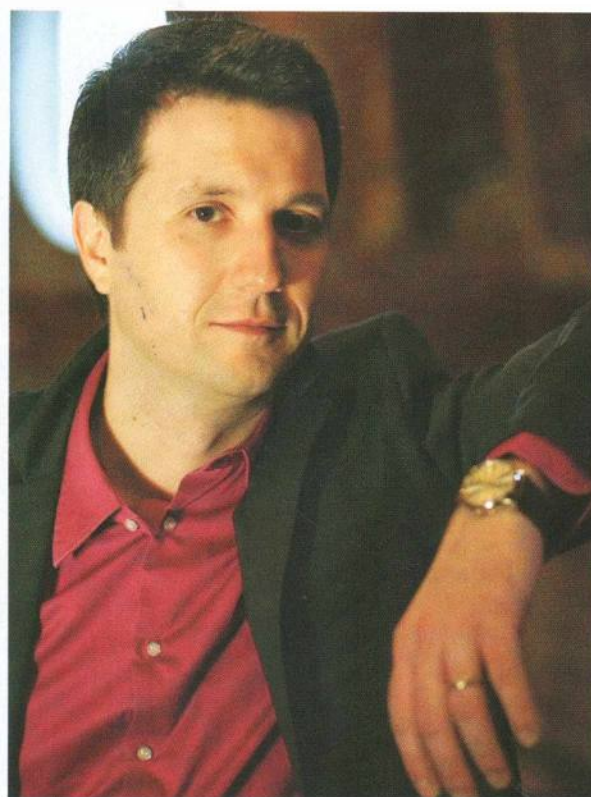
I *Pe site-ul PRO TV apare scris „La PRO FM m-am încurcat în 1996 cu funcția de director. M-a salvat însă televiziunea.” Poți să explici de ce te-a încurcat și cum ai fost salvat?*

– N-am fost niciodată un om al funcțiilor. Nu m-au atras sub nici o formă. Ba dimpotrivă. M-au speriat, pentru că mă rupeau de ceea ce-mi plăcea mie să fac de fapt. Spectacol. Înțeleg rostul ședințelor, în general vorbind, dar prefer show-ul. Într-o ședință fac eforturi, în show doar mă manifest natural.

I *Ai fost... marcat mai multor emisiuni, care te-a marcat cel mai mult? Care este cea mai de suflet?*

– Indiscutabil, *Apropo TV*. Am creat-o, o produc, mă reprezintă. E mai mult decât un copil al meu. Sunt eu, proiectat pe televiziune.

„N-am pasiuni secrete. Dincolo de cea mai mare pasiune a mea, familia, care nu-i deloc secretă, sunt un mare iubitor de muzică în general și de jazz în particular și, în același timp, de sport în general și de rugby în particular.”

■ **Marcă înregistrată a fost o emisiune specială... Ai nostalgia ei? Ar putea fi reluată? Iși mai păstrează fanii?**

– A fost o emisiune specială, pentru că a fost ceva neașteptat pentru vremea ei. Publicitatea a trăit niște vremuri pe care, din păcate, nu le va mai trăi. Nici *Marca* n-ar mai arăta astăzi precum cea de atunci. Cu toate astea, nu exclud sub nici o formă reluarea ei, într-o formulă legată de zilele noastre. Dacă o să simt că piața e gata să cumpere din nou un astfel de produs, n-o să am nici o rețineră în a-l oferi din nou. Pentru mine chiar n-ar reprezenta nici un efort. Am adunat multă documentație în tot acest timp.

■ **Întotdeauna ai avut o prezență echilibrată și chiar ușor rezervată? Această atitudine vine din fire sau din educație?**

– Vine în mod cert din mine. Dar n-are cum să n-aibă legătură cu educația. Sunt exact așa cum m-a educat mama. E deci meritul ei, înainte de toate.

■ **O întrebare care se tot repetă, probabil: Cât timp mai ai pentru viața personală, pentru oamenii dragi și pentru pasiuni?**

– Am reușit să pun o oarecare ordine sănătoasă în viață, așa încât să-mi fac timp pentru fiecare. Acum răspund la interviu, de undeva din nordul Italiei, dintre munții din sudul Tirolului, unde am fugit împreună cu Olivia, într-o săptămână de relaxare și răsfăț în doi. Asta după ce, în prealabil, am petrecut alte două săptămâni în formulă completă, cu copiii, mai întâi la mare și mai apoi la munte. Cât despre pasiunea mea pentru jazz, nimic mai simplu. Vacanțele mi le organizez în funcție de festivalul *North Sea Jazz*, de la care nu lipsesc de cinci ani încoace.

■ **Care este visul secret al lui Andi Moisescu?**

– Pardon. Ce vis secret mai e ăla pe care-l divulgi?!

■ **Cât de ușor e să treci de la un tip de emisiune la altul? Acum vei începe un nou show, cum te simți?**

– Nu știu ce așteaptă alții de la mine, dar știu cum voi fi eu ca jurat al emisiunii *Românii au talent*. Exact așa cum sunt și în realitate. Nimic special. Aștept cu mare nerăbdare să dau piept cu talentul nebănuț, neconvențional.

Sunt și odihnit acum, deci nu văd nimic mai plăcut.

■ **Chiar, ce crezi, românii au talent? La ce?**

Avem noi multe lipsuri, dar în mod cert talentul nu se află printre ele. Mă întreb în ce n-au românii talent. Hai să fim serioși. Și la bune, și la rele, continuăm să surprindem lumea. Și-o facem cu mare talent.

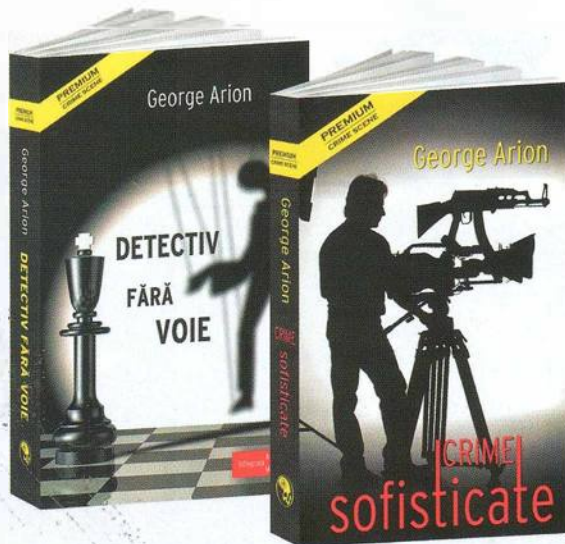
■ **Care a fost întrebarea care s-a repetat cel mai des?**

– M-a ferit Dumnezeu de întrebări săcătoare. Sunt norocos până și la jurnaliștii care-mi adresează întrebări. I-am întâlnit numai pe cei talentați până acum.

■ **Dar cea care nu ți-a fost pusă niciodată?**

– Hai să spunem așa: De ce crezi că a plecat Jeff Tain Watts din *Marsalis Quartet*? Glumesc, desigur. Deși chiar m-ar interesa răspunsul. Watts e unul dintre cei mai mari bateriști ai lumii, iar quartetul lui Branford Marsalis un reper în jazz-ul mondial. Asta ca să vezi că iau foarte în serios orice întrebare.

2 cărți de **George Arion** = **50 lei**

Ca să beneficiazi de reducere, completează talonul și trimite-l la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand cele două cărți de George Arion la prețul de 50 lei

Nume

Prenume

CNP

Strada

Nr.

Bloc

Scara

Etaj

Sector/Județ

Cod poștal

Localitate

Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și **t... TRITONIC**

crime scene

Fabrica de păcate

Richard Aleas
224 pagini

În buna tradiție a romanelor americane clasice. Un adevărat **hard-boiled**

Un roman extraordinar,
un subiect minunat,
o scriitură frumoasă,
satisfacție deplină

(Richard S. Pratcher)

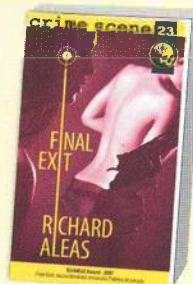
Final Exit

Richard Aleas
224 pagini

(continuarea volumului
Fabrica de păcate)

Ca întotdeauna Richard Aleas
știe să descopere, în realitatea
care ne înconjoară, faptele cele
mai atroce.

(George Arion)

Două romane
semnate
Richard Aleas
la prețul de

17 lei

OFERTĂ SPECIALĂ

Ca să beneficiazi de reducere, completează talonul și trimite-l la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand cele două romane de Richard Aleas la prețul de 17 lei

Nume

Prenume

CNP

Strada

Nr.

Bloc

Scara

Etaj

Sector/Județ

Cod poștal

Localitate

Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

CULTURĂ

HOT STUFF

CLUBUL
OFITERILOR

La arme, scriitori!

Cetatea Râșnov. Sâmbătă. Amiază târzie. Corturi militare, ținte, plase de camuflaj, indicatoare cu *Atenție! Teren Minat!* sau *Serviciul de Informații și Contra-informații*. La Clubul Ofițerilor înghesuială mare, fotoreporteri cu aparatele în acțiune, fani și gură-cască. Cărți și scriitori. RCWC la rampă! Adică *Romanian Crime Writers Club!* George Arion cu pipa în loc de pistol, binoclu la ochi și ai săi *Spioni în arșită*, Claudiu Simion mânuind o carabină M14 din al Doilea Război Mondial și prezentând *Sa iubești un înger*, techno-thriller-ul său de debut, Monica Ramirez, înarmată cu o mitralieră Thompson, așteptând să-i apară primul roman în România – *Asasin la feminin*, Alexandru Arion, boss-ul de la *Crime Scene Publishing* visând la următoarele volume și Bogdan Hrib cu șapca pe ochi și pistolul Colt 1911 în mână, gândindu-se la *Somalia*, *Mon Amour*. Vorbe și cărți și autografe și iar cărți. Pentru pasionați...

DETAȘAMENTUL
TRITONIC

1-2-3 Bogdan Ilie
foto Bogdan Chesaru

Am întâlnit-o pentru prima oară pe Edith Kneifl în luna iunie 2010, pe puntea vasului *The Fighter*, ancorat în rada portului Rotterdam. În această ambianță inedită am participat, alături de alți scriitori, la o minunată seară de lectură. După două luni, am reîntâlnit-o, la Viena, pe cea mai cunoscută autoare austriacă de thrillere. A fost un bun prilej de a purta un dialog despre destinul romanului polițist contemporan.

interviu realizat de George Arion

„Îmi suprim agresivitatea și teama scriind thrillere”

Edith Kneifl este o persoană deschisă, directă, perfect familiarizată cu evoluția acestui gen popular, încrezătoare în viitorul lui. Un tip de interlocutor pe care ți l-ai dori pentru orice interviu.

Stimată Edith Kneifl, ați studiat psihologia și etnologia. Ce v-a îndemnat să abordați romanul polițist?

– După facultate, am plecat la San Francisco cu soțul meu, austriac de origine. Acum e un pictor faimos. Dar în 1982 era necunoscut în Austria. A fost destul de greu să ne consolidăm un trai decent în State. El picta, iar eu citeam multe romane polițiste ale lui Dashiell Hammett și Raymond Chandler. Îmi plăceau foarte mult, dar nu-mi plăceau personajele feminine. De aceea am început să scriu parodii feministe la ele. Acum 30 de ani eram o feministă convinsă și credeam că literatura poate schimba mentalitatea oamenilor. Studiile de psihologie m-au plictisit, iar etnologia era, în 1970, o știință foarte reacționară.

Studiile pe care le-ați urmat v-au ajutat la scris, la conturarea personajelor, la implicarea lor în anumite acțiuni?

– Da, studiile m-au ajutat să conturez personaje și relații sociale sau psihologice, dar și comportamentul personajelor din cărțile mele.

Din păcate, n-am citit nici una dintre cărțile dv. Ce au ele în comun? Unde se petrece acțiunea? Au un același anchetator? Cum le-ați recomanda cititorilor, pentru a-i atrage să le citească? Au umor?

– Prefer locuri murdare, ca porturi, gări, baruri întunecoase. Dar scriu și despre apartamente îngrijite sau restaurante bune. Crimele pot fi comise oriunde. Am aceiași anchetatori doar pentru câte trei romane. Îmi place să scriu trilogii. M-aș plictisi dacă aș scrie mai mult de trei romane cu același anchetator. Romanele cu acțiunea în Viena sunt pline de umor negru. Celelalte romane sunt thrillere psihologice serioase, care nu te mai lasă să dormi când le citești.

De ce ați ales genul polițist ca romancieră?

– Cred că scriu thrillere pentru că sunt eu însămi o persoană agitată și pentru că sunt ușor agresivă. Îmi suprim agresivitatea și teama scriind thrillere.

Există o tradiție a romanului polițist în Austria?

– În Austria am avut mai demult niște autori de romane polițiste foarte buni, dar pe care i-a uitat toată lumea. Era, de pildă, în 1900 o scriitoare foarte cunoscută, pe nume Auguste Groner, care avea cărțile traduse în engleză. Acum scriu prefața unei noi ediții ale cărților ei.

Ați avut vreun model – străin sau autohton?

„Cred că thrillerul și literatura polițistă în general vor prinde la public pentru că e singurul tip de literatură care descrie realitatea, societatea așa cum e ea. Cauzele psihologice sunt mai complicate: oamenii sunt temători, sunt agresivi și sunt curioși, de aceea au nevoie de romanele polițiste – pentru a suprima aceste porniri.”

– Nu mi-am stabilit un autor-model, dar mi-au plăcut dintotdeauna cărțile Patriciei Highsmith. Ea este/a fost cea mai bună scriitoare de romane polițiste – după gustul meu.

Există deosebiri între literatura polițistă scrisă de către femei și cea scrisă de către bărbați?

– N-aș putea să vă spun dacă există diferențe între literatura polițistă scrisă de femei și cea scrisă de către bărbați. Poate femeile descriu personaje mai realiste, eroii sau eroinele nu sunt lupi singuratici, ci femei sau bărbați obișnuiți, cu probleme cotidiene. Poate că scriitoarele sunt mai interesate de natura protagonistilor decât scriitorii. Personal prefer romanul hard-boiled american, cred că acțiunea decurge perfect, îi admir pe autori pentru asta.

Vă întâlniți, deseori, cu cititorii, le citiți pagini din cărțile dv. Vă place acest contact direct cu publicul? La ce vă ajută aceste întâlniri?

– La început nu mi-a plăcut deloc să vorbesc cu publicul. Nu-mi plăcea să citesc în fața lui. Între timp mi-am schimbat părerea; e

plăcut un feedback de la cititori. O să vă spun o poveste drăguță: un reporter m-a întrebat odată dacă știu ce fel de oameni îmi citesc cărțile. I-am răspuns: femei între 30 și 55 de ani. Făcuse niște cercetări și mi-a spus că, de fapt, e vorba despre bărbați între 25 și 40 de ani. Am fost surprinsă. Dar mi-a arătat o documentație făcută de către studenți austrieci pe această temă. De unde am tras concluzia că acești tineri nu numai că vor să citească despre cum să mulțumească o femeie, dar le place să citească și despre cum alții nu reușesc s-o facă. Nu m-am simțit niciodată jenată să scriu despre sex și să folosesc cuvinte care descriu sexul, cuvinte pe care, poate, alți autori de romane polițiste nu le folosesc. Sex și crimă? Poate ar fi interesați și tinerii din România?

Sunt mulți scriitori de romane polițiste în Austria? E apreciată literatura lor de către public? Criticii literari le iau în considerare? Cam care sunt tirajele?

– De câțiva ani avem tot mai mulți autori de romane polițiste în Austria. Acest gen de literatură a devenit foarte popular. Și criticii sunt buni. Literatura polițistă înfloarește în Austria. Dar mulți dintre colegii mei publică la edituri anonime; de-abia reușesc să scoată 500 de exemplare. Puțini dintre autorii de la noi au ca parteneri edituri serioase și apar în tiraje de mai multe mii de exemplare.

Există un specific al literaturii polițiste austriece?

– Singurul element recurent în literatura polițistă din Austria este umorul negru. E specialitatea noastră! E imposibil să scrii un roman polițist cu acțiunea la Viena fără umor. Viena, Austria... Un spațiu prea amabil, prea curat, prea perfect, nu avem probleme serioase cu criminalitatea, trebuie să inventăm mult.

Cum ați reușit să vă impuneți și pe plan internațional?

– Încă de la început m-au interesat contactele cu scriitorii din alte țări. În 1989 am participat la congresul internațional al autorilor de romane polițiste din Mexico City și din Acapulco. În 1992 am fost invitată la „semana neagră” în Gijon (Spania), împreună cu alți 40 de autori, printre care Montalban. Contactele acestea m-au ajutat să obțin traduceri ale romanelor mele în alte limbi, dar mi-au făcut și mare plăcere discuțiile cu colegii din toată lumea.

De ce abordați și genul eseistic?

– Scriu și eseuri pentru că vin dintr-o zonă științifică. Mi-am terminat studiile de psihologie și etnologie în 1980 și am mai studiat după aceea timp de zece ani psihanaliza. Nu mă pot desprinde complet de ceea ce am făcut, așa că uneori mă apuc să scriu un articol științific sau un eseu despre romanul polițist.

Doamnelor și domnilor, cititori și necititori de Flacăra (că până aici v-a fost, o să deveniți, în curând), vi s-a pregătit ceva! Din 13 august 2010, site-ul revistei noastre (www.revistaflacara.ro) s-a relansat. Într-o formă modernă, interactivă, provocatoare. Vă băgați?

text Liliana Petruș
foto Octavian Tibăr

S-a relansat **www.revistaflacara.ro**

Trei crai de la Răsărit, mai exact de la *Bakemono* – *online publishing and development*, au făcut, așa, un fel de pasiune pentru *Flacăra*. Și cum pasiunile, în ziua de azi, se consumă pe *net*, hop și revista noastră în *online*, cu „haine” noi și ademenitoare. Sigur că schimbarea era necesară. Arhitectul ei, Dorin Boerescu, ne explică și de ce: „*Flacăra* are un *content* care trebuia adus în *online*, pentru că în zona asta sunt puține produse de calitate. Voi aveți un conținut 100% original și teme interesante. Nouă chiar ne place revista, nici nu ne-am lega la cap cu un produs fără substanță!”

Acestea fiind zise, *the show must go on!* S-a făcut un *layout*, un *design* bazat pe cel al revistei, și care, evident, a fost agreat, aproape din prima, de mai-marii de la *Flacăra*. Apoi, pas cu pas, text cu text, conținutul din *print* a fost urcat în revista *online*. Deocamdată, avem integral intervalul ianuarie 2008 – august 2010. Urmează să ne recuperăm și trecutul, într-o formulă de genul *best of Flacăra*.

Și care ar fi avantajele acestei mișcări *tectonice*? Păi, să ne lămurească tot *bakemonii*. Nu că nu le-am ști și noi, dar e mai bine, totuși, să-i ascultăm pe specialiști: „Față de *print*, *online*-ul oferă și posibilitatea de a comenta, deci se produce, automat, o schimbare în mentalitatea cititorilor *Flacăra*. Și asta e bine și pentru ei și pentru revistă, în general, respectiv pentru autori, în special. Apoi, se pot căuta articole în tot conținutul, după anumite cuvinte cheie, se vede care sunt cele mai citite și cele mai comentate. Interactivitatea este, de departe, principalul câștig. Cititorii pot contribui activ la conținutul revistei, sunt invitați să propună teme, să-și exprime păreri, să trimită fotografii. În spatele *site*-ului se creează, astfel, o comunitate”.

Din punct de vedere numeric, contăm pe mii, multe mii de oameni. Calitativ, ca să zicem așa, se va păstra profilul cititorilor *Flacăra*, cărora ma-

Dorin Boerescu, managing partner – Bakemono (dreapta), Bogdan Epure, project manager (stânga) și Tudor Sandu, programator (spate) au urcat *Flacăra* în *online*.

nagerii *site*-ului le-au găsit și o definiție interesantă: „Sunt oameni curioși!” Da, cred că prin asta au spus aproape totul. A, nu, ar mai fi ceva. Un zvon de tinerețe, după cum susține Dorin Boerescu: „Sper să atragem această categorie de vârstă, să întinerim *site*-ul. Sigur că îl vom promova pe *facebook*, acolo vom genera dezbateri, pe baza temelor din revistă. Așa că invităm cititorii pe *facebook*, dacă nu au cont să-și facă, să intre pe pagina de fani *Flacăra*”.

Hai, grăbiți-vă, ca să prindeți locuri în față! De acolo show-ul *Flacăra* se vede și se aude mai bine!

Apropo de interactivitate, Dorin Boerescu ne-a întrebat dacă noi, ca ziariști la *Flacăra*, suntem pregătiți și pentru o anumită categorie de cititori *online*, care ne pot și înjura, în direct și la ore de vârf. Sigur că da! După niște zeci de ani de presă, sub atâtea guverne indecente și prin atâtea țigării și subterane ale realității românești, chiar credeți că ne mai poate mira ceva?

Noua Românie liberă prezintă:

ÎN SPATELE UȘILOR ÎNCHISE

Un nou episod în fiecare zi.

Cea mai spectaculoasă selecție de informații, analize și reportaje din lumea politică.

RL
România liberă

VIATA, IEȘITĂ DIN TIPAR

2010 înseamnă 20 de ediții pentru Festivalul Național de Teatru. Între 30 octombrie și 7 noiembrie producții independente, spectacole din teatrele consacrate, invitați din străinătate, coregrafi celebri, montări premiate în marile festivaluri ale lumii se vor adapta spațiilor de joc din București pentru toți iubitorii de teatru... sau, mai exact, pentru norocoșii iubitori de teatru care vor apuca bilete.

text Claudia Nedelcu Duca
foto Augustin Bucur, George Enache

Festivalul Național de Teatru

Structura festivalului din acest an este similară celorlalte două ediții coordonate de Cristina Modreanu (selecționarul unic al festivalului). În rândul spectacolelor românești de top sunt 22 de montări. În competiția oficială sunt introduse anul acesta și producțiile independente. „...Am hotărât ca în 2010 să nu mai separăm producțiile independente de selecția oficială pentru că acestea diferă doar ca sistem de producție, nu din punct de vedere artistic, în ultimii ani sistemul independent având o dezvoltare dinamică și benefică, asupra căreia vreau să atrag atenția.” (Cristina Modreanu)

Festivalul prezintă în premieră spectacolul Teatrului Maghiar de Stat din Cluj Napoca, cu piesa *Măsură pentru măsură*, de William Shakespeare, în regia lui Matthias Langhoff, și premiera spectacolului regizat de Rodrigo Garcia la Teatrul Național „Mihai Eminescu” din Timișoara. Tot în seria

premierelor pentru publicul din România sunt spectacolul *Regele moare*, de Eugene Ionesco, în regia lui Silviu Purcărete – spectacol co-produs de companii din Franța, Slovenia și România – și cel al lui Romeo Castellucci din Italia cu *Hey, Girl* – un spectacol inspirat de imaginea unor tinere care așteptau autobuzul în fața școlii, imagine care naște o trecere prin copilăria, adolescența și tinerețea femeii. Folosindu-se de arte plastice, muzică și teatru, Romeo Castellucci face o trecere prin etapele feminității apelând la personaje arhetipale din cultură și dramaturgie – cum sunt Fecioara Maria sau Julieta.

O altă prezență mai puțin convențională prin construcția de spectacole, apelând la arta video, cinematografică, muzică, dans și teatru, va fi cea lui Billy Cowie care va prezenta în cadrul festivalului *Trilogia stereoscopică* – un spectacol de instalație ce îmbină coregrafia cu arta video. Recurgând la tehnologia 3D, regizorul își aduce spectatorii alături de coregrafi. Limita spectator – interpret dispare. Dansul și muzica trăite live se îmbină cu proiecțiile video și tehnologiile moderne care creează distanțare și detașare. *Glasgow Herald* spune despre spectacolele lui Billy Cowie că „înlocuiesc realitatea cu ceva mistic, obsedant, rar.”

Pe lângă invitații consacrați pe scenele internaționale, Festivalul Național va avea în program și spectacolele debutanților Andreea Tănăsescu, care semnează regia și coregrafia pentru *Exil în pământul uitării*, găzduit de Centrul Național al Dansului și Alexandru Măzgăreanu, cu spectacolul *Funcționarii*, după A.P. Cehov, jucat pe scena Teatrului *Metropolis*.

Evenimentele teatrale nu vor fi doar pe scenă, foaierele teatrelor vor găzdui lansări de carte, expoziții, conferințe. Noaptea din secțiunea Filme, Noapte, Teatru vor găzdui serialul produs de TVR Cultural și realizat de George Banu și Dominic Dembinski care va contura, în cele 6 episoade, noaptea unui București pe care uneori doar îl intuim.

Despre spectacolele lui Billy Cowie se spune că „înlocuiesc realitatea cu ceva mistic, obsedant, rar”.

Secțiunea spectacole românești de top

1. *20/20*, scris și regizat de Gianina Cărbunariu, Studio Yorick din Târgu Mureș
2. *Aici, la porțile beznei*, după Euripide, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, Iași
3. *Aniversarea*, de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov, regia Vlad Massaci, Teatrul „Nottara”, București
4. *Breaking the waves (Viața binecuvântată a lui Bess)*, adaptare scenică după un scenariu de Lars von Trier, regia Radu Nica, Teatrul Național „Radu Stanca”, Sibiu
5. *Capete infierbântate*, de Mihaela Michailov, regia David Schwartz, Centrul de Introspecție Vizuală și Tanga Project, București
6. *Codrii*, de David Mamet, regia Alexandru Berceanu, Teatrul Clasic „Ioan Slavici”, Arad
7. *Cucuie-n frunte*, după Eric Bogosian, regia Radu Iacoban și Tudor Aaron Istodor, Teatrul LUNI de la Green Hours, București
8. *Elling*, dramatizare de Axel Hellstenius, în colaborare cu Petter Naess, după romanul Frați de sânge, de Ingvar Ambjornsen, regia Vlad Massaci, Teatrul de Comedie, București
9. *Femeia care și-a pierdut jartierele*, de Eugene Labiche, regia Silviu Purcărete, Teatrul de Comedie, București
10. *Hamlet*, de William Shakespeare, regia Uray Peter, Studio M, Sfântu Gheorghe
11. *Herr Paul*, de Tankred Dorst, regia Radu Afrim, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț
12. *Hoții*, de Conor McPherson, regia Cristi Juncu, Teatrul 74, Târgu Mureș
13. *Legenda Marelui Inchizitor*, după F. Dostoievski, regia Radu Penculescu, Teatrul Național București
14. *Livada de vișini*, de A.P. Cehov, regia Felix Alexa, Teatrul Național București
15. *Miriam W.*, de Savyon Liebrecht, regia Radu Afrim, Teatrul „Toma Caragiu”, Ploiești
16. *Odysseia*, după Homer, regia Tim Carroll, Teatrul Național „Marin Sorescu”, Craiova
17. *Povești de familie*, de Biljana Sbrljanovic, regia Cristian Ban, Teatrul „Andrei Mureșanu”, Sfântu Gheorghe
18. *Pyramus & Thisbe 4 You*, după William Shakespeare, regia Alexandru Dabija, Teatrul Odeon, București
19. *Royal Fashion*, regia Dan Puric, Teatrul Național de Operetă, București
20. *Sfârșit de partidă*, de Samuel Beckett, regia Alexandru Tocilescu, Teatrul Metropolis, București
21. *Strigăte și șoapte*, de Ingmar Bergman, regia Andrei Șerban, Teatrul Maghiar de Stat, Cluj-Napoca
22. *Supermarket*, scenariu și regia Theo Herghelegiu, Teatrul Inexistent și Club La Scena, București.

Încercați să vedeți din timp spectacolele pe care le-ați ratat din stagiunea trecută (Livada de vișini, de pildă) ca să stați la coadă la bilete doar pentru spectacolele care vin din afara României.

text Andrei Ichim

Ierburi sălbatice

La peste 80 de ani, Alain Resnais reușește să surprindă. Creează imagini care sunt posibile doar într-un film. Probabil că toată pelicula ar putea sta sub semnul următoarei imagini-simbol: el și ea, întâlnindu-se pentru prima oară, merg pe o alee apropiată, având în spate un neon roșu care desenează cuvântul *Cinema*.

Premisa este de o banalitate înfiorătoare: o doamnă își caută pantofi pentru picioarele ei

speciale, iar pentru a-i găsi trebuie să meargă la un magazin anume din Paris. Geanta îi este furată la ieșirea din magazin, iar portofelul îi este găsit, de către domnul Georges Palet, aruncat într-o parcare.

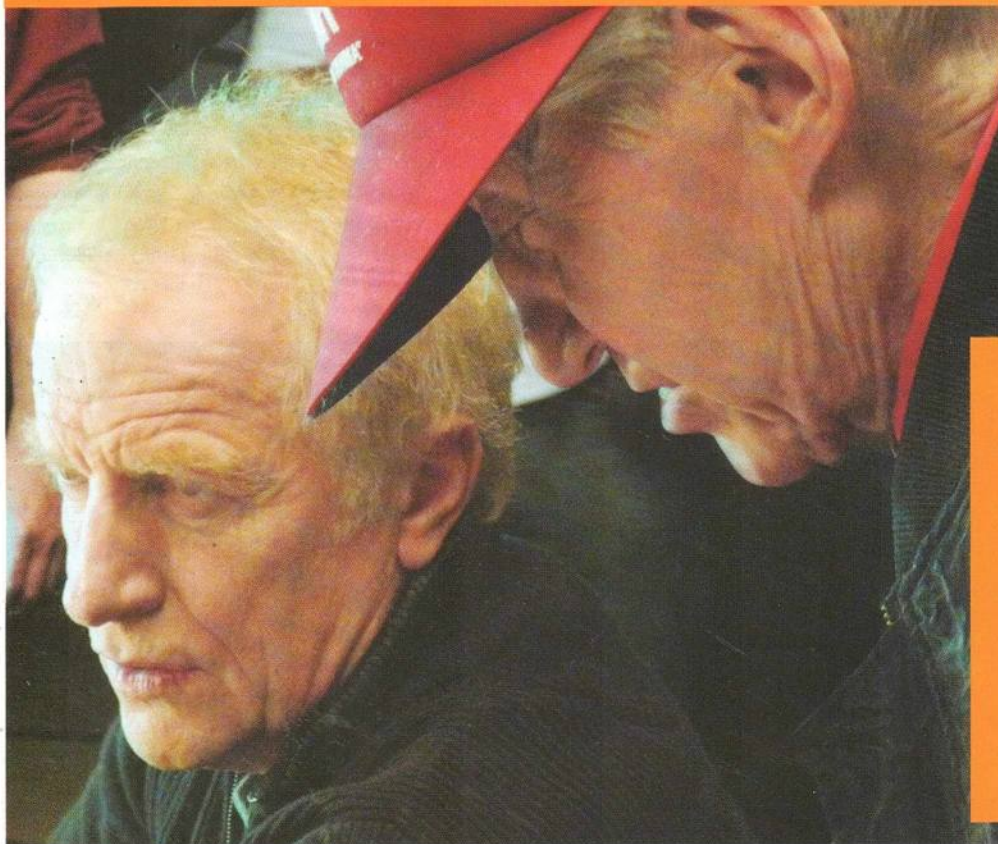
Pentru o comedie romantică obișnuită, lucrurile s-ar fi încheiat previzibil, cei doi se cunoșteau, poate se plăceau, dar intervenea ceva, oricum, până la urmă ajungeau împreună. Nu veți găsi așa ceva aici. Aproape că nu există nici un soi de logică, ci un fel de continuă joacă. Un joc, care poate să placă privitorului numai dacă este dispus să accepte un astfel de experiment cinematografic: nervozități specifice vârstei mijlocii, vise adolescenți-

ne împărtășite de cei doi protagoniști, muzică și atmosferă specifice unui film *noir*, întorsături de situație cum găsești doar într-un film și multe altele. Există și momente asemănătoare cu filmele lui Buñuel sau Haneke, în care ironia cineastului francez este îndreptată către spectator.

Din păcate, construcția filmului poate sau nu să placă spectatorului, care ar putea să găsească toată tevatura redundantă și inutilă. Dar, în fond, ce este filmul până la urmă?

De admirat este exuberanța stilistică pe care o depune Alain Resnais, la vârsta lui înaintată, în ultima sa peliculă. Măcar acest lucru este de aplaudat, dacă nu și altceva.

Trucurile cinema-ului

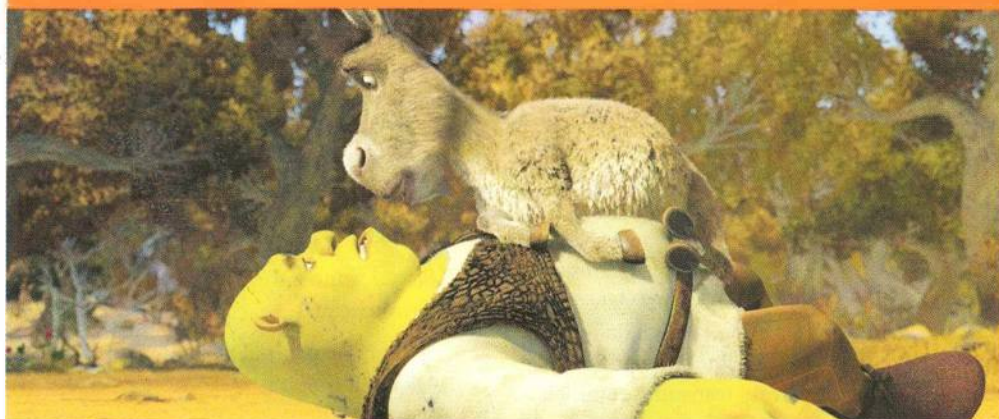
Regizor: **Alain Resnais**
Actori: **Sabine Azéma, André Dussollier**
Producător: **F Comme Film Franța-Italia**
Genul: **Comedie neagră**
Durata: **104 minute**

Recomandare: Voi face o excepție de această dată și vă voi recomanda două filme. Două filme care aparțin aceluiași regizor: Alain Resnais. *Noapte și ceață* și *Hiroshima, dragostea mea*. Chiar dacă primul este un documentar, iar al doilea este un film artistic, cele două se întâlnesc în privința temei abordate: memoria unei tragedii.

Shrek pentru totdeauna

Un Shrek ajuns la criza vârstei mijlocii

După ce i-a reușit totul, a câștigat inima prințesei, are trei mici căpcăuni și o puzderie de prieteni, lui Shrek îi lipsește ceva. Viața lui a devenit monotonă și își dorește să retrăiască aventurile de odinioară. Bineînțeles că reușește să le piardă pe toate și trebuie să lupte pentru a le recăpăta, reușind astfel să le aprecieze la adevărata valoare. Ultima parte

din seria filmelor *Shrek*, asta dacă îi credem pe cuvânt pe producători, încearcă să reia elementele care au făcut seria plăcută și populară. Un serviciu făcut fanilor. Din păcate, în afară de primul film din serie, care parodia aspectele derizorii ale basmelor, toate celelalte, inclusiv ultimul, au devenit extrem de siropoase. Filmul reușește să fie plăcut, iar copiilor sigur le va plăcea și această nouă aventură, doar că este destul de banal. Momentele de amuzament pur sunt create de Motanul Încălțat, interpretat de Antonio Banderas, momente care au salvat și părțile 2 și 3.

Regizor:
Mike Mitchell
Actori: **Mike Meyers, Cameron Diaz, Antonio Banderas**
Producător:
Dreamworks Animation SUA
Genul: **Comedie pentru familie**
Durata: **93 de minute**

Recomandare: Există și filme pentru copii mai interesante. Un astfel de film este *Tărâmul monștrilor* (Where the wild things are). Este un pic mai greoi, dar mesajul transmis și frumusețea lui îl fac de neratat. Un film care poate fi recomandat cu ușurință și unui adult.

Saga Amurg: Eclipsa

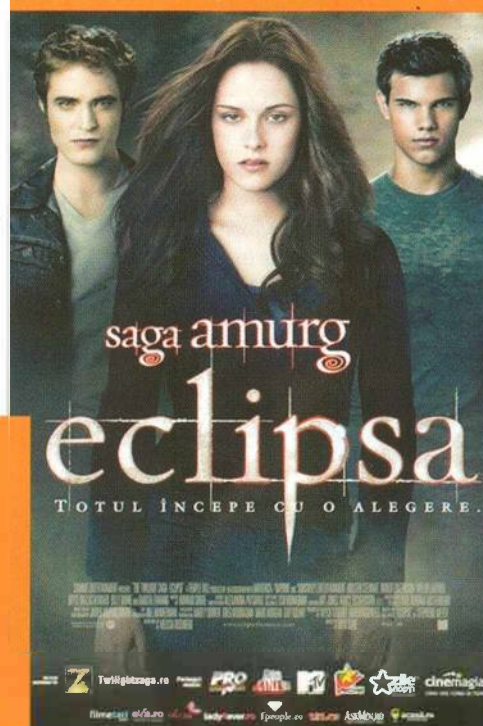

Ei bine, vampirii cumînței conduc mașini Volvo. Pentru siguranță, oare? Recunosc, acest moment din film m-a dat pe spate. Poate sunt până peste cap cufundat în stereotipurile cu vampiri, iar această variantă domesticită mă face să strâmb din nas. Dar parcă puritanismul filmelor din seria *Amurg* este prea de tot. Acest tip de ipocrizie nu cred că face nici un bine, poate doar creează o serie nouă de frustrări în rândul tinerilor. Nu știu cum s-a putut naște această struțo-cămilă: mitologie păgână și morală strictă de tip creștin. Este, probabil, noul tip de marketing promovat de canale americane ca *Disney*: abținerea și consum. Există un antidot la acest film, el se numește *Splendoare în iarbă* și ne vorbește chiar despre această frustrare și la ceea ce dă naștere. Nu asta așteptam de la un film cu vampiri. Nu știu ce îi determină pe adolescenți să le placă această serie. Probabil că doar ei ar trebui să-l vadă.

Regizor:
David Slade
Actori: **Kristen Stewart, Robert Pattinson**
Producător: **Summit Entertainment SUA**
Genul:
Horror-romantic
Durata: **124 de minute**

Recomandare: Vă pot sugera să vedeți o variantă elegantă a mitului Dracula. Filmul *Dracula* din 1979 al lui John Badham este poate cea mai reușită adaptare după romanul lui Bram Stoker, iar Frank Langella este unul dintre cei mai buni interpreți ai personajului mai sus menționat.

Ce fac vampirii domesticiți?

LITERATURĂ

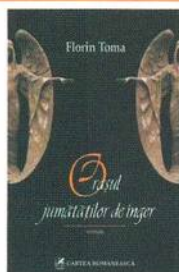

AVENTURILE LUI ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Autor Lewis Carroll, Cartier,

500 pagini, 152 pagini, 20,5 x 26,7 cm.
O nouă ediție (cartonată) a clasicele aventuri ale Alicei, de această dată cu ilustrațiile Violetei Zabulică-Diordiev. O grafică modernă, materiale de calitate. Parcă mai mult pentru cei mari decât pentru cei mici. O carte album...

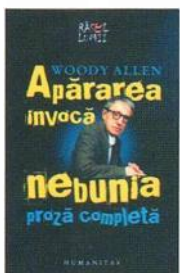

ORAȘUL JUMĂTĂȚILOR DE ÎNGER

Autor Florin Toma, Cartea Românească, 311 pagini, 20 x 28 cm.

Este povestea unei societăți anchilozată într-o stratificare socială inflexibilă ce transformă defectele în reguli de funcționare și în care triada mamă-soție-fică reprezintă singurul motiv pentru care naratorul trăiește. Autorul transmite „ultimele trepidații dinspre Urmuz și Bonciu. Nu mor hainșii când vor gomoșii...” (Radu Cosașu).

APĂRAREA INVOCĂ NEBUNIA. PROZĂ COMPLETĂ

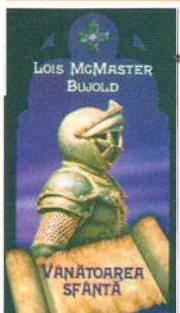
Autor Woody Allen, Humanitas, Râsul Lumii, 314 pagini, 13 x 20,5 cm.

La fel ca în *Anarhie pură*, Woody Allen se dovedește și în acest volum un campion al persiflării. Tonul intens parodic din povestirile lui întemeiază o viziune menită să amuze, dar și să contrarieze. Chiar de... „Râsul Lumii”!

Top 10 FLACĂRA

1. *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*, autor Herta Müller, Raftul Denisei, Humanitas fiction.
2. *Evangelia după Pilat*, autor Eric-Emmanuel Schmitt, Humanitas Fiction.
3. *Box 21*, autori Roslund & Hellstrom, Crime Scene
4. *Apărarea invocă nebunia*, autor Woody Allen, Humanitas.
5. *Jurnalul bolivian*, autor Ernesto Che Guevara, Polirom, Proza XX.
6. *100 de zile*, autor Stela Popa, Tritonic.
7. *Jurnalul unei femei adultere*, autor Curt Leviant, Trei Eroscop
8. *XXL*, autor Rob Grant, Râsul Lumii, Humanitas.
9. *Polca bastarzilor*, autor Stephen Wright, Nemira Babel.
10. *Gandhi*, autor José Frèches, Allfa.

SCIENCE FICTION, FANTASY & HORROR

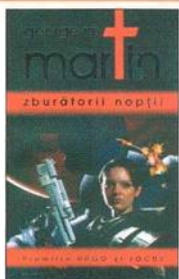
VÂNĂTOAREA SFÂNTĂ

Autor Lois McMaster Bujold, Tritonic Fantasy, 480 pagini, 10 x 18 cm.

Al treilea volum al trilogiei Chalionului, după *Blestemul Chalionului* și *Paladinul Sufletului*. Acțiunea din

Vânătoarea sfântă se petrece tot în lumea din precedentele volume, dar într-un ținut abia pomenit... Magie, mister și romantism. Fantasy pentru cunoscători.

ZBURĂTORII NOPTII

Autor George R.R. Martin, Nautilus, Nemira, 384 pagini, 11 x 18 cm.

„Nave spațiale posedate de spirite, cadavre animate pentru a fi exploatate la munci necalificate, extraterestre care parazitează oamenii aflați în căutarea divinității – un volum de povestiri care transmite atmosfera primului film *Alien* regizat de Ridley Scott.” (Asimov's Science Fiction Magazine)

CEL MAI ÎNDEPĂRTAT ȚĂRM

Autor Ursula K. Le Guin, Editura Alexandria, 250 pagini.

Cel mai îndepărtat țărm a câștigat în 1973 National Book Award la categoria Carte pentru copii. A fost nominalizată în același an și la Mythopoeic Fantasy Award, categoria Literatură pentru adulți. Așadar, o carte pentru copii și adulți...

Top 10 FLACĂRA

1. *Cartea Cimitirului*, autor Neil Gaiman, Nautilus Nemira.
2. *The City & The City*, autor China Mieville, serie de autor, Tritonic.
3. *Iureșul săbiilor*, autor George R. R. Martin, Nemira Nautilus.
4. *2010: a doua odisee*, autor Arthur C. Clarke, Nemira Nautilus.
5. *Să iubești un înger*, autor Claudiu Simion, Tritonic.
6. *Eclipsa*, seria Amurg, autor Stephenie Meyer, Rao.
7. *Zburătorii nopții*, autor George R.R. Martin, Nemira.
8. *Vânătoarea sfântă*, autor Lois McMaster Bujold, Tritonic.
9. *Gazda*, autor Stephenie Meyer, Rao.
10. *Copiii lui Hurin*, autor J.R.R. Tolkien, Rao.

NON – FICTION

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI. CRONICA RESTAURĂRII PALATULUI VECHI

Autori Cristina Țurlea, Editura Cadmos, 288 pagini, 24 x 28 cm.

„În albumul Cristinei Țurlea, scris cu talent și cu pasiune, cunoștințele de arhitectură se împletesc cu o surprinzătoare vocație de scriitor”, a subliniat Mugur Isărescu. Palatul vechi al BNR, situat în centrul istoric al Capitalei, a fost ridicat, în 1880, în cea mai veche zonă comercială a orașului. În imagine, volumul BNR și personalități din istoria construcțiilor, de Nicolae Șt. Noica.

VINURILE LUMII

Consultant Susan Keovil, Litera (DK), 688 pagini, 14,5 x 25 cm.

Seria Enciclopedii pentru toți. Cuprinde:

Istoria vinului. Soiuri de struguri. Țări producătoare. Vinuri de top. Volumul conține informații complete despre fiecare regiune, despre soiurile, podgoriile, producătorii și vinurile lor. Materialul ilustrativ reunește fotografii, hărți și ilustrații, însoțite de date privind prețurile.

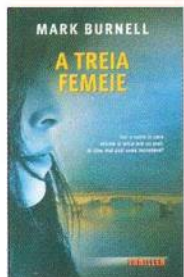

70 DE ANI DE RADIOFONIE MILITARĂ

Coordonator Răduț Bilbîie, Tritonic Comunicare Media, 308 pagini, 13 x 20 cm. Studii și documente privind emisiunile militare difuzate de Societatea Română de Radiodifuziune. Între documente – texte de scenete, fragmente de revistă, scenariile difuzate în emisiunile militare din anii celui de-al Doilea Război Mondial. De citit pentru amuzament Neață prizonier...

MYSTERY & THRILLER

A TREIA FEMEIE

Autor Mark Burnell, Rao, 506 pagini, 11 x 18 cm.

Lumea nu e condusă de guverne, ci de corporații. Cu alte cuvinte, totul are un preț. Stephanie Patrick

operează sub o mulțime de nume. Cel mai des este Petra Reuter, celebra ucigașă plătită. O vreme a lucrat pentru guvern, acum e pe cont propriu...

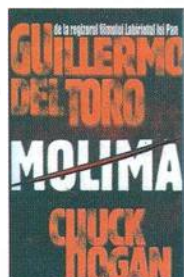

ANGELOLOGIA

Autor Danielle Trussoni, Litera, 716 pagini, 12 x 19 cm.

„O poveste de un fantastic sumbru. Intrigile pline de suspans și scenele de luptă apocaliptice îi conferă o vigoare și o vitalitate emoționantă.” (Publishers Weekly) „...Un thriller teribil de inteligent, mai degrabă în stilul lui Umberto Eco decât al lui Dan Brown...” (The New York Times)

MOLIMA

Autori Guillermo del Toro și Chuck Hogan, Litera, 604 pagini, 12 x 19 cm.

Vampirii! Într-o săptămână, Manhattanul va dispărea. America, într-o lună! Lumea întreagă în două! „O poveste îngrozitoare, care îți taie răsuflarea. În Molima, Bram Stoker se întâlnește cu Stephen King și cu Michael Crichton. Nu există ceva mai bun de atât.” (Nelson DeMille)

Top 10 FLACĂRA

1. Gabriel Garcia Marques. *O viață*, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
2. 54+1/24, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. *O lady la masă*. Mic tratat de eleganță, autori Shery Shade, John Bridges și Bryan Curtis, Nemira bonton.
4. *Coincidență sau hazard*, autori Martin Plimmer și Brian King, Bonton Nemira.
5. *Nu vedeți nimic*, autor Daniel Arasse, Art.
6. *Abecedarul Japoniei*, autor Moriyama Takashi, Humanitas, Nipponica.
7. *Jurnal 2003-2009*, autor Oana Pellea, Humanitas, Memorii/jurnale.
8. *Istoria Rusiei 882-1996*, autor Paul Dukes, Allfa.
9. „Germanofili”, autor Lucian Boia, Humanitas.
10. *Confuzii, greșeli, prostii și răutăți în limba română, azi*, autor Tatiana Slama Cazacu, Tritonic Comunicare Media

Top 10 FLACĂRA

1. *Clubul Camel*, autor David Baldacci, Rao.
2. *A treia femeie*, autor Mark Burnell, Rao.
3. *Crime sofisticate*, autor George Arion, Crime Scene Premium.
4. *Spioni în arșiță*, autor George Arion, Tritonic.
5. *Voodoo*, autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao.
6. *Zero*, autor Jess Walter, Suspans Nemira.
7. *Molima*, autori Guillermo del Toro și Chuck Hogan, Litera.
8. *Dulcele sărut al Daliei*, autor James Ellroy, Polirom.
9. *Angelologia*, autor Danielle Trussoni, Litera.
10. *Somalia, Mon Amour*, autori Bogdan Hrib și Sofia Matei, Tritonic.

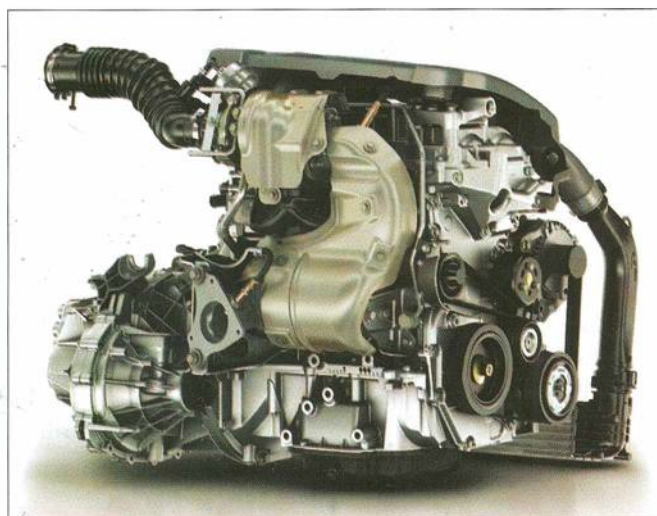
După o perioadă de glorie, motoarele diesel încep să piardă teren în fața propulsoarelor mici pe benzină care promit putere crescută și consum redus.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Revanșa motoarelor cu benzină

Există țări în care taxiuri diesel cu 500–600 mii de kilometri la bord încă mai transportă călători.

Dezvoltate inițial pentru a înlocui marile motoare pe aburi, motoarele diesel au în spate o istorie de mai bine de 100 de ani, care le-a transformat în cele mai populare și mai de încredere agregate. Chiar dacă industria automobilistică a fost convinsă complet de beneficiile lor abia în ultimii 10–15 ani, toate celelalte ramuri industriale și de construcții de mașini le folosesc de la începutul secolului trecut. Motoare diesel sunt prezente pe vapoare, submarine, tractoare și chiar și avioane. Faptul că au oferit mereu forță, economie și, mai ales,

fiabilitate le-a transformat în motoare ideale pentru industrie.

În zona automobilistică lucrurile nu au fost însă mereu la fel. Forța mare a motoarelor nu a putut să compenseze pentru dimensiunea mai mare și lipsa turației necesare atunci când „tragi” de un automobil. Astfel, un diesel normal are moment și putere la turație joasă. La turație înaltă acestea sunt limitate. Problema în cazul unui camion se rezolvă cu o cutie de viteze ce poate avea până la 18 trepte. Automobilul se conduce însă altfel și nici nu are sens să vă imaginați o cutie de viteze în care trebuie ”să mestecați” fără întrerupere.

Cu toate acestea, încercări au existat. Mercedes-Benz produce automobile diesel încă din 1936 și ele au fost mereu considerate extrem de fiabile. Dar, orice posesor va recunoaște că un diesel de modă veche este o pacoste lentă în depășiri.

Era modernă a motoarelor diesel a început odată cu perfecționarea sistemelor turbo și a compresoarelor mecanice. Acestea au rolul de a introduce în cilindru aerul la o presiune mult mai mare decât cea folosită în mod normal. Astfel, s-a oferit un plus de putere fără a pierde prea mult din caracteristicile de economie. În acest moment, un diesel modern este mai ușor și mai plăcut de exploatat, mai puternic și mai economic decât un automobil similar pe benzină.

Și atunci, unde este problema? Problema a apărut din cauză că procesul de fabricație s-a complicat foarte tare și, tehnologic, și-a atins limitele. Presiunile exercitate sunt mari, răcirea și lubrifierea sunt mai pretențioase și progresul a încetinit considerabil. În plus, prețul la motorină a crescut foarte mult și nu mai este nici o afacere să alimentezi cu diesel. Acum, toate calculele arată că un diesel își scoate banii investiți doar dacă (și aici cifrele diferă de la motor la motor și de la o marcă la alta) mașina parcurge

30-40 mii de kilometri în fiecare an.

Și mai există și alte probleme pe care marketing-ul le ascunde. Un exemplu sunt actualele motoare diesel mici (ex. 1,3 litri) care, în ciuda asistenței unui sistem turbo, sunt lipsite de vlagă la turații joase și gurmănde peste măsură după intrarea în funcțiune a turbinei.

Iar după toată această aventură turbo, constructorii s-au întrebat pe bună dreptate: de ce să nu folosim această tehnologie și la motoarele pe benzină? Iar răspunsul a fost surprinzător și foarte plăcut. Dacă acum 10 ani un sistem turbo cuplat la un agregat pe benzină însemna putere brutală și consum pe măsură, acum el înseamnă putere suficientă și consum moderat.

Pionier a fost VW care a surprins pe toată lumea cu un motor de 1,4 litri ce dezvoltă 170 CP la un consum mediu de doar 7,2 l/100km. Motorul turbo 1,4 TSI este oferit acum în trei variante de putere: 122 CP, 140 CP și 170 CP (ultimele două variante sunt ajutate, pe lângă sistemul turbo, și de un compresor mecanic).

Și de aici a început o nouă cursă tehnologică menită să scadă cilindrul motoarelor, consumul și emisiile de CO₂ fără a pierde din putere, ba chiar prin sporirea ei: Renault produce 130 CP din 1,4 litri, Opel 140 CP, iar Fiat 150 CP. Peugeot împreună cu BMW s-au oprit deocamdată la 1,6 litri și 150 CP.

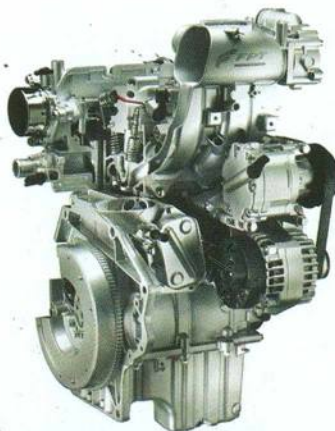
Planurile de viitor nu mai vizează motoare diesel performante ci motoare pe benzină cu 3 sau chiar 2 cilindri care să înlocuiască agregatele mai mari și care să concureze serios perspectiva mai îndepărtată a motorului electric.

Ultima bijuterie care își va face debutul în acest an are mai puțin de un litru (900 cmc) și poate produce până la 105 CP. TwinAir, motorul celor de la Fiat, are doar doi cilindri și oferă cu 25% mai mult cuplu decât fratele mai mare de 1,4 litri la viteze similare.

Și pentru că și BMW și-a anunțat intenția de a produce o serie de motoare mici în 3 și 4 cilindri este clar că viitorul le aparține, cel puțin până la trecerea pe baterie...

Noile motoare cu benzină sunt mai mici, mai economice și mai puternice decât cele de acum 4 sau 5 ani, dar, din păcate, au un preț destul de piperat.

Guns N' Roses, prima oară în România

Trupa americană *Guns N' Roses* concertează pentru prima oară în România, pe 21 septembrie, la complexul *Romexpo* din Capitală, în cadrul turneului mondial *Chinese Democracy World Tour*, lansat în noiembrie 2008. Imaginea formației, aparținând noului val de *glam rock* al anilor '80, este asociată legendarilor *Rolling Stones*, mai ales din perspectiva genului de spectacol creat pe scenă. Solistul Axl Rose, pe numele său adevărat William Bruce Rose, a făcut istorie prin vocea sa inconfundabilă, dar și prin prestația live; o lume întreagă a dansat și a iubit, ascultând *Sweet Child o' Mine*, *Don't Cry* și *November Rain*, *Knockin' On Heaven's Door* (cover Bob Dylan), hiturile care au adus trupei celebritatea. Din 1985, de când s-a înființat și până în prezent, *Guns N' Roses* a vândut peste 110 milioane de albume în toată lumea, dintre care peste 76 de milioane numai în America. Cel mai de succes a fost chiar primul lor album, *Appetite For Destruction*, care a urcat rapid pe locul întâi în topul *Billboard*, imediat după lansare, în 1987, devenind cel mai populat album rock al acelor ani. În prezent, trupa *Guns N' Roses* este formată din Axl Rose (vocal, pian), Dizzy Reed (clape, pian, sintetizator, backing vocals), Tommy Stinson (chitară bas, backing vocals), Chris Pitman (clape, backing vocals), Richard Fortus (chitară), Frank Ferrer (baterie, percuție), Ron „Bumblefoot” Thal (chitară), DJ Ashba (chitară).

[C.A.]

O nuntă de perlă... cosmică

Fresca *Nunta cosmică* se apropie de nunta de perlă, având 28 de ani de când a fost pictată de către Sabin Bălașa, în foaierea fostului *Hotel București*, în prezent *Radisson Blu Hotel*. Motiv bun pentru proprietarii și conducerea consorțiului *Radisson Blu Hotels & Resorts* de a decide renașterea unei opere – care de fapt n-a murit niciodată, prin inițierea unui proiect de refacere a picturii, afectată în timpul lucrărilor de reamenajare și reconstrucție ale hotelului. Restaurarea (al cărei buget a depășit 110.000 euro), a fost efectuată sub conducerea Ancăi Nicolaescu și s-a întins pe durata a patru luni, iar porțiunile repictate au fost realizate de către fiul maestrului, pictorul Tudor Bălașa. În actualul cadru modern și elegant al hotelului, artiști, critici de artă, jurnaliști și oameni de afaceri au asistat, la sfârșitul lunii iulie, la „dezvelirea” valoroasei opere monumentale, plasată pe un perete curb și care se întinde pe o suprafață de peste 3 metri înălțime și aproximativ 5 metri lungime. Despre istoria veche și recentă a *Nunții cosmice* au vorbit Mircea Deac, critic de artă, expert în arta românească, și Tudor Bălașa; așa ne-am amintit despre vremurile în care nudurile lui Bălașa cu greu au scăpat de a nu fi „îmbrăcate” de către cenzura comunistă. Pictorul Sabin Bălașa, care a lăsat o operă vastă, a plecat din această lume în aprilie 2008, la vârsta de 76 de ani.

[C.A.]

Chopin, „armă” în Bătăliile Toamnei

Cavalerii Frumosului se pregătesc din nou de luptă. *Cruciada Culturii*, mișcarea de promovare a valorilor artei, inițiată de Agenția de Vise și Fundația artEST, continuă lupta împotriva Urâtului. Sub blazonul *Cruciadei Culturii*, *Bătăliile Toamnei* vor avea loc în fiecare lună, la Ateneul Român. Pe 25 septembrie, Sam Haywood va aduce muzica lui Chopin la Ateneul Român într-un recital de excepție, cu piese de pe cel mai recent album al său, înregistrate chiar la pianul *Pleyel*, la care a cântat Frédéric Chopin. Concertul marchează anul în care întreaga lume îl celebrează pe marele compozitor și își propune să fie un punct de referință în demersul de popularizare a celor mai frumoase lucrări ale acestuia. Declarat de către BBC, la numai 13 ani, *Young Musician of the Year*, Sam Haywood a impresionat întreaga lume cu virtuozitatea sa, mai ales în concertele susținute alături de celebrul violonist Joshua Bell. Societatea Filarmonică Regală din Londra i-a decernat prestigiosul *Premiu Isserlis* și s-a bucurat de o lungă perioadă de studiu la Viena, sub îndrumarea pianistului Paul Badura-Skoda. Artistul a compus și o serie de lucrări scurte pentru pian incluzând *Cântecul pinguinilor*, partitură care face parte din coloana sonoră a filmului *Marșul pinguinilor*.

[C.A.]

MOZAIC DE BUZUNAR

În iunie, la chioșcurile de presă găsești o colecție completă de reviste cu:

- careuri de cuvinte încrucișate
- grile sudoku
- rețete culinare
- prognoze astrologice
- integrale

Peste **30** de rețete ilustrate și explicate pas cu pas, găsiți în revista **rețete de buzunar** de iulie

NUMAI
1,90
LEI

gustos, ușor, delicioasă
**italian
meatballs
(paste cu
perișoare)**

40 MINUTE
🍴 🍴 🍴 ①

INGREDIENTE:
● carne tocată (porc + vită) – 100 g;
● suc de roșii – o ceașcă;
● usturoi – doi căței;
● un ou;
● spaghetti – un mănunchi de grosimea unui dop de plastic obișnuit;
● sare;
● piper;
● pătrunjel tocat;
● trei foi de dafin;
● câteva frunze de busu-loc;
● boia dulce de ardei;
● o linguriță de pesmet;
● cimbru;
● ulei de măsline.

MOD DE PREPARARE:
Pasul 1. Pe un fund de lemn, toci mărunț carne tocată, sare, piper, un cățel de usturoi, boia și cimbru, până vor deveni împreună o pastă omogenă. Adaugi oul bătut (posibil să nu ai nevoie chiar de toți) și pesmetul, după care modelezi patru chiftele de mărime aproximativ egală.

Pasul 2. Între timp, pui apa să fiarbă în clocot într-o cratiță, în care mai pui puțină sare și o frunză de dafin. Fierbi chiftelele în clocote mici, aproape zece minute. Le scoți pe hârtie absorbantă, ca să se scurgă.

Pasul 3. Încinzi în tigaie trei linguri de ulei de măsline, în care călești al dolișea cățel de usturoi, tocat foarte mărunț. Ai grijă să nu se ardă, lasă focul mic, pentru orice eventualitate. Adaugă în tigaie două foi de dafin, două linguri pline de pătrunjel tocat, sare și piper, mai călește vreo două minute. După asta pui chiftelele și sucul de roșii. Fierbe cu tigaia fără capac, până se va îngroșa sosul. Pui, la final, frunzele de busu-loc, rupte în mai multe bucăți.

Pasul 4. Separat, fierbe spaghetti, 8 minute, în apă clocotită, cu sare, amestecând din când în când ca să fi sigur că nu se lipește. Le scurgi, apoi le amesteci cu sosul din tigaie.

48 rețete de buzunar

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și **t... TRITONIC**

crime scene

Ofertă specială!

- CS 1** - Zâmbet ucigaș - Lisa Sottoline - 5 lei
- CS 2** - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
- CS 3** - Filiera grecească - B. Hrlb - 5 lei
- CS 4** - Crima zen - Oliver Bottini - 5 lei
- CS 5** - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
- CS 6** - Sunetele morții - Alex Mihăilescu - 5 lei
- CS 7** - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
- CS 8** - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
- CS 9** - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
- CS 10** - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
- CS 11** - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
- CS 13** - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 14** - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
- CS 15** - Indicii anatomice - Oana Stoica Muijea - 15 lei
- CS 16** - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 17** - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 18** - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
- CS 19** - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
- CS 20** - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 21** - Cameleonul - George Arion - 5 lei
- CS 22** - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
- CS 23** - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
- CS 24** - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Muijea - 5 lei
- CS 25** - Strada șobolanilor - François Forestier - 9,9 lei
- CS 26** - Hoții de timp - Ivona Boitan - 9,9 lei
- CS 27** - Almost Blue - Edgar Wallace - 9,9 lei
- CS 28** - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 29** - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei

TALON DE COMANDĂ (cu plata ramburs)

cod carte

Nume prenume localitatea strada nr.
bloc sc. ap. județ/sector cod
telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.** Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/224.60.53, persoană de contact: **Camelia Neagu,** e-mail: **abonamente@publicatiileflacara.ro** Ofertă valabilă până la 20.09.2010 data poștei.

Comanda minimă 15 lei.

Taxele poștale sunt suportate de editură.

Maratonul e o înțeleaptă lecție de viață: ce contează cu adevărat e să ajungi cu bine la finis, nu neapărat să-ți învingi adversarul.

text Corina Anghel
foto arhiva Asociația Bucharest
Running Club

Maratonul, ca o lecție de viață

Dacă vrei să-ți „încarci bateriile” pentru alergare, există câteva combinații speciale din alimente pasate: morcovi cu usturoi și pudră de ginseng; mere, banane, ovăz, spirulină și migdale; lapte de ovăz sau soia cu cacao și miere. Energie pură îți oferă: fasolea, cerealele, broccoli, orezul brun, uleiul de rapiță, ciocolata, scoicile, smochinele, ghimbirul, kiwi, portocalele, untul de arahide, stafidele, somonul, spanacul, carnea slabă roșie, ardeii roșii, pâinea integrală, iaurtul.

S

Suntem născuți pentru a alerga și a merge pe jos. Copiii, cu instinctele încă nealterate de normele și cutumele uniformizante ale societății, sunt în stare să alerge de dimineața până seara, fără să obosească. Ba chiar le face o mare bucurie. Studiile medicale arată că nici măcar nu-i de mirare: pe măsură ce corpul uman consumă energie, el își creează mecanisme prin care va produce și mai multă energie. Lucru știut de toate civilizațiile antice și transmis nouă, peste milenii, prin jocurile olimpice, marcă a culturii antice grecești. Și tot de la greci am primit în dar maratonul, cursa de alergare pe o distanță fixă, aceeași în competițiile din toată lumea (42,195 km), denumită după legenda soldatului grec, mesagerul care a străbătut în alergare 40 de km până la Atena, pentru a anunța victoria în Bătălia de la Marathon. Exact acum 2.500 de ani, Philippide a apucat doar să mai rostească „Nenikamen”, după care a căzut mort.

La nici un an de la renașterea spiritului olimpic în cadrul Jocurilor Olimpice Moderne, din 1896, maratonul coboară din competiția profesioniștilor direct în stradă; în 1897 începe la Boston seria maratoanelor anuale cu participare „publică”, aflată în prezent în top 5, între cele aproape o mie de astfel de evenimente desfășurate în toate marile orașe ale lumii. Europa deține recordul, cu puțin sub 500 de competiții, urmată de SUA, cu aproape 300. Până în 2008 Bucureștiul era singura capitală din UE fără un maraton. Dar, prin inițiativa entuziastei Valeria Răcilă Van Groningen, sportivă de performanță, campioană mondială și olimpică, președinte al Asociației Bucharest Running Club, s-a născut

Valeria Răcilă Van Groningen – președinte Asociația Bucharest Running Club:

„Văzând atmosfera din străinătate, la cele peste 20 de maratoane la care am alergat, am zis că și Bucureștiul trebuie să aibă un maraton anual internațional. Acest maraton este proiectul meu de suflet în care cred cu toată puterea... Alergând, nu doar te menții în formă, ci și lași în urmă toate gândurile negative, toată oboseala mentală acumulată în timpul zilei și devii mult mai stăpân pe tine.”

Bucharest City Marathon, a cărui a treia ediție va avea loc anul acesta pe 17 octombrie. Un astfel de moment nu este doar o competiție sportivă: el creează noi standarde de viață prin dezvoltarea interesului pentru un stil de viață sănătos, pentru spirit civic, generozitate și voluntariat, pentru ideea de competiție abordată într-un spirit de fair-play, pentru depășirea limitelor personale. La ediția de anul trecut peste 4.000 de persoane din România și din 20 de țări au ieșit să alerge sau să încurajeze alergătorii, pe un traseu special ales, așa fel încât să atingă principalele puncte de atracție turistică ale Bucureștiului.

Pentru persoanele active, care nu sunt însă sportivi de performanță, participarea la maraton și mai ales terminarea cursei de 42,195 km, sau chiar a celei de semimaraton – 21 km, reprezintă dovada că pot să-și depășească limitele, să-și realizeze cele mai îndrăznețe vise. Organizatorii s-au gândit și la „corporatiști”, care pot participa la „cursa ștafetă corporate”, percepută atât ca o competiție, cât și ca o nouă identificare cu valorile companiei la care muncesc, cumva pe ideea de *team building*. Persoanele neantrenate se pot înscrie în „cursa populară”, iar copiii au la dispoziție cursa de 1 km, prilej de-o întrecere, ca-ntr-o joacă, răsplătită cu premii și distracție. Există și „Cursa scaunelor cu roțile”, destinată celor cu dizabilități fizice, o provocare și o ocazie unică de a-și demonstra forța psihică și puterea de a-și depăși limitele.

„Filmările la Marathon Man mi-au creat unele dintre cele mai frumoase amintiri” – Dustin Hoffman

Despre **Cafeneaua actorilor** se poate spune că este o piesă în două acte. Mai întâi a fost creat actul I, Cafeneaua actorilor amplasată între Teatrul Național și Teatrul de Operetă din centrul Bucureștiului. Apoi, în 2006, a apărut actul al II-lea: Cafeneaua actorilor din Parcul Tineretului. Când vara devine insuportabilă, refugiul e unul singur: actul II.

Cafeneaua actorilor – actul II

Cafeneaua actorilor din Parcul Tineretului este locația ideală pentru a te ascunde de caniculă. Beneficiind de o vedere superbă spre lacul Tineretului, terasa s-a născut ca o replică de vară a cafenelei inițiale de la Universitate. Oamenii au îndrăgit imediat locul, iar astăzi *Cafeneaua actorilor*, actul al II-lea, are o capacitate de 1.500 de locuri, dintre care 350 de locuri sunt funcționale și pe timpul iernii, la adăpostul a două saloane.

Dar localul este apreciat nu doar pentru amplasamentul într-un adevărat rai verde. Programul artistic atrage numeroși clienți care

vin aici pentru a asculta concertele live ale unor artiști precum Mihai Mărgineanu, Horia Brenciu, Mike Godoroja, trupele *Timpuri Noi*, *Trupa Veche*, *Blackbeers*, *Sarmalele reci* ș.a.

Un alt atu al restaurantului-terasă este meniul alcătuit în mare parte din diverse feluri de pizza, salate, grill și clătite, totul la dimensiuni uriașe. Vinul casei este de la Segarcea. *Pizza della casa* (*Cafeneaua actorilor*) costă 27 de lei și are în compoziție smântână, mozzarella, bacon, parmezan și ou crud, *pizza Rustica* conține roșii, mozzarella, șuncă, salam crud și ciuperci – 27 de lei. Cine vrea să afle ce gust are Sophia Loren alege *pizza Sophia Loren* (șuncă, mozzarella, măsline, sos de roșii, ou crud) – 26 de lei, iar dacă nu, oricum mai sunt peste 15 feluri de pizza cu tot soiul de denumiri impre-

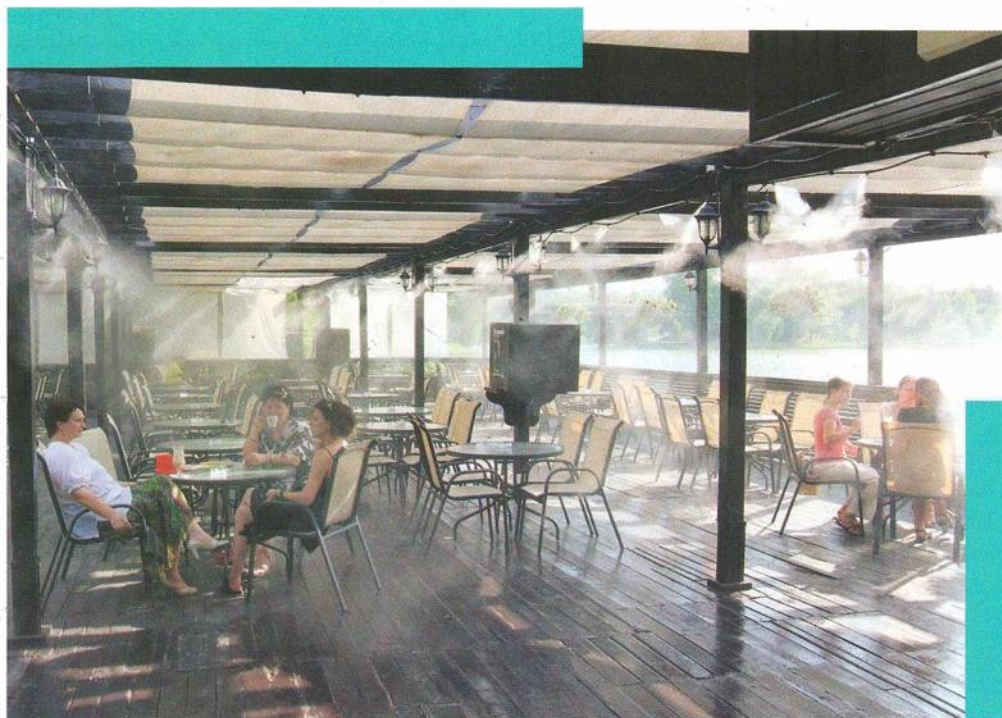
text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

sionante: *Diavola*, *Tirolese*, *Quattro Stagioni*, *mexicană* etc. Piesa de rezistență la *Cafeneaua actorilor* este *Salata în cinci acte* – actul I (salată pe bază de brânzeturi – salată verde, roșii, cașcaval, gorgonzola, mozzarella, telemea), actul II (salată de ton, castraveți, roșii, porumb, măsline negre, ardei gras, ceapă), actul III (salată cu șuncă, roșii, castraveți, pui, măsline, porumb, mazăre), actul IV (salată verde, șuncă, măsline, telemea, ou, ciuperci, cașcaval), actul V (salată vegetariană compusă din salată verde, roșii, ardei gras, castraveți, măsline verzi și negre), oricare dintre acestea servite cu *focaccia* la prețul de 21 de lei/650–700 g. Grill-ul e compus din pui, porc, vită, cârnați de Pleșcoi, pește și pastramă la prețuri situate undeva între 9 lei/pastrama și 16 lei cârnați de Pleșcoi. Desertul înseamnă o clătită uriașă umplută cu ciocolată, înghețată, după poftă – 10 lei sau o înghețată și ea supradimensionată la 15 lei/3 cupe. *Cafeneaua actorilor* mai este apreciată și pentru cocktail-urile sale savuroase de vară. Cine nu vrea să guste din *Acapulco* sau să se răcorească în *Blue Lagoon* – 16 lei? Pentru amatorii de senzații tari, *shot*-urile merită încercate: *Flaming cocktail* sau *Passport to Hell* – 19 lei nu mai au nevoie de nici o prezentare. Pe scurt, *Cafeneaua actorilor* este o piesă de teatru jucată foarte bine și în actul II așa că: *Taste it!*

Salata pe bază de brânză, unul dintre preparatele foarte cerute în **Cafeneaua actorilor**.

Cafeneaua actorilor nu este un loc impersonal, o sumă de elemente de decor, ci reprezintă un spațiu fremătând de viață artistică și nu numai, un spațiu în care fiecare oaspete poate fi el însuși un actor.

HD, curățenie și îngrijire. iPad, starul absolut al verii 2010 este sublim, dar deocamdată mai aveți de așteptat pentru a intra în posesia lui. Dacă aveți drum prin Statele Unite ale Americii, situația se rezolvă rapid: intrați la „Apple store” și cumpărați. Până atunci, noile apariții de sezon din România!

text Andrei Ioan Dimulescu

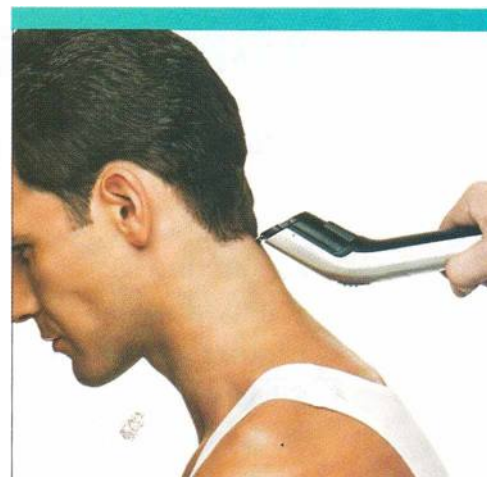
Andocare plăcută! Spilcuit la tine acasă

Din obsesia pentru sunet, Philips a creat noul sistem de andocare pentru iPod/iPhone Fidelio DS9000 care vă permite să auziți muzica exact așa cum și-a dorit-o artistul, cu un sunet atât de autentic încât îl veți putea practic simți. Sistemul acustic pe două căi, cu difuzoare de calitate audiofilă, atent alese, vor reda chiar și cele mai fine nuanțe ale melodiilor preferate, eliberând adevăratul potențial al melodiilor de pe iPhone sau iPod.

Boxa Philips Fidelio este prima boxă creată de Philips cu un singur buton de control. Un dispozitiv de andocare inteligent, cu arc, este integrat în construcția boxei și permite acomodarea rapidă a oricărui iPhone sau iPod, fără a mai avea nevoie de adaptoare suplimentare. Mai mult, dispozitivul funcționează perfect cu majoritatea huselor de protecție – deci puteți conecta iPhone-ul sau iPod-ul exact așa cum se află. Prețul estimativ al Philips Fidelio DS9000 este 599 de euro.

Noua mașină de tuns Philips QC5130 oferă o tunsoare perfect uniformă foarte ușor. Are pieptene integrat, care poate fi reglat prin simpla sa împingere. În total sunt disponibile 10 setări de lungime pentru lungimi ale părului de până la 21 mm. Setările de lungime se fac în intervale de 2 mm, pentru precizie optimă. Lamele și vârful pieptenului sunt rotunjite pentru a preveni zgărirea pielii în timpul funcționării, acestea rămân ascuțite și nu necesită lubrifiere. Se încarcă în 10 ore pentru o funcționare fără fir de 35 de minute. Preț: 109,63 de lei (fără TVA).

Silentium

Dacă vă doriți un aspirator silențios, veți fi interesați de noul Philips FC9304. Nivelul de zgomot al acestuia este de 70dB, față de cei 80 dB produși de alte aspiratoare cu performanțe similare. Cu siguranță nu veți deranja pe

nimeni, pentru că este unul dintre cele mai silențioase aspiratoare de pe piață. Reducerea zgomotului a fost posibilă datorită canalului aerodinamic și vibrațiilor reduse ale motorului, prin comparație cu alte aspiratoare. Funcționarea sa impecabilă se datorează, de asemenea, periei Silent Star, care reduce zgomotul și optimizează performanța. În plus, peria este foarte eficientă în culegerea prafului și a scamelor, fiind și foarte confortabil de utilizat datorită comutatorului pedală îmbunătățit și butonului de eliberare ușoară. Perii moi elimină riscul zgârierii suprafețelor curățate. Alături de zgomotul redus, Philips FC9304 vă oferă avantajul unei înalte performanțe și posibilitatea de a economisi energie. Prețul noului aspirator este 739 de lei cu TVA.

Bip-bip, vrouumm!

Garmin, lider global în producția de sisteme de navigație, anunță lansarea noului model din gama Forerunner, ceasul de fitness Forerunner 110, un dispozitiv subțire și accesibil, dedicat alergătorilor profesioniști și amatori care își doresc să monitorizeze viteza antrenamentelor și distanțele parcurse. În plus, față de afișarea timpului și a distanței, Forerunner 110 îți prezintă tempo-ul pe care îl ai într-o tură sau pe durata întregului antrenament. Alergătorii care poartă un dispozitiv Garmin de monitorizare a ritmului cardiac (inclus în unele pachete sau disponibile individual) pot vizualiza nivelul de

dificultate al exercițiului lor în timp ce aleargă, întrucât Forerunner 110 afișează informații despre ritmul cardiac și dispune de un calculator de calorii consumate pe baza ritmului cardiac. Între sesiunile de jogging, meniul simplu îi ajută pe alergători să își evalueze antrenamentele, să schimbe funcția auto-lap, să seteze o alarmă sau să editeze profilul utilizatorului. Rezistent la apă și mai subțire decât oricare alt ceas de fitness de pe piață, Garmin Forerunner 110 este disponibil în România din luna mai, la un preț de 847 de lei.

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

ADMITERE 6 – 17 SEPTEMBRIE 2010

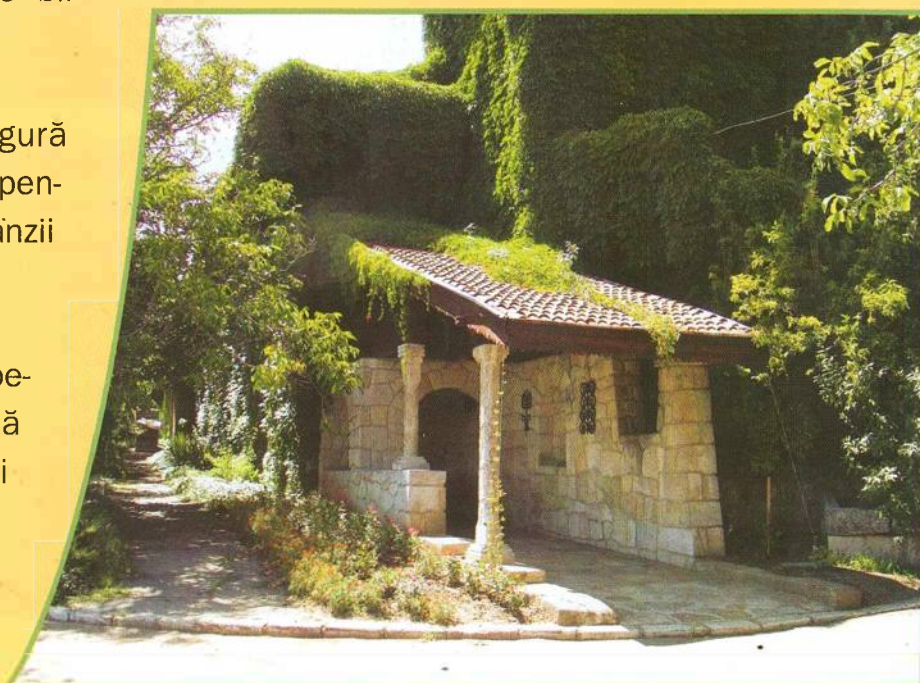
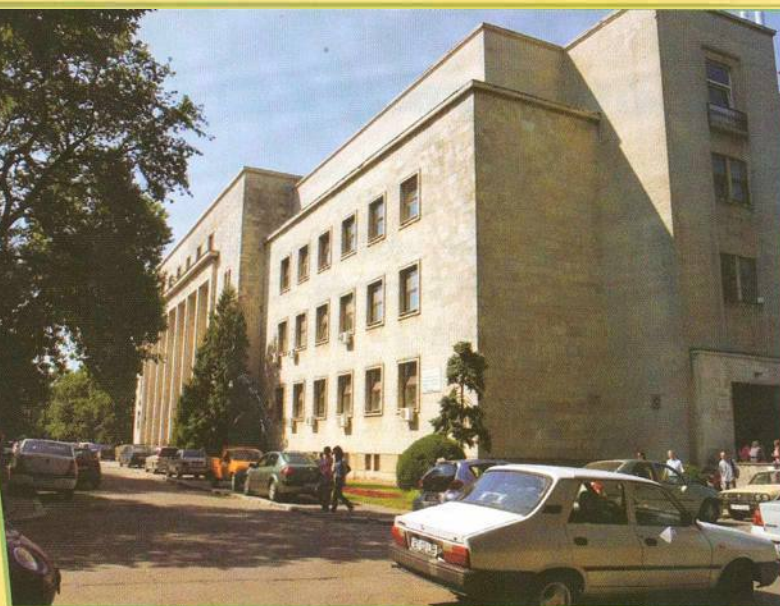
prin cele 7 facultăți ale sale, asigură pregătirea în următoarele 22 de specializări:

Agricultură	–	Inginer
Științele solului	–	Inginer
Protecția plantelor	–	Inginer
Silvicultură	–	Inginer
Biologie	–	Licențiat
Horticultură	–	Inginer
Peisagistică	–	Inginer
Zootehnie	–	Inginer
Piscicultură și acvacultură	–	Inginer
Cinegetică	–	Inginer
Tehnologia prelucrării produselor agricole	–	Inginer
Medicină veterinară	–	Doctor medic veterinar
Controlul și expertiza produselor alimentare	–	Inginer
Îmbunătățiri funciare și dezvoltare rurală	–	Inginer
Ingineria și protecția mediului în agricultură	–	Inginer
Inginerie economică în construcții	–	Inginer
Măsurători terestre și cadastru	–	Inginer
Biotehnologii agricole	–	Inginer
Biotehnologii medical-veterinare	–	Inginer
Biotehnologii industriale	–	Inginer
Inginerie economică în agricultură	–	Inginer
Inginerie și management în alimentația publică și agroturism	–	Inginer

Consultați și oferta noastră de
ÎNVĂȚĂMÂNT LA DISTANȚĂ și FRECVENȚĂ REDUSĂ
și pe cea de
MASTERATE și STUDII DOCTORALE!

Informații detaliate pe www.usamv.ro

- O universitate cu mare tradiție și, în același timp, modernă.
- O universitate care oferă 22 de specializări, de mare actualitate, dintre care 12 sunt pentru activități din mediul urban.
- O universitate unde teoria se îmbină în mod eficient cu practica, datorită existenței filialelor sale de la Pietroasa, Istrița, Moara Domnească.
- O universitate care are strânse legături cu universități similare din Europa și din întreaga lume, unde studenții pot beneficia de programe speciale de pregătire.
- O universitate cu cel mai mare și mai frumos campus universitar din țară – un adevărat oraș studențesc cu terenuri de sport, sală de sport polivalentă, terase, restaurante, cluburi, săli de biliard, dar și o biserică.
- O universitate care asigură cazarea în căminele proprii pentru toți studenții și masteranzii din provincie.
- O universitate care, prin specializările pe care le oferă, dă sens și certitudine viitorului absolvenților săi.

Parfum oriental, masaje, lumânări, saună, tratamente corporale, faciale și distracție cât cuprinde. Ești în paradis! Stai la plajă în compania munților, savurezi bunătățile turcești și ai parte de adrenalină.

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Turcia tuturor deliciilor

Plaja din Kemer este presărată cu pietricele netede, iar apa mării îți oferă o bună vizibilitate. Aerul te revigorează cu miresmele de pin și oricând poți da bronzul pe câteva drumetii pe munte.

Hotelurile din Antalya și Bodrum sunt adevărate paradisuri, construite astfel încât să te răsfeteți fără să-ți lipsească nimic. Grădini întinse cu flori colorate și gazon simetric, pini de un verde crud și palmieri înalți împrejmuesc piscinele vaste. Camerele îți fac o primire pe cinste: au coșuri cu fructe, flori, vin sau șampanie. Te relaxezi la tenis, în centre de spa, discoteci sau chiar cu un film la cinema.

Încântătoarea stațiune Kemer, aflată în apropiere de Antalya, te întâmpină cu simfonia culorilor, cu albastrul strălucitor al Mării Mediterane, cu tonurile de verde ale pădurii de pini și cu albul imaculat al caselor tradiționale.

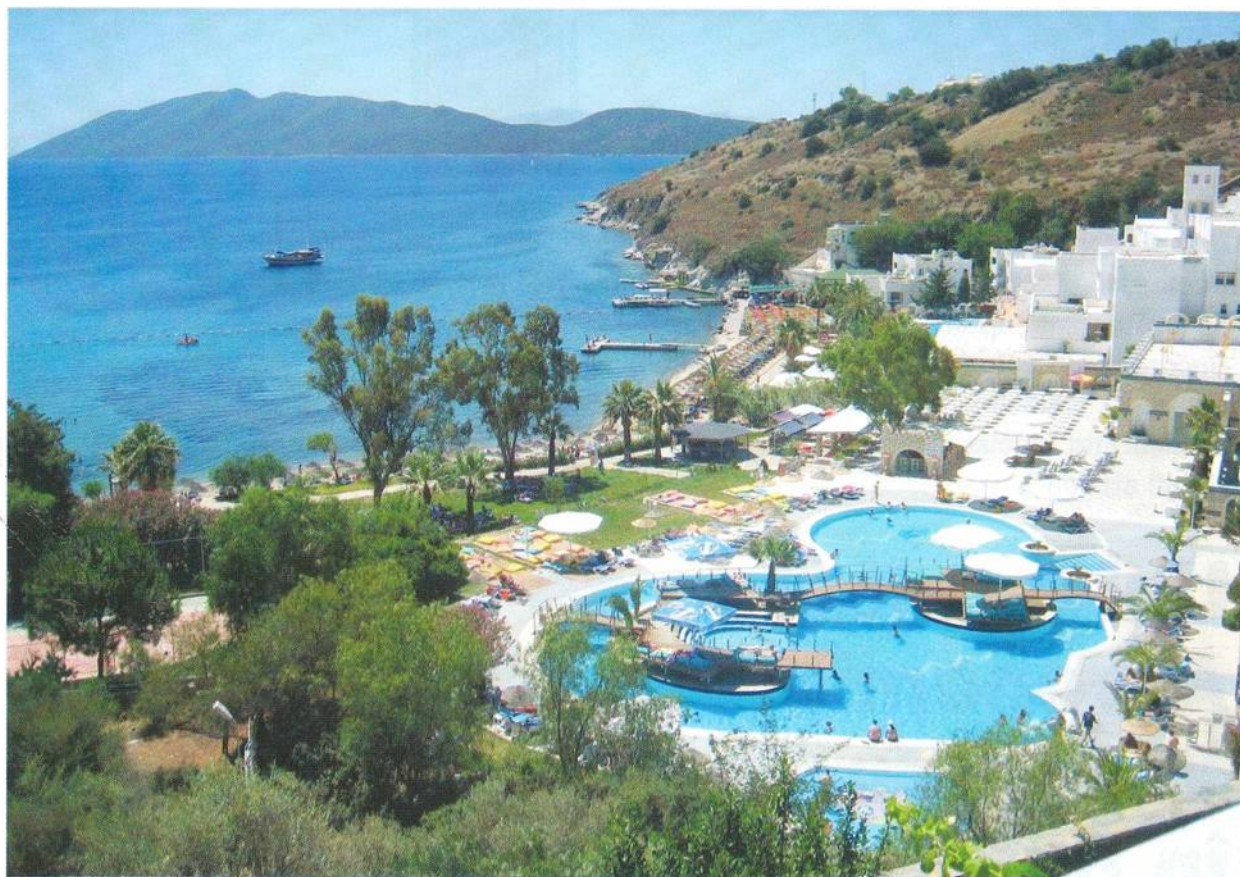
Exact în centru se află un port de agrement unde poți servi o băutură rece și discuta chestiuni *marinărești*. Dacă adori bronzul și marea, există o mică plajă spre sud, blocată de cafelele și un parc acvatic cu multe distracții pentru copii. Iar pentru promenade la ceas târziu din noapte, pașii te vor purta spre nordul orașului, unde vei găsi o plajă lungă cu faleză.

Dacă e vreme frumoasă (și din aprilie până în octombrie tot este!), poți închiria un iaht din portul Kemer și vei porni în croaziera visurilor tale. Vei acosta în lagune cu apa limpede și poți face pluta în timp ce privești coastele munților Taurus. La întoarcere, ți-ar prinde bine un masaj de relaxare. Terapeuții, majoritatea din Orientul Îndepărtat, cunosc mai multe stiluri de masaj – indian, indonezian sau european, iar tu trebuie să ceri masaj Yin&Yang. E cel mai cool!

Yoruk Park este un bun prilej de a cunoaște cultura nomadă a turcilor. Aici vei gusta bunătățile turcești și te vei distra împreună cu actori costumați în nomazi. Veți asista la prepararea *ayran*-ului, o băutură din iaurt, și la demonstrații de țesătorie.

Moonlight, un alt parc de distracții, deține una dintre plajele nisipoase ale Kemerului, cotoată Blue Flag. Plaja este foarte bună pentru

Bodrum este ideal pentru îndrăgostiții de istorie, printre atracțiile sale se numără Castelul Sf. Petru care domină întinderea de apă și veghează asupra portului străvechi. Aici au loc expoziții speciale și concerte.

practicarea sporturilor marine, de la *jetskiing* la *windsurfing*. Piscinile sunt atât pentru adulți, cât și pentru copii. Cei mici se pot distra într-un miniclub unde există personal calificat care le oferă diverse programe și activități, în timp ce părinții se relaxează. Poți merge la spectacole în amfiteatru și la delfinariu la *Moonlight Park Dolphinarium*.

Bodrum este un fel de St. Tropez al Turciei pentru nopțile sale agitate, restaurantele sale exotice și atmosfera generală de relaxare și bună dispoziție. Te întâmpină cu atmosfera sa boemă și elitară pe coasta egeeană, pe o peninsulă în apropierea insulei Kos. De aici pornești într-o călătorie de-a lungul coastei cariene, cu panorama sa de mitologie și istorie, cu o arhitectură tipic mediteraneeană, cu plaje de nisip spectaculoase și mici golfuri stâncoase. Vizitează Castelul Sf. Petru, simbolul monumental al unității Europei creștine împotriva puterii Imperiului Otoman, te va impresiona

arhitectura medievală. Castelul a fost construit de către cavalerii ordinului Sf. Ioan și adăpostește în prezent muzeul de arheologie submarină, fiind unul dintre cele mai frumoase muzee din lume. Îl găsești chiar în locul unde se întâlnește Marea Egee cu Marea Mediterană. Și dacă tot ai ajuns în zonă, petrece o seară în *Halikarnas*, o discotecă în aer liber, pe malul apei, cu vedere la castelul Sf. Petru, este cea mai renumită din Turcia. Aici vin cele mai frumoase femei din Turcia, cei mai eleganți turiști și miliardarii turci.

A doua zi, include pe lista de vizite Mausoleul din Halicarnas, una dintre cele șapte minuni ale lumii. La prânz vei avea parte de un festin culinar cu *tandir kebab* (miel copt la cuptor și uns cu mirodenii și iaurt) și apoi preparate din pește. La desert, gustă fructe proaspete sau pepene galben, baclava cu miere și nucă, budincă, caise uscate în sirop, totul aseasonat cu o cafea.

Oferte turistice

Prestige Tours,
www.prestige.ro
tel. 021 319 77 94

Kemer, Hotel Viking Nona 4* – de la 379 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu all inclusive, asistență turistică.

Cocktail Holidays,
www.cocktailholidays.ro
tel. 021 210 84 85

Kemer, Hotel Fame Residence Park 5* – de la 436 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu fame style all inclusive, asistență turistică.

Christian Tour,
www.christiantour.ro,
tel. 021 369 98 35

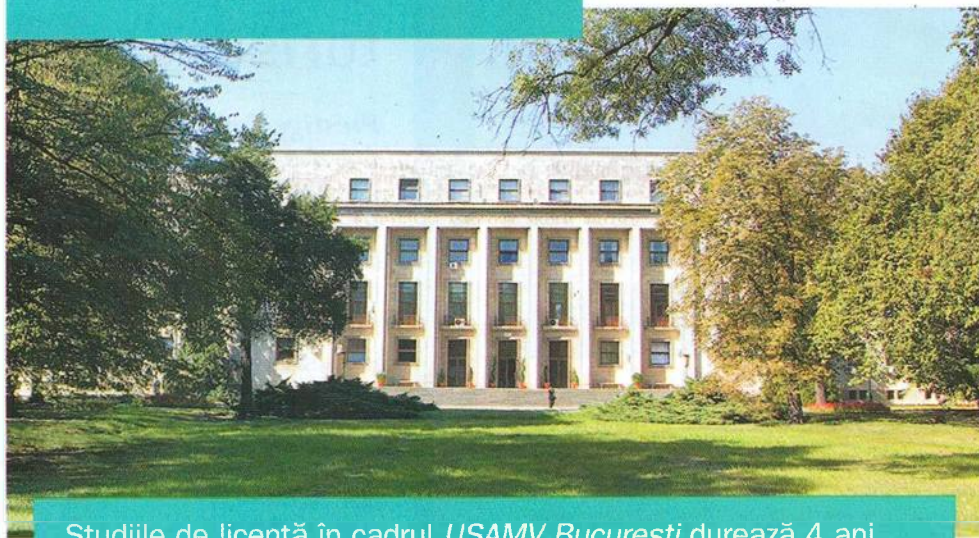
Bodrum, Hotel Palm Garden 4* – de la 420 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu all inclusive, asistență turistică.

Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București – USAMV București – este una dintre cele mai vechi instituții de învățământ superior de la noi. În cei 158 de ani de existență, **USAMV București** a dat României mii de specialiști în agricultură, zootehnie, horticultură, medicină veterinară, biotehnologii, inginerie economică și îmbunătățiri funciare, rămânând și astăzi o instituție foarte căutată de viitorii studenți.

text Alice-Claudia Gherman
foto arhiva USAMV București

Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară în povești de succes

Studiile de licență în cadrul **USAMV București** durează 4 ani, studiile de master – 2 ani, iar studiile de doctorat – 3 ani. Studenții de la oricare dintre facultățile universității beneficiază de burse Socrate-Erasmus pentru studii la universități din străinătate. **USAMV București** deține parteneriate cu universități de prestigiu din Italia, Franța, Germania, Austria, Olanda, Danemarca, SUA, Belgia, China ș.a.m.d. Absolvenții studiilor de licență pot participa la programe de master internaționale, având astfel posibilitatea unei recunoașteri suplimentare a studiilor superioare absolvite și, deci, șansa de a lucra în afara României.

Anul de naștere al **USAMV București** este 1852, când domnitorul Țării Românești, Barbu Dimitrie Știrbei, a înființat Institutul de Agricultură de la Pantelimon. De atunci și până astăzi, universitatea a cunoscut multiple prefaceri și schimbări. În anul universitar 2010–2011 șapte facultăți ale **USAMV București** își vor deschide porțile viitorilor studenți: Facultatea de Agricultură, Facultatea de Horticultură, Facultatea de Zootehnie, Facultatea de Medicină Veterinară, Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului, Facultatea de Biotehnologii și Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală. Cu o bază materială și un patrimoniu de excepție care include două campusuri – Agronomie-Herăstrău și Medicină Veterinară-Cotroceni – și trei centre de cercetare, producție și practică – Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Viticultură și Vinificație Pietroasa, Pepiniera și Ferma Pomicolă Istrița și Ferma Didactică Moara Domnească, **USAMV București** este o instituție modernă, aliniată exigențelor europene, pregătind specialiști la nivel de licență, master și doctorat. Oricare dintre specializările celor șapte facultăți ale **USAMV București** deschide absolvenților perspectiva unor locuri de muncă importante și bine plătite. De curând, în urma unei evaluări instituționale complexe, **Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior**

(ARACIS) a acordat USAMV București calificativul *Grad de încredere ridicat*.

Facultatea de Agricultură își are începuturile odată cu înființarea Institutului de Agricultură de la Pantelimon în 1852 și are o bogată experiență didactică și de cercetare științifică pe plan național și internațional. Aici se pregătesc viitorii specialiști în agricultură, științele solului, protecția plantelor, silvicultură și biologie. Absolvenții acestei facultăți găsesc locuri de muncă atât în unitățile de producție agricolă, direcții și exploatați silvice, unități de cercetare științifică, în sectorul servicii, consultanță și expertiză agricolă, cât și în diverse instituții din administrație, camere agricole, inspectorate teritoriale pentru calitatea semințelor și materialului săditor, oficii județene de pedologie și agrochimie etc.

Printre absolvenții de marcă ai acestei instituții se numără și dl Daniel Botănoiu care ne-a spus, pe scurt, povestea sa. Absolvent al *Facultății de Agricultură* din cadrul USAMV București, promoția 1989-1994, Daniel Botănoiu a avut șansa să lucreze și să studieze în Franța, încă din timpul studenției, prin programul *Tempus*, care l-a purtat în departamentul Poitou Charantes, unde a studiat modul de organizare și funcționare a unei ferme agricole integrate. Dar dl Botănoiu nu s-a oprit aici, a urmat un master la Catedra de Genetică a USAMV București și mai apoi a devenit, în 2008, Doctor în agronomie în cadrul aceleiași universități. Anul 2002 i-a adus premiul *Arch of Europa*, categoria Aur, la *Business Initiative Directors* Madrid, Spania pentru calitate și tehnologie. După ce a lucrat în diverse ferme, ca inginer agronom, în 2007 D. Botănoiu a fost numit director executiv la *Federația Națională a Producătorilor Agricoli din România – FNPAR*, apoi director general în *Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale* între 1 aprilie și 1 octombrie 2009, astăzi ocupând funcția de director executiv în cadrul FNPAR, fiind reprezentantul producătorilor români la Bruxelles. Povestea de succes a lui Daniel Botănoiu este de fapt povestea multora dintre absolvenții oricăreia dintre cele șapte facultăți din cadrul USAMV București.

Facultatea de Horticultură, deși a fost înființată abia în 1948, se bucură de o lungă tradiție în domeniu, tradiție conferită de *Stațiunea de Cercetare-*

Dezvoltare pentru Viticultură și Vinificație Pietroasa, de Pepiniera și Pepiniera și Ferma Pomicolă Istrița, create în urmă cu 117 ani. La Horticultură se pregătesc specialiștii în domeniul legumiculturii, floriculturii, arhitecturii peisajere, pomiculturii, viticulturii și vinificației. Absolvenții acestei facultăți își găsesc job-uri la firmele de producție publice sau private, instituțiile de cercetare-dezvoltare, firmele de consultanță, firmele de proiectare și amenajări peisajere.

Ca și dl Botănoiu, Ioan Olteanu este un alt exemplu de reușită profesională. Absolvent al *Facultății de Horticultură* din București în anul 1996, Olteanu a fost o perioadă angajat al SC HOFIGAL SA (1996–1997) și SC Horticola SA (1999–2001). Ușor, ușor Ioan Olteanu se desprinde de statutul de angajat și își realizează propria afacere în domeniul spațiilor verzi începând ceva mai timid, din anul 1998. Interesul pentru studiu și cunoaștere nu-l ține departe de școală, în perioada 2000–2004 este doctorand al facultății pe care a absolvit-o având ca temă de doctorat „Stimularea și accelerarea rizogenezei la unele specii de arbuști ornamental prin mijloace și procedee ecologice pentru obținerea unui material de calitate”. Prin muncă, pricepere și perseverență, reușește să dezvolte un grup de firme specializate pe amenajarea de spații verzi SC ECO HORTICULTURA SRL și SC GARDEN CENTER GRUP SRL, unele dintre cele mai mari în țară și în sud-estul Europei. În prezent este director general, asociat și administrator al acestor firme, având preocupări multiple precum: menținerea și dezvoltarea relațiilor cu partenerii de afaceri, coordonarea și dezvoltarea rețelei de proiecte în agricultură, horticultură și amenajare peisagistică, dezvoltarea și implementarea de strategii noi pentru promovarea companiei, crearea și analiza bugetelor de proiect, cât și supervizarea derulării financiare și operaționale a proiectelor.

Facultatea de Zootehnie s-a născut în cadrul Institutului de Zootehnie și Medicină Veterinară din București, în 1948. Ulterior a suferit mai multe transformări până a devenit facultate de sine stătătoare în cadrul USAMV București. Absolvenții acestui profil s-au remarcat prin profesionalismul lor fie că au lucrat în unitățile de producție de stat, fie în cele particulare, fie în cercetare științifică, fie în învățământul preuniversitar și universitar de profil. Un exemplu de

Daniel Botănoiu

Ioan Olteanu

Sorin Minea

Loredana Voicu

Irina Ionescu-Mălăncuș

reușită în acest sens, îl constituie dna Tereza Zarug, inginer zootehnist, astăzi director general al *Societății Comerciale Avicola București*. „Am urmat facultatea de zootehnie în spiritul tradiției familiei mele, atât tatăl cât și fratele meu sunt pasionați de sporturile hipice și deci zootehnia nu le este străină. Sunt doctorand la disciplina de avicultură, mă pasionează competiția științifică și atingerea unor performanțe de top în producție”, spune dna Zarug. Începând cu anul 2007 și până în prezent Tereza Zarug a condus și conduce *Societatea Comercială Avicola București* și încă de la numirea în funcție a fost preocupată de restructurarea activității societății, reorganizarea fluxurilor tehnologice și a capacităților de producție existente în direcția obținerii unor producții care să fie în concordanță cu solicitările pieței. Tereza Zarug știe poate cel mai bine ce înseamnă să ai angajați specialiști în zootehnie pentru atingerea unei producții optime. „Am angajat în ultimii ani specialiști de la facultățile de zootehnie și de medicină veterinară. Cu aceștia sunt într-un dialog direct în scopul formării și dezvoltării lor din punct de vedere profesional. Actualilor studenți, viitori absolvenți, le recomand cu căldură să urmeze facultăți din domeniul microbiologiei, pentru că, deși acest domeniu de activitate presupune efort intelectual și fizic, generează mari satisfacții în plan profesional și personal.”

Facultatea de Medicină Veterinară a fost întemeiată sub numele de *Școala pentru Învățătură Veterinară*, în urmă cu 140 de ani, de către dr. Carol Davila, fiind unică, la acea dată, în Balcani, și a doua din Europa, după cea de la Lyon, din Franța. Spiritul progresist al celor care au slujit Facultatea de Medicină Veterinară de-a lungul vremurilor a fost încununat în anul 2002, când FMV București a fost inclusă pe lista *Facultăților de Medicină Veterinară din Europa*, organism mandatat oficial de Comisia Comunității Europene pentru dezvoltarea învățământului medical veterinar. Absolvenții facultății găsesc locuri de muncă fie practicându-și meseria ca profesie liberală, fie angajându-se ca medici veterinari în diverse structuri publice sau private, acreditate, în domeniul controlului și asigurării igienei alimentare și sănătății publice (ANSV, ANPC), fie în laboratoare de profil etc.

DI Sorin Minea este absolvent al Facultății de Medicină Veterinară București, promoția

1984, și a obținut titlul de *Doctor în medicină veterinară* din 2003. Prima sa repartitie a fost aceea de medic stagiar al IAS Dragalina. După un an și jumătate s-a transferat la CAP Măgurele, apoi la CAP Ștefănești și în 1989 la CAP Dărăști ca șef fermă zootehnică. Apoi, în 1990, la dispensarul Brănești, și în 1991, odată cu deschiderea primului „atelier” Angst, în orașul Buftea, se mută la dispensarul Mogoșoaia. Din 1993 devine președinte și director general al Angst în Buftea. Afacerea Angst a debutat în 1991 într-un parteneriat cu un cetățean elvețian. La ora actuală afacerea este evaluată la 25–35 milioane euro, iar Sorin Minea este în continuare președinte și director general al întregului grup.

Facultatea de Îmbunătățiri Funciare a luat ființă în 1970, prin demersurile făcute de profesorul Cezar Nicolau la Institutul Agronomic Nicolae Bălcescu, azi USAMV București în 1990 este adăugată specializarea ingineria mediului și astfel instituția devine *Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului*. Ulterior, s-au înființat alte două specializări: inginerie economică în construcții și măsurători terestre și cadastru. Absolvenții facultății își găsesc locuri de muncă în construcții – proiectare și execuție, agenții de mediu/Gardă de Mediu, la Agenția de Cadastru și Publicitate Imobiliară, administrația locală și centrală, în marketing, real estate și business.

Facultatea de Biotehnologii, singura instituție de profil din România, este o facultate tânără în panopia USAMV București. *Biotehnologia* reprezintă un domeniu de vârf, atât pentru învățământul superior, cât și pentru cercetarea științifică. Deși relativ nouă, Facultatea de Biotehnologii a cunoscut o dezvoltare rapidă, atât în planul resurselor umane cât și în cel al bazei materiale. Absolvenții acestei instituții se angajează atât la companii naționale și internaționale, la firme de consultanță, laboratoare de analize, expertize și certificate în domenii agricole, medical-veterinare sau industriale, învățământ și cercetare științifică. Un bun exemplu de reușită în acest domeniu este cel al dnei Irina Ionescu-Mălăncuș, astăzi specialist în controlul calității la S.C. Zentiva S.A. Irina Ionescu-Mălăncuș a absolvit *Facultatea de Biotehnologii*, specializarea biotehnologii agricole, promoția 2003–2008, urmând apoi un master

în Siguranța Alimentară și Biotehnologii în cadrul aceleiași facultăți, ceea ce i-a oferit posibilitatea de a lucra ca asistent cercetare la Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în 2007–2010, iar din vara aceasta este specialist în controlul calității la firma de medicamente Zentiva. Pe parcursul activității sale științifice Irina Mălăncuș a colaborat în cadrul mai multor programe de cercetare, naționale și internaționale, realizate de ICDPP în domeniile biotehnologii, toxicologie și ecotoxicologie, biotehnologii și organisme utile.

Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală și-a început activitatea din anul 1992. Facultatea pregătește specialiști în domeniul tehnologiilor agricole și științelor economice, ceea ce conferă absolvenților o flexibilitate mai mare pe piața muncii atât în producția agricolă, cât și în profile adiacente (cercetare științifică, activitate bancară și de asigurări, turism, agroturism, comerț agrobusiness și alte domenii). Loredana Voicu este unul dintre numeroșii absolvenți ai *Facultății de Management, Inginerie Economică și Dezvoltare Rurală* care a reușit în cariera sa. După o studenție „încărcată” de proiecte și un schimb de experiență desfășurat pe parcursul anului IV de studii la *Università degli Studi di Firenze* prin intermediul programului Erasmus, Loredana Voicu a absolvit FMIEADR în vara lui 2004 și a „pășit” în carieră. „După ceva căutări, am trecut cu bine interviul de angajare la DHL International Romania. Deși echipa de acolo era una de profesioniști de la care am învățat multe... aveam totuși o frustrare: nu lucram într-un domeniu în care să folosesc ceea ce învățasem în facultate. Într-o zi, însă, am primit un telefon de la profesorul Toma Dinu – care îmi coordonase proiectul de diplomă pentru licență – mă invita să particip la o selecție pentru un program masteral. Am acceptat provocarea și am avut norocul să fac parte dintre cei admiși. A urmat un an în care m-am pregătit să devin responsabilul de marketing al grupului francez Bongrain (producător de brânzeturi). În 2009 am acceptat provocarea de a mă alătura unei alte companii franceze, Timac Agro Romania, membră a Grupului Roullier. Conduc departamentul de marketing al acestei companii și pot spune că într-adevăr aplic în fiecare zi ceea ce am învățat în facultate și la master”, povestește Irina Mălăncuș.

Preț întreg:
~~35 lei~~

Preț redus:
25 lei

Crimescene Publishing

FLACĂRA t...
TRITONIC

Completează formularul de mai jos
și trimite-l la SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr 1,
sector 1, Cod poștal 013701, București
ca să beneficiezi de reducere

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand acest roman la prețul de 25 lei

Nume	Prenume	CNP		
Strada	Nr.	Bloc	Scara	Ap.
Cod poștal	Localitate	Număr telefon		

Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs. Taxele poștale vor fi achitate de cititor, la ridicarea coletului.

ABONAMENT LA REVISTA FLACĂRA

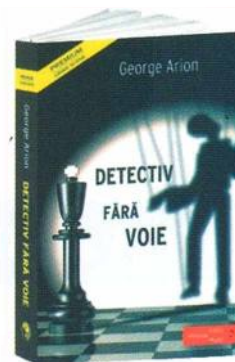
**ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA
pe un an și primești**

- 10 reviste **FLACĂRA**
- 10 cărți din colecția **CRIME-SCENE**
- **BONUS:** pachet special, două cărți **CRIME-SCENE**,
(la alegere, din cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură.

PRIMII ZECE ABONAȚI
primește romanul
"DETECTIV FĂRĂ
VOIE",
de **GEORGE ARION**,
cel mai bun autor român
al genului.
Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing

FLACĂRA t...
TRITONIC

FLACĂRA

TALON de ABONARE

Număr apariții: ☐ 10; începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitate..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București,
O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/ 21/ 224.60.53, persoană de contact: Camelia Neagu
e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Derby Numai

DIGI
tv

 031 4004600

LIGA 1 - România • LA LIG
Plus: Polo • Handba

-urile Ligii 1 la Digi Sport!

Spania • SERIE A - Italia • PREMIER LEAGUE - Anglia

MotoGP • Gimnastică • Judo • Atletism • Tenis Masculin

www.digisport.ro

ASSECO

ASSECO SEE

IT Solutions for the demanding

- ▶ System Integration, Infrastructure, Professional Services, Document Management
- ▶ Banking Software
- ▶ Mobile Banking & Authentication
- ▶ Card Business
- ▶ General Business & Telecom

www.asseco-see.com